SAS

TORNADĂ ASUPRA MANILEI

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

SAS

Tornadă asupra Manilei

www.virtual-project.eu

V1.0

...

Edition Gérard de Villiers – Paris
Tornade sur Manille
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

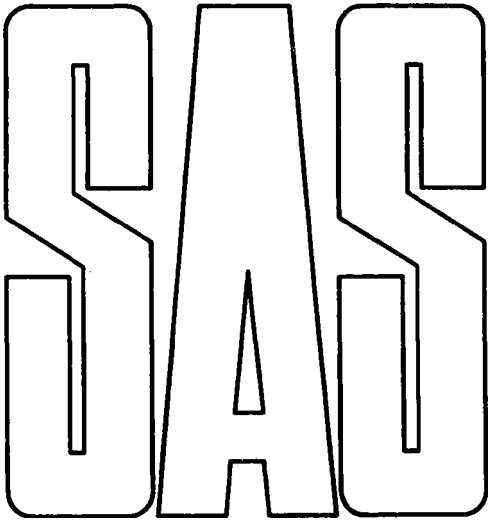

Tornadă asupra Manilei

În româneşte de Silvia Cernat

Tineretului

2001

Capitolul I

Un val de căldură îl copleşi pe Malko, învăluindu-l într-o toropeală dulce, îndată ce ieşi din cursa Air France 747. Mirosul pătrunzător îi gâdilă nările; un amestec ciudat între uleiul de motor, miresmele junglei din apropiere, parfumul greoi al florilor tropicale şi mirosul înţepător al orezăriilor. Era izul tulburător şi de neuitat al Asiei.

În spatele aerogării din Don Muang, linia întunecată a vegetaţiei thailandeze, învăluită într-un halou de căldură, se oglindea în orezăriile ce mărgineau şoseaua rectilinie a oraşului. Pădurea se întindea cât cuprindeai cu ochii, colorată într-un verde închis, specific tropical.

Datorită avioanelor cu reacţie, Asia se afla doar la câteva ore de Europa, cursele aeriene având un confort pe care generaţia precedentă nu ar fi îndrăznit nici să-l viseze. Îmbrăcat într-un costum alb din in, puţin şifonat din cauza călătoriei, Malko traversă pasarela. O stewardesă thailandeză încântătoare, mică de statură i se adresă cu o voce de iepuraş:

— Tranzit sau Bangkok?

— Bangkok.

Tânăra îi arătă un minibus climatizat, rezervat călătorilor de la clasa întâi. Numai patru din pasagerii acestei clase coborâră pentru Bangkok. Un cuplu simpatic de bătrânei ce mâncaseră tot timpul caviar şi pateu de ficat de la începutul călătoriei, ca apoi să se îmbibe vârtos cu şampanie, un om de afaceri german, posac şi agentul CIA, Malko Linge.

Aeroportul din Don Muang se modernizase. Însă aceeaşi mulţime pestriţă forfotea, ca de obicei.

Malko trecu repede de ghişeul „Imigrări”, apoi traversă sala de unde se recuperau bagajele, îndreptându-se spre ieşire. Un vameş thailandez îi aruncă o privire mirată.

— *No lagguage?*[1]

— *Lagguage lost*[2], răspunse agentul cu un surâs dezarmant.

Omilii dădu din cap, cu un aer compătimitor. De fapt, puţin îi păsa. Agentul străbătu mulţimea strânsă aproape de ieşire,

[1] Nu aveţi bagaje?

[2] S-au rătăcit.

îndreptându-se spre ghişeul de unde se cumpărau bilete de taxi pentru Bangkok. Un bărbat tânăr, cu părul creţ, cu ochii uimitor de albaştri observa călătorii. Îndată ce-l zări, făcu un pas în întâmpinare.

— Malko Linge?

— Aţi ghicit, veni răspunsul însoţit de o caldă strângere de mână.

— William Carter. Spuneţi-mi Bill. *Wellcome to Bangkok.* Aveţi recipisele pentru bagaje?

— Iată-le.

Americanul se întoarse spre un tânăr thailandez şi i le întinse. Băiatul se pierdu imediat în mulţime.

— Aţi călătorit bine?

— Excelent! Locurile din Air France sunt modernizate şi se poate dormi ca într-o cuşetă. Ca să nu mai vorbesc despre mâncare… şi vinuri. Adorabile!

— Ah, mă faceţi să visez, suspină tânărul. La Manila, totul este mizerabil….

William Carter era şeful de staţie CIA de la Manila. Un veteran al Vietnamului şi al Asiei. Cu un gest simplu îi îndepărtă pe şoferii de taxi care-i asaltaseră şi îşi privi ceasul.

— Avem destul de puţin timp la dispoziţie. Cursa îşi reia zborul peste patruzeci de minute. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe maiorul Ayutiya.

Un bărbat de statura unui băieţandru, cu figură inteligentă îşi făcu apariţia alături de cei doi şi îi strânse îndelung mâna lui Malko. Imediat, William Carter adăugă cu subînţeles:

— Fără ajutorul maiorului Ayutiya, mica noastră plimbare ar fi fost imposibil de făcut. Să mergem!

Din nou, un val de căldură îi izbi drept în faţă. William Carter se opri şi scoase din buzunar un carnet verde pe care i-l întinse lui Malko, sub privirea indiferentă a ofiţerului. Era un document german.

— Iată paşaportul dumneavoastră. Vă numiţi Hans Vogel. Naţionalitate germană. Fost legionar. Făcut prizonier de către Vet-Cong în 1954. „Restituit” de către comunişti. A lucrat la instruirea armatei nord-vietnameze. După aceea, a fost în Cehoslovacia, în campusurile de antrenament ale teroriştilor palestinieni. A participat la numeroase „acţiuni” pentru serviciile cehe şi germane din est. Oficial, domiciliază la Hamburg şi lucrează într-o societate de import-export, o filială a OMNIPOL.

Malko răsfoi rapid paşaportul. Îşi văzu fotografia cu timbrul sec ce imprima în relief imaginea, imitată la perfecţie. Maiorul Ayutiya îl observa, zâmbind….

— Unde se află adevăratul Hans Vogel? întrebă Malko.

— O să vă explic totul în avion, răspunse William Carter. Am avut grijă ca bagajele dumneavoastră să ajungă la Manila. Să mergem… Domnule maior…

Îşi luară rămas bun de la ofiţerul thailandez care se îndreptă spre maşina lui şi cei doi intrară în holul „plecărilor” încăpere din fericire climatizată. Doi, noi pasageri sosiră la biroul pentru clasa întâi al cursei Air France, 190. Americanul prezentă cele două bilete şi alese locurile. Malko scrută cu privirea sala de aşteptare, dându-şi seama că urma să părăsească foarte repede Bangkok-ul.

O tânără brună, splendidă aştepta la ghişeul vecin. Femeia, un insolit amestec de rase, purta un taior dintr-o ţesătură uşoară care se mula pe curbele perfecte. Ochelarii, negri de soare care-i ascundeau privirea şi o geantă Hermes pe braţ desăvârşeau înfăţişarea apariţiei. Malko îi simţi privirea aţintită asupra lui, fără să-i poată vedea ochii. Un fior îi săgetă pe amândoi. El schiţă un surâs, iar necunoscuta i-l întoarse.

Agentul îşi spuse că nu ar fi fost exclus să sfârşească întâlnirea în acelaşi pat cu tânăra superbă, în caz că ar lua acelaşi avion. Din nefericire, William Carter îl grăbi, întinzându-i cartela de îmbarcare.

— *Let’s go!*[3]

Necunoscuta îşi scutură părul negru şi întoarse capul. O dată în plus, Malko bombăni CIA Şi toate constrângerile vieţii.

— Apropo, întrebă el, ce face Hans Vogel la Bangkok?

— Vogel adoră Asia, spuse americanul. Va profita de călătoria sa la Manila pentru a petrece puţin timp în Thailanda. Nimic neobişnuit, nu-i aşa? Sunt mai mulţi germani în ţara asta decât thailandezi…

Dragostea pentru Asia era, într-adevăr, singurul punct comun între el şi omul căruia îi folosea identitatea.

— Şi oficial, ce voi face la Manila?

— Veţi cumpăra mobilier din bambus şi din esenţele de lemn de pe aici, pentru societatea la care lucraţi. Specialitatea locală…

Malko aprobă din cap, prost dispus. Înainte de a fi înghiţit de

[3] Să mergem!

ghişeul „Imigrări”, se mai întoarse o dată să privească splendoarea brună. William Carter îi urmări privirea şi îi spuse, râzând:

— *Take it easy!*[4] Există femei fabuloase la Manila. Sunt cu sutele cele care acceptă să se culce cu bărbaţii, doar pentru o mână de orez...

Cu siguranţă, necunoscuta cu geantă Hermes ar fi costat mai mult decât două castroane de orez... Malko îşi dezlipi cu greu ochii flămânzi de la silueta rasată şi senzuală a femeii. Trecu de uşa de securitate, ca printr-un vis.

Sala plecărilor era plină de dughene în care se vindeau aceleaşi lucruri îngrozitoare, inevitabila îmbrăcăminte din mătase şi zeci de obiecte din alamă.

Difuzorul anunţă cursa Air France 190. Agentul îl privi pe american în timp ce cobora grăbit rampa de ciment. Oare spre ce viespar îl conducea?

*

* *

— Doriţi şampanie, Sir?

William Carter goli paharul umplut cu Moet et Chandon dintr-o sorbitură. În cabina clasei întâi a cursei Air France 747 domnea o atmosferă plăcută, cu aer curat şi proaspăt în comparaţie cu căldura moleşitoare din Don Muang. Echipajul se schimbase, astfel că nimeni nu se miră văzându-l pe Malko că îşi continuă cursa spre Manila sub o altă identitate, deşi la Bangkok, unde se oprise, îşi folosise propriul nume.

Motoarele porniră şi aparatul enorm se smulse de pe pistă, săltând deasupra orezăriilor, îndreptându-se spre nord. Trenul de aterizare se strânse, apoi intră în locaşul său şi astfel zgomotul plecării fu înlocuit cu un moment de linişte odihnitoare. Agentul îşi sorbi delicat şampania şi începu chestionarea:

— Vorbiţi-mi despre Hans Vogel...

— Este un ticălos! spuse cu convingere Carter. Un mercenar, în sensul rău al cuvântului. Când era prizonier în Vietnam şi-a vândut prietenii, apoi i-a trădat de-a binelea. Dacă într-o zi ar cădea în mâinile Legiunii Străine, l-ar face bucăţele... O lungă perioadă a furnizat arme vietnamezilor, până când cehii l-au „recuperat” pentru acţiunile lor „murdare”. Se servesc de el aşa cum libienii îl folosesc pe Carlos. Acţiuni „precise” pe care marile

[4] Luaţi-o încet!

servicii nu le-ar face fără ajutorul unor astfel de oameni, în schimb, în Germania se comportă bine, stă la locul lui fără să creeze probleme.

— Un personaj încântător…

Era nostim pentru un reprezentant autentic al celei mai vechi nobilimi europene, Alteţă Serenissimă, margraf de Basse Lusace, cavaler de Malta, cavaler al ordinului Aigle Noir şi al ordinului Saint-Sepulcre, să se regăsească în pielea unui personaj de o asemenea factură. Hotărât lucru, făcea o meserie ciudată…

Stewardesa se aplecă spre ei:

— Doriţi miel sau peşte pentru dejun?

— Miel, spuse americanul.

— Miel, ceru şi Malko. Dar bine fript… Ce va face concret Hans Vogel la Manila?

Bill Carter îşi aşeză paharul.

— Este o poveste lungă. Aţi auzit vorbindu-se despre Ferdinand Marcos, preşedintele din Filipine?

— Da…

— Are numai duşmani. La Manila se pune la cale, pot spune, un complot pe lună. Asta înseamnă o duzină de tentative de asasinate împotriva lui, în fiecare an. Dar sunt nişte amatori, prost organizaţi. Aşa că preşedintele scapă mereu din bucluc. Probabil, va fi reales la 16 iunie, pentru alţi şase ani. Acum câteva zile, unul dintre informatorii noştri din Manila, infiltrat în grupul opoziţiei comuniste, ne-a vorbit despre un alt complot contra lui Marcos, denumit operaţiunea „June Bride”. Dar de data asta se făcea apel la un ucigaş din exterior. Un profesionist. Nu este ceva nou. Opozanţii lui Marcos, refugiaţi în Statele Unite, încercaseră de mult să trateze afacerea cu mafia… Aşa că ne-am pus puţin în mişcare şi am descoperit că este vorba despre un german care lucrează pentru filiera cehă, venind din Germania. Am transmis informaţia la staţia din Bonn, iar ei au luat legătura cu Serviciile de la Pullach[5]. Omologii noştri germani îl cunosc bine pe Vogel. Au făcut câteva verificări şi au descoperit că tocmai cumpărase un bilet de avion Hamburg-Zurich-Bangkok…

Carter făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept, după care continuă:

— Manila… Astfel că brusc s-au activat cu adevărat,

[5] Serviciile speciale vest-germane situate la Pullach, aproape de München.

procedând la ascultări, urmăriri şi alte acţiuni. Am ajuns mai întâi la Bruxelles, unde Vogel a întâlnit o persoană interesantă care avea numele de cod „Maxime”. În realitate este chiar „ofiţerul său de legătură” ceh. Din nefericire, nu am putut asculta conversaţia lor. Totuşi, Maxime nu se deplasează decât pentru lucruri foarte importante. Formal, a fost identificat în nişte fotografii luate cu teleobiectivul. Hans Vogel este ca un şoim aşezat pe mâna lui Maxime. Când acesta trage de inel, Vogel decolează, ucide şi revine la locul lui, liniştit De altfel, abia sosit la Hamburg, neamţul a anunţat că va pleca la Manila să cumpere mobilă. În acest moment, am cerut la Langley acordul pentru a interveni.

— De ce nu transmiteţi toate informaţiile filipinezilor, sugeră Malko, aruncând o privire prin hublou spre covorul verde al junglei de sub ei. Apropo, chiar în acest moment survolăm Cambodgia.

— O întrebare justă, aprobă Bill Carter. Adevărul este că nu avem totală încredere în filipinezi pentru a dejuca un complot „serios”. În plus, am obţinut aceste informaţii prin reţelele noastre şi ştiţi bine cât de secretoşi suntem cu toţii într-o astfel de profesie. Este mai amuzant să tratezi problema până la capăt. Chiar dacă în stadiul final vom pasa „ecuaţia” prietenilor noştri din Manila.

Bill Carter tăcu. Malko îşi concentră atenţia asupra însoţitorului său.

— Mai există şi un al treilea motiv pentru a nu atrage imediat NISA[6] filipineză în operaţiune, continuă americanul cu un aer grav. Am descoperit un fapt ce s-ar putea dovedi foarte jenant pentru noi. „Contactul” lui Hans Vogel de la Manila face parte din opoziţia catolică a lui Ferdinand Marcos; sunt persoane care au baze la noi, în Los Angeles şi pe care suntem bănuiţi că le ajutăm... Astfel, universitatea Harvard l-a numit de curând doctor „Honoris Causa” pe principalul opozant al lui Marcos, şeful spiritual al acestui curent, senatorul Aquino. În orice caz, Marcos nu trebuie să-şi imagineze că noi am avea intenţii rele, în ceea ce îl priveşte...

— Nu înţeleg, spuse Malko. Nu i-aţi spus că acest Vogel a fost recrutat de către cehi la cererea comuniştilor filipinezi?!

[6] National Intelligence Security Authority.

— Întocmai. Hans Vogel a fost recrutat prin intermediul NPA[7]. Se pare că opozanţii comunişti ai lui Marcos în cazul acestei operaţiuni s-au aliat cu opozanţii catolici. Mai sunt şi alte puncte obscure, dar un lucru este sigur: omul este un foarte bun profesionist. Dacă-l prinde în ţintă pe Marcos, cu siguranţă nu-l va rata. Este cu totul altceva faţă de predecesorii săi. Acum şase luni, doi tineri americani, fraţii Lovely, veniseră la Manila pentru a-l asasina pe Marcos. Dar au sărit în aer în camera lor de la hotel, manipulând propria bombă. Până aici, adevărul s-a împletit cu imaginaţia, amatori sau iluminaţi. Hans Vogel este însă un profesionist. Din fericire, s-a oprit la Bangkok să se amuze puţin...

— De ce?

Bill Carter îi întinse paharul stewardesei, pentru a-i cere puţină şampanie.

— Pentru că fără acest lucru, dumneavoastră nu aţi mai fi fost acum aici, Bangkok era singurul loc posibil pentru a-l scoate din circuit...

Stewardesa umplu din nou paharele cu Moet et Chandon. Malko se simţea în plină formă, în ciuda călătoriei lungi, iar povestirea americanului îl ţinea cu sufletul la gură. Simţea deja combinaţiile întortocheate specifice Asiei. Dealtminteri, Manila era numai la o mie de kilometri de China.

Staţia CIA din Viena îi spusese doar că era vorba de înlăturarea unui complot împotriva preşedintelui, omiţând „cu pudoare” să-i dea amănuntele operaţiuni.

— Ce aţi făcut cu Hans Vogel?

Bill Carter surâse încântător, încrucişându-şi degetele într-un gest expresiv.

— Se află la închisoarea din Lard-Yao, la Bum-Bud, treizeci de kilometri de Bangkok. Cu lanţuri la picioare. Totul este secret pentru două săptămâni, cel puţin.

— Ce coincidenţă fericită!

În ochii albaştri ai americanului străluci o bucurie copilărească. Nu răspunse în mod direct dar îşi continuă povestirea.

— Pe scurt, omul nostru a sosit la Bangkok acum trei zile şi s-a instalat la hotel „Oriental”. A doua zi a întâlnit în holul hotelului o thailandeză foarte provocatoare, care l-a ademenit. Au cinat într-un restaurant chinezesc de pe Silom Road, la „Shangarila”. După

[7] New People Army.

aceea au petrecut împreună toată noaptea. În dimineaţa următoare, nişte poliţişti au năvălit în camera lor şi au găsit treisprezece grame de heroină ascunse în trusa personală de toaletă. Interogată, fata „a mărturisit” că vânduse drogul la cererea bărbatului. Poliţiştii i-au explicat neamţului că tânăra era supravegheată pentru că era bănuită de trafic de stupefiante. Simţind capcana, era gata să sugrume un poliţist, fiind nebun de furie. Aşa că aceştia au fost obligaţi să-l lege cu lanţuri la picioare.

— Cum aţi înscenat capcana?

— Şeful staţiei de la Bangkok are mulţi prieteni…

— Sunteţi un adevărat ticălos, remarcă uluit Malko. Ce riscă Hans Vogel?

— Între treizeci şi cincizeci de ani de închisoare. Dar fiţi liniştit. Operaţiunea „June Bride” trebuie să aibă loc înainte de şaisprezece iunie, data alegerii lui Marcos, deci peste cincisprezece zile. De îndată ce afacerea va fi reglată, poliţia thailandeză îşi va recunoaşte „greşeala” şi-l va elibera. Doar nu suntem nişte monştri…

Tăcură amândoi pentru câteva momente, în timp ce avionul traversa o zonă de turbulenţă. Agentul încerca să se pună în locul mercenarului. Nu era prea uşor… Planul lui Bill Carter părea destul de periculos.

— Şi dacă Hans Vogel va încerca să comunice cu cei din afară? Cum veţi afla?

— Avem un acord cu thailandezii. Pentru început, l-au închis fără să-l acuze oficial. Asta va dura vreo zece zile. Mai mult decât ne trebuie.

— Dar va protesta, va cere un avocat!

Carter zâmbi.

— Nu-i cunoaşteţi pe thailandezi. Să urle cât vrea, asta nu-i poate aduce decât un regim mai dur. Închisorile de aici sunt cumplite.

— Şi presa?

— Nu avem de ce să ne temem. Ziarele nu au scris despre arestarea lui Hans. Nu-l cunosc. Poliţia a păstrat un secret absolut. De altfel, în fiecare săptămână vameşii thailandezi prind câte un traficant.

Agentul asculta atent. Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări. Stewardesele le serviră masa. După ce acestea se îndepărtară, Malko întrebă:

— Şi acum, având identitatea lui Hans Vogel, ce voi face la Manila? Trebuie să fie o întreagă procedură, un cod de recunoaştere, întâlniri stabilite. Mă băgaţi într-un masacru..

— Nu exageraţi deloc, zise americanul. Asta este partea delicată. Avem cel puţin un punct slab în acţiune. Dar thailandezii ne-au lăsat să scotocim în actele lui Hans. Am găsit o carte de vizită cu ceva scris pe ea..

Malko luă cartea de vizită şi văzu pe verso câteva cuvinte: Octavo Limay, 5 Kawayan Street, Forbes Park North Metro, Manila, 8156437.

— Este omul lui de contact. Catolicul despre care mi-aţi vorbit.

— Exact! Activistul catolic anti-Marcos. Cei care l-au recrutat pe Vogel sunt în clandestinitate şi cred că aveau nevoie de un releu „oficial”. Cum este acest Limay... în plus, contactul lucrează şi în domeniul de import-export. Ceea ce ar justifica întâlnirea lor. Oricum, asta-i tot ce am găsit în documentele lui, iar dacă eşuaţi, cel puţin vă alegeţi cu o plimbare.

„O plimbare” de douăzeci şi două de mii de kilometri, care, deşi parcurşi în confortul cursei Air France, însemnau o distanţă lungă şi costisitoare, îşi spuse Malko.

Bău puţină şampanie. Era o atmosferă deosebit de plăcută iar scaunul pliabil îi permitea să-şi întindă picioarele ca într-un pat. Începu să-şi treacă în revistă toate obstacolele. Americanul, discret, ceru din nou caviar.

— Şi dacă Octavo Limay îl cunoaşte fizic pe Hans Vogel, s-ar putea să fie „vesel” pentru mine, nu? întrebă Malko.

— Imposibil. Limay nu a părăsit niciodată Filipine iar Hans Vogel nu a venit niciodată aici. Am verificat foarte bine.

— Dar dacă a trimis o fotografie? Sau au pus la cale vreun cod?

— Se poate, dar nu sunt prea sigur, recunoscu Bill Carter. Astfel de lucruri se fac cu o discreţie maximă. Este posibil ca Octavo Limay să ştie doar că va fi contactat şi că mercenarul deţine un nume şi o adresă. Asta se poate întâmpla...

— Totuşi, este în interesul meu să ştiu că sunt păzit...

— Vom avea grijă de dumneavoastră. Aveţi o rezervare la „Manila Hotel”. Una din prietenele mele din Filipine, în care am toată încrederea, va menţine contactul între noi doi. Dacă veţi avea probleme, vom anunţa imediat autorităţile locale.

Agentul se aplecă spre hublou. În depărtare se zărea scânteierea mării de un albastru închis, extraordinar. Survolau

Vietnamul.

— După ce Octavo Limay mă va primi cu braţele deschise, îl voi asasina pe Ferdinand Marcos? întrebă ironic Malko.

Bill Carter zâmbi galben.

— *Very funny!* Veţi mai afla multe lucruri despre organizatori şi metodele atentatului. Trebuie să vă infiltraţi cât mai mult în interiorul acţiunii, cât mai departe posibil, pentru că în ultimul moment vom avertiza poliţia filipineză şi vă vom scoate din circuit. Dar înainte dorim să pătrundem în acest complot. Să aflăm cine şi ce se află în spatele lui. Nu dorim numai să prindem executanţii aşa cum fac filipinezii, tocmai în ideea ca acest lucru să nu se mai repete peste câteva luni. Aş dori apoi să-mi iau o vacanţă şi să dorm liniştit.

Malko îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-se pe faţa de pernă bleu a fotoliului şi spuse visător.

— Risc să intru în istorie ca un erou, dacă îl ucid cu adevărat pe Ferdinand Marcos.

În ceea ce îi privea pe filipinezi, ştia că singurul fel de carne la îndemâna lor era şobolanul, iar cei cu adevărat săraci, pe treapta cea mai de jos a societăţii, se mulţumeau să consume o specie de gândaci. Asta în timp ce în ţară existau câteva averi fabuloase, rezultat concret al corupţiei din timpul regimului lui Marcos... Fără a mai vorbi despre câteva mici masacre asupra „rebelilor”, făcute de armată, datorate, bineînţeles, căldurii prea enervante.

Filipinezii, metişi rezultaţi din malaiezieni şi spanioli sunt, se pare, imprevizibili; de obicei blânzi şi buni ca nişte îngeri, sunt capabili uneori să se dezlănţuie în mod brutal, aparent fără motiv şi pot deveni „amok”. În acel moment sunt în stare să ucidă fără nici o raţiune.

— Ei bine, continuă americanul, ştiu ce gândiţi despre preşedinte. Că este un ticălos. Cel puţin, cu el nu avem probleme... Joacă pe partea noastră. Oricum, dacă ar dispărea, credeţi că Filipine ar deveni democratică de pe o zi pe alta?

— Cu siguranţă că nu.

— Probabil, unul dintre generalii săi ar prelua puterea şi ar începe să fure şi mai mult. Cel puţin, Marcos nu a masacrat prea mult populaţia, cu excepţia unor ţărani rebeli din sud, dar în sfârşit, asta este altceva...

De la un capăt la altul al planetei, ţăranii sunt masacraţi. Practic, este sportul naţional al lumii a treia. Acei umili

„vaqueros” din America Latină, lichidaţi de oligarhie, cambodgieni Nha-Ques exterminaţi de către Khmerii roşii în numele comunismului, sau negrii masacraţi pentru obscure motive tribale. Asta nu l-a împiedicat niciodată pe Kurt Waldheim să doarmă liniştit... Bill Carter avea dreptate, dintr-un punct de vedere...

— În afară de mine, întrebă Malko, cine mai vrea să-l ucidă pe Marcos?

Americanul îşi termină mai întâi de mâncat prăjitura, apoi răspunse:

— Sunt atâţia, încât nu ştii ce să alegi... Mai întâi New People Army, în diferite zone rurale. Braţul înarmat al partidului comunist clandestin. Sunt ajutaţi de preoţi care preferă pistolul, sutanei. Dar ei nu prezintă încă nici un pericol pentru preşedinte, pentru că armata este vigilentă. În sud, la Mindanao şi Basilan, sunt cei numiţi Moros, minoritate musulmană. Dar nici aceştia nu sunt un pericol pentru că restul populaţiei este catolică. Şi totuşi, această minoritate abia aşteaptă să-i vadă capul într-un ţăruş. Toţi cei care vor puterea şi banii preşedintelui, adică oligarhia din Manila. „Crema” aceasta are contacte la noi, bani şi obişnuinţa comploturilor. Dar până acum Marcos a fost destul de abil să împartă totul cu toată lumea bună.

— Dar armata?

— Armata nu va face nimic pentru a-l lichida. Marcos este unul de-ai lor. Numai dacă unul dintre ei şi-ar lua singur toată responsabilitatea, ar fi altceva. Dar noi vrem să descoperim acum ceea ce se pregăteşte. Şi asta cu ajutorul dumneavoastră.

Malko nu răspunse. Modul jovial şi siguranţa de sine pe care le afişa Bill Carter îl agasau puţin.

Coasta Vietnamului apăru sub aripile avionului, ca o fâşie lungă, nisipoasă, decupată. Agentul simţi o mică înţepătură în piept: se zărea Da Nang, fosta bază americană, abandonată în furia şi învălmăşeala din 1975. Revedea imaginea vietnamezilor agăţaţi ca nişte ciorchini, încercând să urce în avioanele care decolau, refugiaţi care se agăţau chiar şi de trenul de aterizare. Unul dintre momentele cele mai ruşinoase şi jenante ale Americii, în timp ce inefabilul Gerald Ford juca golf...

Malko îl atinse uşor pe Bill Carter.

— Vedeţi acolo, jos. Este Da Nang. Nu vă aminteşte de nimic?

Americanul se făcu imediat palid precum cămaşa şi nu răspunse. Agentul murmură cu duritate:

— Să sperăm că mica noastră aventură se va sfârşi cu bine.

*

* *

Musonul începuse deja, să se, simtă şi umiditatea puternică dădea atmosferei o nuanţă de alterat şi torid în acelaşi timp. Pe bună dreptate Manila îşi justifica reputaţia de cel mai cald oraş din Asia. Termometrul indica patruzeci şi opt de grade, iar pe cer se zăreau nori negri, groşi, ce promiteau o nouă aversă torenţială.

Cât aşteptă bagajele, Malko avu impresia că făcuse deja un duş, aşa îmbrăcat cum era. Costumul lui de in părea o cârpă.

Bill Carter îl părăsise de îndată ce coborâseră din avion. Luă un taxi, fără aer condiţionat, bineînţeles. Taxiul îşi făcu loc, claxonând puternic prin mulţimea din jurul aeroportului şi ajunse în Roxas Bulevard, marea arteră rectilinie care ducea spre nord, de-a lungul golfului din Manila. În ciuda căldurii nefireşti, câţiva „îndârjiţi” făceau jogging de-a lungul plajei.

Brusc, ploaia începu să cadă cu furie. Picături uriaşe, parcă vărsate dintr-o stropitoare imensă, invadară cerul. În câteva secunde, portul care semăna cu cel din Singapore, se acoperi de o perdea gri de apă. Ploaia cădea cu îndârjire pe acoperişurile taxiurilor, pe parbrize, întunecând aproape totul. În „jeepneys”, taxiurile colective deschise, construite pe scheletul jeep-ului obişnuit oamenii se chirceau uzi până la piele. Pietonii, obişnuiţi cu astfel de descărcări, aşteptau cu stoicism, lipiţi de câte un trunchi de cocotier.

Când taxiul ajunse în Rizal Park, în centru oraşului, apa ajunsese pe şosea de treizeci de centimetri, ascunzând gropile enorme ale asfaltului. Vechile clădiri din Roxas Bulevard păreau şi mai degradate sub tornadă.

Malko zări totuşi acoperişul verde al hotelului „Manila”, imediat după zona parcului. Construit în stil colonial, hotelul avea şase etaje. În spate se ridicase o aripă modernă, enormă, cu treizeci de etaje, terminată cu un apartament construit pe acoperiş, din sticlă.

Observă în faţa hotelului un Cadillac negru, înmatriculat IM 777. Era una din numeroasele maşini ale primei doamne Imelda Marcos, proprietara hotelului.

La intrare, Malko fu controlat cu discreţie şi politeţe, ca şi ceilalţi vizitatori. În faţa lui, un filipinez ciufulit cu un aspect liniştit scoase cartuşele pe care le puse în buzunar şi încredinţă

arma celor de la pază. În preajma alegerilor, câteva bombe explodaseră în locuri publice, făcând o impresie proastă asupra celor câţiva turişti...

Holul imens, acoperit de lambriuri, respira un aer de mare lux colonial, rafinat, având un plafon de catedrală şi un mobilier încântător din esenţele de lemn specifice zonei. Numeroase tinere ospătăriţe, una mai frumoasă decât alta, erau la dispoziţia turiştilor, îndrumându-i în imensul interior. La al cincilea etaj, în faţa uşii lui Malko, staţiona un bărbat în uniformă cu un revolver mai mare ca el. Manila era plină de aceşti poliţişti privaţi, dispuşi să tragă la cel mai mic semnal. Fiecare imobil dispunea de acest tip de gardian înarmat.

— *Do you need somenthing, Mr. Vogel?*[8] întrebă cu politeţe angajatul care-l însoţise până la suita mobilată în stil colonial, un tânăr frumos, dar foarte timid.

— *No, thank you,* spuse Malko.

Într-adevăr, el era Hans Vogel, sosit la Manila pentru a-l asasina pe Ferdinand Marcos.

*

* *

Ploaia încetase, dar cerul rămăsese întunecat. Agentul îşi ridică privirea de pe harta întinsă pe birou. Încerca să-şi formeze o imagine a oraşului. Un oraş cu opt milioane de locuitori, mai mare decât Bangkok. Forbes Park, unde locuia Octavo Limay, se afla în sud-estul oraşului, după cartierul afacerilor, vestitul Makati.

Făcându-şi o idee asupra locurilor, se schimbă şi făcu un duş, sperând că va fi totuşi contactat. Până în acest moment, nimic nu se întâmplase, aşa că trebuia să facă el primul pas.. Din cauza agenţilor de pază de la intrarea hotelului, era nevoit să păstreze pistolul extraplat în maşina închiriată de la Avis. Formă numărul lui Limay. Era ocupat. Îl mai formă o dată; tot ocupat. La a şasea încercare, îi răspunse un bărbat.

— *Hello!*

— Mr. Limay?

— *Who's speaking?*[9]

Deşi populaţia este în majoritate de origine spaniolă, în Filipine se vorbeşte numai în engleză sau se foloseşte şi dialectul ţării,

[8] Aveţi nevoie de ceva, domnule Vogel?

[9] Cu cine vorbesc?

un amestec între malaeză, chineză, spaniolă, engleză. Dialectul este cunoscut sub numele de tagalog.

— Hans Vogel.

— *Wait a moment.*

Cel care vorbea nu era american. Malko auzi câteva cuvinte, ecoul unei conversaţii, apoi cineva care lua receptorul.

— *Mr. Limay is busy but he în expecting you*[10], spuse bărbatul. Can you come?

— O.K., spuse Malko. *I'll be there în a half an hour*[11]. Închise telefonul. Se simţi mai bine dar şi puţin tensionat.

Stabilise contactul, dar nu-şi dădea seama încă pe ce teren va juca.

Înainte de a pleca îşi controlă cu grijă buzunarele. Nici un indiciu nu lăsa să se întrevadă identitatea sa adevărată. Bill Carter îi luase actele pentru a i le închide într-un seif al staţiei CIA, urmând a le putea recupera fără probleme imediat ce acţiunea va lua sfârşit... sau să poată fi trimise văduvei lui.

Ca de fiecare dată când urma să înfrunte un pericol, începu să se gândească la viaţa lui reală, la traiul lui de gentleman-fermier austriac.

Planturoasa Alexandra, logodnica permanentă, era din nou îmbufnată. Nu-i spusese nici măcar unde urma să plece. Nu mai făcuseră dragoste de câteva săptămâni şi femeia îi declarase că nici nu vor mai face vreodată. Se săturase de această situaţie.

Brusc, Malko începu să viseze la corpul superb al Alexandrei, pe care timpul nu părea să-l atingă. Ultima oară când o văzuse era îmbrăcată în jeans, cu un pulover de lână sub care sânii îi săltau liber, cu chipul puţin tras, punându-i şi mai mult în valoare pometii ridicaţi: era frumoasă ca o gravură de modă veche. Şi tot atât de inaccesibilă...

Din nou, realitatea îi curmă visarea. Maşina închiriată de la Avis aştepta în faţa intrări. Ploaia nu reuşise să scadă temperatura cu nici un grad. Chiar şi după această „climatizare", Manila era apăsătoare.

Coborî spre Roxas Bulevard. Circulaţia era intensă, dar nu haotică. Zeci de jeepneys decorate precum pomul de Crăciun, cu desene viu colorate reprezentând cai, ocupau toată şoseaua. Filipinezii par să aibă un adevărat cult pentru cabaline. În

[10] Domnul Limay este foarte ocupat, dar vă aşteaptă.

[11] Voi fi acolo peste jumătate de oră.

anumite insule al arhipelagului se mai organizau încă lupte de cai.

Malko întoarse în faţa centrului cultural, ce semăna cu un imobil construit şi uitat de japonezi şi ajunse în Buendia Avenue. Aici, cartierul de tip „bidonville” îşi intra în drepturi, fiind reprezentat din resturile vechilor clădiri spaniole.

Brusc, după un teren viran, avu impresia că se află la Houston! În faţă se deschidea o imensă şosea mărginită de clădiri Ultramoderne, cu trotuare largi. Singura pată în această grandioasă perspectivă era o clădire arsă până-n temelii din care rămăsese numai scheletul înnegrit. Un elicopter decolă de pe acoperişul unei vile înalte ca un bloc şi se înălţă graţios deasupra zonei Ayala Avenue.

Era o altă lume: Makati, cartierul băncilor şi al afacerilor, încadrat de diferite zone rezidenţiale, adevărate „ghetouri” de lux, înconjurate de ziduri înalte, protejate zi şi noapte de poliţia, privată, bine plătită.

Un kilometru mai departe, găsi intrarea în Forbes Park. Totul era păzit de poliţişti înarmaţi până-n dinţi. Calitatea de turist îi ajutase să nu fie oprit. Intră într-o zonă care semăna cu un Beverly Hills mai modest, un fel de insulă a bogăţiei din oceanul de sărăcie generală din Manila. Vile bine îngrijite mărgineau aleile largi, impecabil întreţinute. Nici un pieton. Chiar şi servitorii aveau maşini proprii în această zonă…

Malko parcă maşina în drive-way. „Complicii” săi păreau persoane înstărite. Numai bogătaşii locuiau în Forbes Park.

Se opri în faţa unei uşi şi sună. I se deschise şi apăru un filipinez gras, îmbrăcat cu o cămaşă înflorată, cu obrajii căzuţi, părul unsuros şi pieptănat cu grijă. Ochii mici, negri şi strălucitori ca de şarpe îl măsurară pe musafir şi, în sfârşit, zâmbiră:

— Mr. Vogel?

— *Yes.*

— *Mabuhay*[12]*. Come on in.*

În holul pardosit cu marmură se simţea un miros uşor de mucegai. Filipinezul îl întrebă:

— *Do you come to see Mr. Limay?*[13]

— *Yes.*[14]

---

[12] Bună ziua.

[13] Aţi venit să-l vedeţi pe domnul Limay?

[14] Da

— *He is there...*[15]

Trecând prin faţa lui Malko, deschise o uşă ce dădea într-un living imens, ale cărui ferestre se deschideau spre o grădină tropicală, înfrumuseţată de o piscină superbă. Mobila era din esenţă închisă la culoare, pe pereţi erau tablouri moderne, bibelouri fine răspândite în câteva colţuri, totul respira un lux de înaltă ţinută. Era evident, că locul aparţinea unui om bogat.

Uşa se deschise şi mai mult şi agentul zări un obiect aşezat pe parchetul din lemn de teck lăcuit, la doi metri în faţă. Groaza puse stăpânire pe el şi gâtul i se uscă. Era capul unui om, care fusese pur şi simplu decapitat Sângele i se mai scurgea încă, Iar ochii deschişi păreau să-l privească...

Un hohot de râs se auzi în spatele lui şi, cu o lovitură neaşteptată, cel care-l întâmpinase îl îmbrânci în mijlocul camerei. Agentul fu cât pe ce să se împiedice de capul tăiat care era aşezat în centrul livingului.

— *Here is Mr. Limay!*[16] spuse vocea din spatele lui.

[15] Este aici...

[16] Iată-l pe domnul Limay

Capitolul II

Sprijinindu-se în mâini, căzu pe parchetul lustruit, chiar în faţa unui alt filipinez care se ivise din spatele uşii. Foarte slab, cu buzele subţiri şi nasul fin, îmbrăcat în cămaşă albă şi groasă, bărbatul ţinea în mână un revolver Cobra. Era foarte zâmbitor. Cu un gest, îi făcu semn lui Malko să se ridice.

— *Dali Kamo.*[17]

Cu mintea înfierbântată, Malko se ridică cu greutate, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine. Cel care-l împinsese se apropie pe la spate, îl scotoci rapid dar eficace, apoi îl împinse în mijlocul camerei, luându-i paşaportul şi un teanc de dolari. Puse totul în buzunar după ce răsfoi documentul. Şi el avea o armă, un Browning automat strecurat sub cămaşă, prins la centură, chiar pe piele.

— Cine sunteţi? întrebă agentul în engleză. Ce doriţi?

Filipinezul cu Browning, în loc să răspundă, se aplecă şi luă capul tăiat, ţinându-l de păr la câţiva centimetri de obrazul musafirului.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu.

Filipinezul zâmbi amuzat..

— N-aţi venit să-l vedeţi pe Octavo Limay?

— Ba da.

— Atunci de ce nu vreţi să-l recunoaşteţi?

Vocea îi devenise ameninţătoare.

— Nu l-am văzut niciodată, se corectă Malko. V-am sunat acum o oră şi mi s-a spus că mă aşteaptă. Este prima dată când vin în Filipine.

— Cu mine aţi vorbit mai devreme, vorbi bărbatul cu trăsături fine. Şi noi am venit să-i facem o vizită *prietenului nostru.* Din nefericire, era foarte nervos şi totul s-a terminat rău. Veniţi să vedeţi…

Parchetul de teck scârţâia sub tălpi. Fără aer condiţionat, atmosfera era irespirabilă. Bărbatul trecu în faţa lui Malko şi intrară într-o cameră spaţioasă cu un pat mare la nivelul solului, cu tablouri moderne, un televizor, un video Akai şi un teanc de

[17] Vino aici.

reviste erotice. Unul dintre pereţi era plin de tecile unei colecţii de cuţite de mari dimensiuni. Şifonierul era deschis...

Un cadavru zăcea de-a curmezişul uşii deschise a dulapului, aşezat pe burtă. În spate, pe cămaşă, se vedea o pată de sânge enormă. Un pistol de calibru mare căzuse lângă mortul căruia îi lipsea capul. Malko rămase împietrit de groază. Filipinezul se opri şi îi spuse:

— A tras în noi, aşa că a trebuit să ne apărăm. Şi, cum ştiam deja că urmează să veniţi, am vrut să ne amuzăm puţin. Lui Octavo Limay îi plăcea să colecţioneze cuţite, „talibangs". Se pare că i-au servit..

Bărbatul luă de jos un cuţit cu lama pătată de sânge, asemănător cu cel de pe perete, i-l arătă lui Malko, apoi îl aruncă pe pat. Îngrozit de cruzimea gratuită, agentul contempla cadavrul bărbatului care ar fi trebuit să-l introducă în miezul complotului. Aparent, filipinezii nu erau aşa incapabili precum îi descrisese Bill Carter...

Zări în grădină siluetele mai multor poliţişti în uniformă. Unul dintre bărbaţi îl îmbrânci afară din cameră. Tovarăşul lui îl aştepta cu degetul pe trăgaci.

— O să vă luăm cu noi, îi anunţă agresorul.

— Unde? Cine sunteţi?

— Sunt colonelul Rodolfio Galvet, de la Metro Com Intelligence Security Group. Vi-l prezint şi pe maiorul Cesar Araneta. Sunteţi arestat.

— De ce? întrebă Malko, simţind că i se scurge sângele din vine. Nu pricep. Nu am făcut nimic.

Colonelul Calvez înaintă puţin şi pe neaşteptate îl pălmui cu violenţă. Agentul schiţă un gest agresiv dar îndată arma se îndreptă spre el.

— Îi detestăm pe cei care mint, Mr. Vogel, spuse filipinezul. Aţi venit în ţara noastră să ne asasinaţi preşedintele, pe Ferdinand Marcos, împreună cu complicii locali. N-aţi auzit vorbindu-se de operaţiunea „June Bride"? Suntem în iunie, nu-i aşa? Într-adevăr, era singurul lucru pe care Malko putea să-l recunoască fără să se compromită! Îşi spuse că avea destul timp să le mărturisească apartenenţa lui la CIA. De altfel, „Company" nu era prea încântată să fie descoperită în mod inutil. Cel de al doilea poliţist îi puse repede cătuşele, apoi ceilalţi doi îl încadrară şi ieşiră din vilă, abandonând cadavrul şi capul pe o canapea. Maiorul Araneta strânse în trecere o geantă de piele neagră. O maşină

Toyota maro aştepta în faţa porţii, cu un şofer gata de a porni. Malko şi colonelul se instalară pe bancheta din spate. În Kawayan Street, agentul zări o maşină a poliţiei, care îi fila. Căzuse într-o adevărată capcană.

Se gândi la Bill Carter. Din fericire, americanul ştia unde să-l găsească. Începuse prost... Operaţiunea avea deja aerul unei misiuni eşuate.

Toyota nu avea aer condiţionat şi colonelul deschise fereastra, lăsând să intre un aer supraîncălzit, încărcat de emanaţii de benzină. Coborâră bulevardul Epifania de Los Santos, printre autobuze şi jeepneys, trecând total neobservaţi. Ajunseră la o intersecţie mare şi Toyota o luă spre South Super Highway, o autostradă importantă ce ducea spre aeroport şi spre sudul Manilei. Datorită vitezei, temperatura din interior deveni mai suportabilă. Malko se întoarse spre colonel:

— Unde mergem?

— La Camp Crane.

— Nu aveţi dreptul să mă arestaţi. Sunt străin. Vreau să fiu pus în legătură imediat cu ambasada Germaniei. Sunt un om de afaceri şi nu un terorist, aşa cum credeţi.

Colonelul Galvez zâmbi răutăcios.

— Bineînţeles, Mr. Vogel, cunosc legea. Nu vă arestăm. Vă interogăm. Este cu totul altceva. De altfel, dacă acceptaţi să cooperaţi cu noi, vom termina mai repede... Nu vă vrem pe dumneavoastră ci pe cei care v-au trimis aici. Cu puţin noroc, veţi putea dormi la Manila Hotel în seara asta şi vă veţi putea distra la Mabini. Suntem corecţi cu cei care ne ajută. Sper că aţi înţeles ce trebuie să faceţi...

— De ce?

— Pentru că putem să vă interogăm o perioadă lungă, dacă este necesar. Depindem numai de NISA. Adică direct de preşedinţie. Puterea noastră este foarte extinsă.

Suspină şi adăugă cu un ton fals dezamăgit:

— Suntem o ţară săracă, Mr. Vogel. Instalaţiile noastre sunt rudimentare pentru un european...

Malko simţi că i se scurge sângele din vine, realizând că cei doi bărbaţi care se aflau cu el erau de fapt nişte torţionari profesionişti. Un autobuz mergea alături de ei, cu bănci de lemn şi fără uşi laterale. Moleşiţi de căldură, pasagerii păreau că dorm pe scaune. Malko ar fi dorit să fie în locul lor.

*

* *

Un militar masiv, stil boxeour, îmbrăcat într-o uniformă kaki strâmtă, pătată de transpiraţie, cu părul neted impecabil pieptănat cu cărare pe mijloc şi trăsăturile grăsuţe luminate de un zâmbet maliţios, se aşează în faţa lui Malko şi îi spuse în engleză.

— Bine aţi venit în Fifth Constabulary Security Unit. Sunt caporalul Robustano.

Nu întinse mâna; ar fi fost inutil. Malko era legat strâns de o stinghie de lemn, în imposibilitatea de a mişca altceva decât capul. O sfoară aspră îi imobiliza gâtul, strângându-l atunci când încerca să-l îndrepte. Chiar înainte de a ajunge la Camp Crane, colonelul Calvez îl legase la ochi cu o eşarfă. Când Toyota s-a oprit, l-au pus să meargă prin soare, să traverseze culoarele, să coboare scările şi în final l-au lăsat într-o cameră mică, fără ferestre, cu ciment pe jos, unde căldura era înăbuşitoare. Doi soldaţi sub conducerea maiorului Araneta îl legaseră înainte de a pleca. Se scursese mai bine de o jumătate de oră de penitenţă. Acum, Malko regreta amarnic că nu-şi declarase imediat apartenenţa la CIA. Se întrebă îndată dacă aceştia l-ar fi crezut.

Caporalul Robustano se apropie şi se aşeză pe un taburet în faţa lui, privindu-l cu ochii săi negri, plini de jovialitate.

— Doar o întrebare, spuse el pe un ton glumeţ. Cine te-a plătit să vii aici şi să-l întâlneşti pe acest Octavo Limay?

— Nimeni nu m-a plătit. Am venit în Filipine să fac afaceri. Import… Sunt om de afaceri. Dezlegaţi-mă imediat!

Caporalul scutură din cap cu un aer dezolat şi continuă pe un ton resemnat:

— Mereu aceeaşi problemă. Oamenii sunt stupizi şi apoi ne reproşează că ne purtăm rău. Ei bine, îţi voi aplica „water cure”, poate te va ajuta să-ţi regăseşti memoria…

Caporalul ieşi pentru câteva momente, apoi reveni cu o cârpă în mână, urmat de un soldat care ducea o găleată mare cu apă. Malko simţi cum i se contractă stomacul. Înainte de a deschide gura pentru a protesta, cârpa murdară îi acoperi faţa. Soldatul îl prinse de păr, dându-i capul cu brutalitate pe spate. Malko încercă să se redreseze dar sfoara pusă de-a curmezişul îl sugruma tot mai tare. Imediat, apa îi inundă obrazul, ajungându-i în nas. Gura şi-o ţinea închisă cu încrâncenare. Senzaţia era cumplită. Foarte repede se înecă, încercă să respire, dar apa călduţă continua să-l asfixieze. Crezu că urma să moară sufocat

în fundul acestei temniţe. Pentru că reuşise să îşi desfacă o parte din legături, unul dintre anchetatori. I se aşeză pe stomac, căutând să-l imobilizeze din nou. Apoi totul deveni întunecat şi îşi pierdu cunoştinţa subit. Primul sunet pe care-l auzi, după ce îşi reveni, fu glasul caporalului Robustano.

— Ţi-ai amintit ceva?

Cârpa dispăruse. Malko deschise ochii. Simţea o durere în zona plămânilor şi era încă pe jumătate inconştient. Sfoara udă şi aspră îl sugruma şi mai tare. Un acces de tuse îl cuprinse, provocându-i dureri cumplite în piept. Hainele îi erau ude de sudoare şi apă. Erau mai mult de patruzeci de grade în celulă. Nu mai ştia cât timp se scursese. Îşi aduse aminte că leşinase şi fusese adus în simţiri de caporalul torţionar. Acesta se aplecă peste el şi-i spuse:

— Îmi spui ceea ce vreau să aflu? Colonelul Galvez va fi mulţumit şi tu la fel, dacă nu…

Uşa celulei se deschise: caporalul se întoarse şi luă poziţia de drepţi. Un tânăr ofiţer, îmbrăcat la patru ace, tocmai intrase şi-i puse câteva întrebări în tagalog. Malko nu înţelegea dialectul, dar surprinse cuvântul „rebelde”, care probabil însemna „rebel.” Se gândi că această glumă sinistră durase prea mult. Strângându-şi forţele, strigă în direcţia ofiţerului:

— *Sir,* este o greşeală. Nu sunt un terorist.

Mirat, tânărul intră în celulă. Se întâmpla destul de rar ca cineva să fie torturat în sediul din Constabulary. Se apropie de arestat şi-l contemplă ca pe un animal ciudat. Malko preciză:

— Sunt agent CIA, infiltrat într-o reţea antiguvernamentală. Vă rog să anunţaţi ambasada americană despre prezenţa mea aici.

Ofiţerul rămase surprins. Schimbă câteva cuvinte cu Robustano, care se lansă într-o lungă explicaţie. Malko prinse din zbor numele colonelului Rodolfo Calvez. Umbra de simpatie din privirea tânărului dispăru dintr-o dată. În următoarea clipă, i se adresă sec:

— Sunteţi un criminal. Ar trebui să mărturisiţi, în loc să bateţi câmpii. Ar fi în folosul dumneavoastră… Caporalul este foarte obosit şi vrea să se odihnească.

Asta era culmea! Malko văzu cu disperare cum uşa se închide în urma ofiţerului. În ochii mici şi negri ai caporalului apăru o lucire răutăcioasă. Se apropie de el şi-l lovi brutal în coaste.

— *Patjon ta ka! Putang ma ka!*[18]

Roşu de furie, ieşi din cameră şi reveni cu soldatul care ducea aceeaşi găleată cu apă. Robustano aruncă violent cârpa murdară peste faţa lui Malko. De data asta, agentul înţelese, sistemul: când apa începu să curgă prin cârpa aspră, deschise gura, astfel încât să-şi provoace singur sufocarea. Era sigur că nu doreau să-l omoare. Cel puţin nu imediat... Căutau un nume, pe care el nu putea să-l dea.

Din nou, încercă aceleaşi senzaţii îngrozitoare de sufocare, apa curgea continuu, sfoara îi strângea gâtul şi din nou căzu în starea de inconştienţă. O senzaţie de arsură atroce îl făcu să-şi vină în fire. Avea impresia că cineva îi turnase ulei încins în sinusuri. Arsura coborî spre bronhii, declanşându-i o criză de tuse. Cârpa alunecă de pe obraz şi distinse vag chipul caporalului care se prăpădea de râs. Avea lacrimi în ochi de atâta veselie... În sfârşit, Malko zări în mâna călăului o sticlă de gin. Torţionarul îi turnase băutură în nări pentru a-l trezi din leşin. Urechile începură să-i ţiuie. Ochii i se închiseră. Nu mai putea suporta nimic... Caporalul îl trezi de-a binelea, lovindu-l puternic în stomac.

— Vorbeşti?

— Lucrez pentru CIA, repetă cu voce stinsă Malko. Suntem prietenii voştri. Aveam misiunea de a mă infiltra printre opozanţii lui Marcos, pentru a afla cine vrea să-l omoare. Nu sunt un rebel...

Robustano se uita cu o privire descurajată.

— *Unggoy!*[19]

Fără alt cuvânt, ieşi din celulă. Malko închise ochii, căutând să-şi revină. Simţi un fior rece când îl văzu pe caporal revenind şi trăgând după el un furtun de stropit, sub privirea încântată a subalternului său. Agentul îşi ţinu respiraţia cât era posibil, apoi deschise gura pentru a respira puţin. Simţi o lovitură puternică peste gură şi un jet de apă murdară îi trecu direct în gât, sufocându-l în câteva secunde. Apoi îşi reveni şi începu să vomite, cu capul într-o parte, sub privirea dezgustată a torţionarului. Acesta se aplecă peste victimă, întrebându-l blând:

— Te simţi mai bine?

Un zâmbet larg lumină trăsăturile grosolane ale filipinezului şi

[18] Te voi ucide! Pui de căţea!

[19] Maimuţoiule.

cu un gest uşor lovi afectuos obrazul lui Malko. Acesta înţelegea acum pe propria-i piele cum erau înfrânţi oamenii cei mai puternici. Şi era acolo numai de câteva ore…

— Spune! Cine-i omul nostru?

Malko nu avu curajul să-i răspundă imediat, vrând să câştige timp. Câteva clipe de răgaz îi erau foarte necesare. Capul i se învârtea şi avea impresia că o greutate enormă îi apasă pieptul. Cum putea să iasă din coşmarul ăsta?

— Nu ştiu, spuse el, nu ştiu nimic. Anunţaţi ambasada americană…

Malko simţi o durere puternică în gât şi scoase un geamăt răguşit. Roşu de furie, caporalul se năpusti asupra lui şi-l lovea continuu, înjurându-l. După câteva minute, se aplecă peste el, obraz lângă obraz şi-l scuipă.

— *Putla ta ka sa li og!*[20]

Ameninţarea nu avu nici un efect. În starea în care se afla, agentul nu se mai temea de moarte, ci doar de suferinţă. Filipinezul înţelese ce gândea victima. N-o mai ameninţa, dar o lovea, o scuipa şi înjura, până când subalternul reveni cu găleata plină cu apă. Torţionarul îi dădu capul pe spate şi „tratamentul” reîncepu. Lichidul îi invada plămânii şi-l sufoca. Se gândi cu groază că inima nu va mai rezista. N-ar fi fost singurul mort al unei „erori”.

[20] O să-ţi iau capul!

Capitolul III

Cu mâinile în şolduri şi cu o expresie dezgustată, Robustano se uita la Malko. Acesta abia respira, ţinându-şi capul pe spate şi ochii închişi, având maxilarul dislocat.

Cu părere de rău, caporalul îşi lăsă în jos mânecile cămăşii. Ştia din instinct limitele peste care nu trebuia să treacă. În plus, un european era un „animal necunoscut” pentru el şi nu-i cunoştea rezistenţa. Dacă, din neglijenţă l-ar fi „terminat”, trebuia să dea socoteală.

Malko deschise ochii în clipa în care Robustano îşi termina de încheiat nasturii cămăşii. Înţelese că pentru moment era lăsat în pace şi căzu într-o toropeală binefăcătoare. Laringele îl durea îngrozitor iar sfoara umedă îi reducea respiraţia aproape total. Legăturile uscându-se se strânseseră şi mai mult, intrându-i în carne. Căuta să se îmbărbăteze, gândindu-se că Bill Carter se va îngrijora de dispariţia lui. Cu condiţia ca americanul să se gândească la singura ipoteză pe care nu au luat-o în consideraţie, aceea că Serviciile de Securitate Filipineze sunt la curent cu atentatul. Cu amărăciune, se gândi la „omonimul” său, adevăratul Hans Vogel. Din fericire pentru mercenar, el nu era torturat de poliţia thailandeză…

Peste ceva timp, un soldat tânăr intră în celulă, îi desfăcu mâinile şi-i puse alături un pachet din plastic ce conţinea orez şi câteva bucăţi de „timapa”, un soi de peşte afumat. Malko încercă să mănânce puţin, dar înghiţi numai orezul, pentru că peştele îi declanşă o tuse îngrozitoare. Mai târziu, soldatul reveni dându-i de băut, apoi îl legă cu un fel de zâmbet de scuză. Fără nici un cuvânt…

În ciuda durerilor şi căldurii, Malko adormi. Singurele sunete pe care le percepea erau paşii de pe culoar sau câteva gemete îndepărtate. După un timp, uşa celulei se deschise şi în prag apăru Robustano, proaspăt ras, însoţit de un soldat.

Deschise ochii. Simţea dureri în tot corpul, respira greu, oasele păreau că nu-i mai rezistă şi în piept avea arsuri puternice. Dormise foarte rău şi prea puţin. Îşi dădea seama că urma o nouă zi, la fel de grea. Trebuia cu orice preţ să rupă cercul ororilor. Caporalul se apropie de el zâmbitor, cu o mână la spate,

ca un copil care vrea să facă o farsă.

— *I bring your breakfast*[21]*…*

Malko îl văzu cum îi aşează ceva peste obraz, cu multă delicateţe. Simţi o atingere rece şi un miros oribil. Scuturã capul şi ceva căzu pe pardoseală. Caporalul ridică acel ceva şi-l trecu prin faţa condamnatului. Ţinea în mână un şobolan mort!

Când i-l puse pe gură, Malko urlă de scârbă. Tăcut, soldatul veni în spatele lui, îi imobiliză capul între genunchi şi-i strânse nările. Cu o mişcare dibace, caporalul îi îndesă animalul mort în gură, râzând încântat. Agentul avu un reflex de dezgust atât de puternic, încât reuşi să scuipe mortăciunea, după care leşină din nou. Puţin mai târziu, deschise ochii. Caporalul stătea în picioare lângă el, într-o atitudine respectuoasă. Şobolanul dispăruse. În schimb îşi făcu apariţia colonelul Rodolfo Galvez, în uniformă kaki, cu o caschetă superbă şi o grămadă de decoraţii la piept. Malko îşi spuse că, poate, şobolanul nu era prevăzut în programul torturii, aşa că ezită să-i vorbească ofiţerului despre asta. Şi apoi, Robustano ar fi putut să se răzbune… începând cu aceste mici compromisuri, se pare că ne pierdem puţin câte puţin demnitatea.

— Aţi dormit bine? se interesă colonelul pe un ton agreabil.

— Nu. Am fost torturat timp de mai multe ore de către această brută şi nu am putut să dorm. Cer să mă eliberaţi imediat. Sunt un agent CIA. Puteţi să verificaţi, întrebându-l pe şeful staţiei CIA, William Carter.

Colonelul îl fixă, puţin surprins, înainte de a zâmbi cu subînţeles.

— Ia te uită! Şi eu care credeam că sunteţi un om de afaceri german…

— Aceasta a fost acoperirea mea pentru a mă „amesteca” printre cei care complotează. CIA nu a ştiut că sunteţi la curent.

— Sunteţi stupid dar şi foarte bine informat, domnule Vogel. Va trebui să explicaţi toate astea caporalului. După aceea, mai vedem.

Se întoarse gata de plecare. Agentul îl reţinu cu un strigăt:

— Totuşi, îl cunoaşteţi pe Bill Carter?

— Nu, nu am legături cu americanii. Dragul meu prieten, trebuie să înţelegeţi că nu veţi putea ieşi de aici cu astfel de poveşti. Avem tot timpul să vă anchetăm. Caporalul este un om

[21] Ţi-am adus micul dejun.

conştiincios şi sunt sigur că va găsi o cale de înţelegere cu dumneavoastră. Este stupid să vă încăpăţânaţi. La Manila există locuri mult mai agreabile decât temniţa. Vă dau cuvântul meu de ofiţer: dacă vorbiţi, vă eliberăm imediat şi vă expulzăm.

Era de-a dreptul un moment absurd, gen Kafka.

— Dar nu-l cunosc pe cel despre care vorbiţi. Şi noi îl căutăm.

Colonelul deschise uşa celulei şi îi spuse cu reproş:

— Domnul Vogel, ancheta a costat guvernul mulţi bani. Trebuie să se sfârşească. În ciuda bunăvoinţei noastre, se pare că nu vreţi să cooperaţi ca să câştigăm timp. Vreau să aflu numele celui care doreşte să-l asasineze pe preşedinte.

Malko se simţi cuprins de disperare. Odată „distrus”, era exclus să mai fie restituit ambasadei germane şi tortura va continua în mod ilegal. La sfârşit urma să fie „lichidat”. Colonelul nu credea că este agent CIA. Deci, singura posibilitate de a ieşi din impas era să vorbească. Dar trebuia să spună ceva ce nu ştia. Închise ochii, pregătit de orice. Vocea lui Galvez îl făcu să tresară.

— Ştim multe despre atentat. Octavo Limay era ascultat. Era un membru important al complotului, dar nu era şeful. Cine este acest ŞEF?

— Nu ştiu, repetă Malko. Sunt de partea voastră. Dacă vă încăpăţânaţi să nu credeţi, riscaţi să aveţi probleme cu prietenii mei de la ambasada americană.

Colonelul Galvez se întunecă la faţă şi-i spuse tăios:

— Domnule Vogel, este mult mai uşor să rezişti la un interogatoriu în Europa decât aici. Noi dispunem de metode diferite. Mai eficace, să spunem. Vă veţi convinge singur.

Se întoarse către caporalul Robustano, lansându-se într-un lung discurs în dialect, apoi ieşi din celulă fără să arunce vreo privire spre „condamnat”.

Caporalul, ajutat de un soldat, începu să-i dezlege picioarele. Era atât de anchilozat, încât era cât pe ce să cadă. Îl traseră până în dreptul unui taburet masiv din lemn. Cu rapiditate, soldatul îi desfăcu centura pantalonilor, dezbrăcându-l şi de slip. Robustano îl forţă să se aşeze pe scaun şi îi legă mâinile la spate cu cătuşe în timp ce soldatul îi lega picioarele de taburet. Malko era cu desăvârşire în ghearele lor… Era transpirat, stomacul i se strângea ca într-o gheară, era epuizat de tortură şi lipsa de somn îl ameţea. Caporalul se aşeză pe o bancă la picioarele lui. În mâna dreaptă ţinea un ciocănel de lemn cu două capete,

asemănător unei jucării pentru copii. Cu o mişcare bruscă îl lovi pe partea stângă. Malko scoase un urlet cumplit. Avea impresia că fusese străpuns cu un ac. Cu răsuflarea tăiată, luptă cu starea de leşin. Robustano îi observa cu atenţie.

— Cine este „*Kumander*”?

Malko ajunsese la capătul puterilor. Nu mai putea răspunde. Durerea îi iradia în tot corpul. Caporalul îl lovi din nou, acum pe partea cealaltă. O lovitură seacă, puternică. Simţi broboane reci de transpiraţie pe frunte şi începu să vomite.

Impasibil, torţionarul se îndepărtă şi aşteptă ca victima să-şi plece din nou capul în faţă, apoi îl pocni încă o dată. Urletele lui Malko se auziră în toată clădirea. Din timp în timp, Robustano se oprea pentru a-şi şterge fruntea de sudoare. Agentul avea impresia că testiculele i se umflaseră îngrozitor.

— Dacă voi continua, cred că te voi distruge de-a binelea. Este păcat pentru un bărbat atât de bine ca tine. „Şefului” tău puţin îi pasă de chinurile prin care treci. O să plătească un alt ucigaş…

Malko nu răspunse, dar blestemă în sinea lui CIA.

Manila să nu fie la curent cu „scurgerile” de informaţii? Ciocănelul de lemn se abătu din nou asupra lui şi toate gândurile i se topiră într-o durere cumplită. De data asta, Robustano lovise cu putere. Agentul se clătină, căzu la pământ, trăgând după el şi taburetul de care era legat.

*

* *

Când se trezi, celula era goală. Fusese lungit pe o stinghie de lemn cu mâna şi glezna dreaptă legate cu un furtun gros. Pe podea zăceau o sticlă de Pepsi-Cola şi o pungă de plastic, plină cu orez şi peşte. Se aplecă puţin şi abia îşi reţinu un strigăt de durere. Simţea o durere vie, îngrozitoare în testicule. Abia se putea mişca. Avea ameţeli şi era sleit de puteri. Cu mâna stângă luă ceva de mâncat şi de băut. Pentru că îi luaseră ceasul Seiko îi era imposibil să-şi dea seama de oră. Îşi pipăi cu grijă părţile vitale dar îşi retrase rapid degetele. Cel mai mic contact însemna o durere atroce. Barba îi crescuse iar zona gâtului era cumplit de dureroasă. Se gândi la adevăratul Hans Vogel. Oare cum se vor termina toate?

Uşa celulei se deschise şi doi soldaţi împinseră înăuntru un bărbat foarte slab, îmbrăcat cu un soi de pijama. Omul se aşeză pe stinghia de lemn, alături de Malko, aşteptă ca cei doi soldaţi să plece şi începu să-i vorbească. Ochii vioi contrastau cu

aspectul jalnic al trupului.

— Numele meu este Santos Deogracias. Sunt în închisoare de opt luni, pentru că fac parte din NPA. Am aflat de sosirea dumneavoastră aici şi de ce v-au făcut. Am venit să vă previn.

— În legătură cu ce?

— Vor încerca să vă transfere în junglă. Este foarte periculos, pentru că de acolo nu mai revine nimeni. Protestaţi, faceţi scandal. Inventaţi ceva…

Vocea îi era caldă, convingătoare, plină de sinceritate. Malko îl privi pe „informator” şi-l întrebă în silă:

— De ce mă ajutaţi?

— Ştim de ce aţi venit la Manila. Deţinuţii de aici ar vrea să vă ajute. Le-am dat o sută de pesos gardienilor pentru a mă aduce aici câteva momente. Caporalul Robustano a început să se laude cu ceva ce v-a făcut. Noi am auzit ţipetele dumneavoastră şi ne-am gândit că sunteţi de-ai noştri. Dar trebuie să vă spun că sunteţi în mare pericol.

— De ce?

— Pentru că îi speriaţi. Sunteţi străin. Intenţionează să vă ucidă chiar dacă vorbiţi şi apoi să vă îngroape într-o zonă militară. Oficial, nu aţi fost niciodată arestat.

— Ce trebuie să fac?

— Nu ştiu prea bine. Încercaţi să-i intimidaţi, spuneţi-le că aveţi prieteni cărora o să le cereţi sprijinul, că va fi o anchetă. Dar s-ar putea să nu fie suficient.

— De fapt, unde mă aflu?

— La Camp Crane. În sediul Constabulary. Aici este cel mai rău. Au torturat zeci şi zeci de opozanţi. Sunt atât de puternici… La subsol se află celule iar deasupra dormitoare pentru cei care sunt închişi de luni de zile fără a fi judecaţi. La fel ca mine…

— Nu se poate comunica în exterior, pentru a cere un avocat?

— Ba da. Dar nu-l vor lăsa să treacă…

— Sunt german, aş vrea să iau legătura cu ambasada germană. Cunoaşteţi pe cineva?

— Este foarte greu. Aveţi bani?

— Nu. Mi i-au luat la „arestare”.

— În acest caz, este imposibil.

Se auzi un zgomot de zăvor. Cei doi soldaţi apărură în prag. Santos Deogracias se ridică, îi strânse îndelung mâna şi uşa celulei se închise în urma lui.

Rămas singur, Malko încercă să-şi alunge din minte groaza

chinurilor ce urmau să vină. Nu ar mai fi putut suporta multe şedinţe de tortură ca cea din seara trecută.

Dimineaţa se scurse liniştită. Malko începu să spere şi aţipi în ciuda căldurii inumane. Apoi, zăvoarele se auziră şi caporalul Robustano apăru cu un sac de iută în mână, însoţit de doi subalterni. Malko intră în panică. Oare ce produs al unei imaginaţii bolnave îi ofereau? Caporalul îi desfăcu cătuşele, îl ridică legându-i mâinile la spate cu o sfoară solidă.

— Ce vreţi să faceţi? Unde mă duceţi?

Drept răspuns, Robustano îi puse sacul peste cap şi trase şiretul care se strânse în jurul gâtului. Agentul, orbit, începu să se zbată cu furie şi să urle. Sfoara îi sugruma laringele şi carotida. Apoi primi o lovitură puternică în piept.

— Ţine-ţi gura, se răsti caporalul.

Îl traseră până la uşă. Malko încercă să reziste cu disperare dar primi noi lovituri de picior în stomac şi în spate, care-i smulseră noi urlete de durere. Căzu în genunchi, pe ciment. Îl cuprinse o stare de vomă. Un nou şir de lovituri în cap îl ameţiră total. Cu bestialitate, soldaţii îi strânseră şi mai mult şiretul în jurul gâtului. Malko se sufocă, îşi pierdu cunoştinţa, fiind aproape sigur că va fi lichidat.

*

* *

Îşi reveni din leşin puţin mai târziu, afară, după zgomotele pe care le auzea. Era ţinut de braţe, iar căldura arzătoare care trecea prin sacul de pânză avu efectul unui nou supliciu, Cineva trăgea de şiret, pentru a-l împiedica să strige. Simţi că este urcat într-un vehicul ce demară imediat. După zgomotul motorului şi suspensie, trebuia să fie un jeep. Apoi, tot după zgomot, înţelese că ieşiseră de pe câmp şi rulau pe o şosea de mare circulaţie. Se gândi că ar putea să sară din maşină, dar cu sacul pe cap, mâinile şi picioarele legate, era de-a dreptul o sinucidere. Avea nouăzeci şi nouă la sută şanse să fie strivit. Pe de altă parte, cu cât se îndepărtau mai mult de Manila, cu atât creşteau şansele de a fi lichidat. Sadicii torţionari nu prea erau generoşi cu victimele lor.

Încetul cu încetul, circulaţia devenea mai puţin intensă. Mergeau de o oră, apoi dintr-odată jeep-ul începu să salte îngrozitor. Îi dezlegaseră şiretul care-l sugruma şi-i traseră sacul de pe cap. Lumina strălucitoare îl orbi. Distinse totuşi o potecă ce şerpuia în mijlocul junglei dese. Caporalul Robustano conducea,

Malko mergea alături de el. Cei doi soldaţi erau în spate şi ţineau la piept nişte arme mai mari decât ei. Torţionarul întoarse capul spre agent, pipăindu-şi teaca pistolului Colt 45.

— Ţi-am spus să fii înţelegător. Acum profită de plimbarea asta, pentru că este ultima!

Malko simţi un nod în gât. În profesia lui trebuia să ţină cont de faptul că moartea se putea ivi pe neaşteptate. Adesea, în maniera cea mai stupidă. Ca în acest moment. Urma să fie ucis în locul altuia..

Încercă să-şi golească mintea, să nu se mai gândească. Dar, la ce bun? În astfel de momente, tot ce-i mai rămânea era puţină demnitate...

*

* *

Ştergătoarele de ploaie ale jeep-ului măturau pe parbriz de la stânga la dreapta, uşor desincronizate. Începuse să plouă cu o forţă neaşteptată şi apa inundă în câteva clipe orezăriile şi pădurea. Merseseră mai mult de o oră şi toţi erau uzi. În ciuda căldurii excesive, atmosfera părea deprimantă. Totul semăna cu o saună imensă. Malko se străduia să observe relieful. Câţiva arbori, între care unii uscaţi, se zăreau ici şi colo, în mijlocul orezăriilor abandonate şi inundate, înălţându-se ca nişte crocodili uriaşi în perdeaua de noroi.

Câteva colibe din nipa[22] răsăreau din loc în loc, cu cete de copii care se jucau prin ploaie. Se zărea o aglomerare de case: nişte magherniţe unde se vindeau biscuiţi şi băuturi. Puţin mai încolo, la ieşirea din sat, văzu o clădire lungă, cu ferestre rare, zăbrelite. Un gard de sârmă ghimpată ce o înconjura şi post de pază cu doi soldaţi în faţa intrării completau imaginea închisorii.

Maşina intră în incinta Clădirii şi opri direct în spatele ei, lângă o movilă de pământ, unde doi oameni tocmai săpau o groapă. Malko recunoscu cu groaza în suflet forma unui mormânt. De jur-împrejur se distingeau alte morminte. Era un cimitir. Caporalul Robustano sări din jeep şi-l forţă să coboare.

— Suntem în centrul nostru de interogatorii private, unul dintre cele numite „safe-houses”. Să ştii că este o mare cinste care ţi se face...

Malko nu răspunse. Filipinezul îi dădu o lovitură cu cotul, arătându-i pe cei care-i săpau groapa.

---

[22] Bambus.

— Ai văzut? Mă întreb cum de au ghicit cei doi că în seara asta va avea loc o tentativă de evadare… care nu va reuşi…. Probabil au vorbit cu vrăjitorii…

Ochii mici şi negri ai caporalului scânteiau de răutate. Mai mulţi soldaţi se strânseră în jurul lui Malko, examinându-l curioşi. Deodată, Robustano îl lovi peste picioare, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Imediat, soldaţii se năpustiră asupra victimei şi o târâră spre un ştreang ascuns după un zid. Cu ajutorul unei sfori petrecute peste gleznele legate, îl ridicară de picioare, până când capul îi ajunse cam la cincizeci de centimetri de sol. Ameţit, Malko simţi sângele năvălindu-i în cap şi provocându-i un ţiuit teribil în urechi. Vag, îl zări pe caporalul care încerca să îngenuncheze lângă el, cu un cuţit mic în mână. În acea secundă, agentul se gândi că urma să-i taie beregata. Dar omul se mulţumi să-i mângâie tâmplele, tăindu-le uşor cu lama extrem de ascuţită. Malko simţi o arsură uşoară şi apoi sângele cald începu să-i curgă prin păr, în timp ce presiunea din artere se micşoră. Filipinezul îl „însemnase” doar, în scopul de a prelungi noul chin, fără ca victima să aibă vreo congestie cerebrală.

— Ţi-a revenit memoria?

Pentru că arestatul nu vorbea, îl lovi violent în ureche. Apoi, la ordinul caporalului, soldaţii începură să se folosească de trupul arestatului ca de un sac de box: Acesta leşină din nou sub ploaia de pumni şi a presiunii din artere, în ciuda sângelui care curgea. Din nou, pentru Malko se lăsă o noapte binefăcătoare.

*

* *

Un obiect dur îi pocni incisivii, smulgându-i un urlet de durere. Deschise ochii. Îşi simţea capul de o sută de tone. Recunoscu silueta masivă a caporalului. Acesta încerca să-i îndese în gură ţeava pistolului Colt 45:

— Jocul s-a terminat! îi aruncă filipinezul. Ţi-au săpat deja groapa. Dacă nu vorbeşti, nu ne mai foloseşti la nimic.

Agentul nu putea articula nici un cuvânt. Maxilarele-i erau zdrobite, aşa că ţeava pistolului putea trece până-n fundul gurii. Caporalul trase cocoşul. Malko închise ochii. Ca prin ceaţă, zări câteva imagini vagi, dezordonate, din propria-i viaţă. Urma să moară şi era uluit că nu mai simţea frica, dezgustul, nimic… Nici măcar durerea…

Capitolul IV

În ciuda imagini deformate din cauza sângelui care-i invadase creierul, Malko observă degetul caporalului crispându-se pe trăgaciul pistolului. O fracţiune de secundă mai târziu închise ochii, dar în locul împuşcăturii se auzi un zgomot sec, urmat de un hohot de râs. Încântat de gluma bună, Robustano zise printre sughiţurile de râs:

— Credeai c-o să te omor! Aşteaptă, nu s-a terminat încă! Ţiuitul din urechi devenea din ce în ce mai puternic. Sângele-i curgea pe tâmple şi avea senzaţia unei violente comprimări a creierului. Îl auzi pe caporal dând un ordin soldatului care tăie sfoara de care era agăţat. Căzu cu toată greutatea la pământ şi din nou, sub şocul loviturii, intră în starea, de inconştienţă. Abia dacă sesiza că este târât înspre clădire.

Îşi reveni puţin, dar rămase nemişcat pentru a nu fi torturat imediat. Era un moment de odihnă nesperat. După aceea, chinurile vor reîncepe până la sfârşitul sfârşitului...

Puţin mai târziu, ecoul unei conversaţii în dialect, foarte aproape de el, îl făcu să deschidă ochii. La lumina unui proiector îndreptat spre sârma ghimpată, zări doi bărbaţi care vorbeau în şoaptă: Robustano şi un soldat. Subalternul îi înmână caporalului o hârtie pe care acesta o băgă în buzunar, dând aprobator din cap. Cei doi îşi strânseră mâinile şi caporalul se îndreptă spre Malko.

Agentul închise ochii, prefăcându-se leşinat. Îl simţi pe filipinez că-l ia de umeri şi-l întoarce pe burtă. Deveni rigid, aşteptându-se la o nouă tactică de agresare.

Apoi, brusc, mâinile îi căzură pe lângă corp; Robustano îi tăiase legăturile. Procedă la fel şi la glezne, apoi îl sprijini efectiv pe Malko, pentru a se putea ridica. Susţinându-l de un braţ, caporalul îl ajută să înainteze spre celălalt militar.

— *Mr. Vogel, ydu are very, very lucky...* [23]

Un alt braţ îl înlocui pe cel al torţionarului. O altă voce îl întrebă pe Malko în engleză dacă putea să meargă. Acesta răspunse cu un mormăit şi se târî cu greu, înăbuşindu-şi la fiecare pas strigătele de durere. Stofa pantalonului peste pielea

[23] Domnule Vogel, sunteţi foarte, foarte norocos...

zdrobită şi inflamată îi cauza o durere insuportabilă. Nu-şi credea ochilor că înfiorătorul calvar luase sfârşit. I se părea că noul sosit îl tratează cu mai multă atenţie decât Robustano.

Deodată, văzu postul de pază. De partea Cealaltă, pe şosea, se vedeau o maşină ştii Range-Rover şi un bărbat care fuma. Lui Malko i se păru că omul avea tenul prea alb pentru un filipinez, dar vederea nu îi era clară. Îi mai trebuiră câţiva metri în plus ca să fie sigur că nu se înşeală. Era un bărbat alb!

Inima începu să-i bată cu putere, vru să strige, dar nu reuşi să scoată decât un sunet nearticulat. Depăşi postul de pază susţinut de un militar. Bărbatul care-l aştepta la maşină se repezi spre ei. Îl auzi pe militar spunându-i:

— *Here is noul friend!*

Cei doi bărbaţi îl ajutară, punându-l în maşină. Fără ei, ar fi căzut. Malko auzi o voce incontestabil americană, exclamând:

— *My God, that's scary!*[24]

Era un tânăr de vreo treizeci de ani, foarte blond, aproape albinos, cu chipul de copil. Îl ajută pe agent să se instaleze pe unul din locurile confortabile din faţă şi urcă alături de el, în timp ce militarul se aşeză pe bancheta din spate. Malko se sprijini de uşa maşinii; capul i se învârtea, era sleit de puteri şi abdomenul îl durea îngrozitor. Simplele vibraţii ale motorului transmise caroseriei îi smulgeau gemete de durere.

Vehiculul demară în direcţia Manila. Malko se aşeză mai bine pe banchetă, închise ochii, visând la un singur lucru: să doarmă. Curentul proaspăt al instalaţiei de aer condiţionat îi părea lucrul cel mai minunat din lume. Parcă prin vis, auzi o voce îngrijorată întrebându-l:

— *You, O.K.?*

Răspunse cu un geamăt. Nu avea puterea de a vorbi şi nu reuşea încă să creadă că scăpase de interogatoriu.

*

* *

Când deschise ochii, zări în lumina farurilor masa întunecată a junglei. Liniştea domnea în maşină, tulburată doar de scârţâitul pneurilor şi de vibraţiile motorului. Americanul, la volan, conducea cât putea de repede, ţinând seama de starea şoselei şi aruncând fără încetare priviri neliniştite către pasagerul din dreapta. În spate, filipinezul se ţinea agăţat să nu fie balansat

[24] Doamne, este înspăimântător!

dintr-un capăt în altul al maşinii.

Malko căzu într-o stare de toropeală profundă fără să-şi mâi dea seama de asta. Când deschise ochii, văzu lumini: ajunseseră în oraş. Cu greutate, recunoscu Roxas Bulevard şi luminile portului. Puţin, după aceea, Roverul se opri. Filipinezul coborî şi se pierdu în întuneric.

Malko se aşează mai comod şi se examină în oglinda retrovizoare. Imaginea din oglindă îl sperie. Avea urme de sânge pe toată faţa, hematoame, barba îi crescuse dar mai ales ochii erau înfundaţi în orbite. Privirea aurie altădată părea diluată. Gâtul îl durea şi respira greu. Se simţea foarte slăbit şi o foame intensă începu să-l chinuie.

— Cum mai e? întrebă americanul. Sosim imediat.

— E-n regulă…

— O să trecem mai întâi pe la ambasadă şi după aceea vă conducem la spital. Eu sunt Stanley Reisner şi lucrez cu Bill Carter..

— Nu vreau să merg la spital, spuse Malko înainte de a închide din nou ochii.

*

* *

Poarta ambasadei americane se deschise şi maşina trecu pe lângă peluză, unde se afla stâlpul semnalizator şi opri în faţa clădirii albe cu jaluzele verzi, poziţionată într-un loc izolat din Roxas Bulevard. Intrând în holul clădirii, zări mobila de culoare deschisă, auzi voci şoptite în Spatele său şi regăsi prospeţimea aerului condiţionat. Fu împins uşor în lift şi ajunse, în sfârşit, faţă-n faţă cu Bill Carter.

— Malko! Ce v-au făcut?

Carter era îmbrăcat foarte elegant, cu o cămaşă galbenă şi pantaloni albi. Ochii lui păreau şi mai albaştri ca de obicei, îi spuse lui Stanley Reisner:

— *Call a doctor, immediately!*[25]

Apoi, luându-l pe Malko de umeri, îl duse până la biroul său, mormăind injurii la adresa celor care-l torturaseră în aşa hal. Încercă să-i dea de băut un pahar cu apă, dar agentul începu să tuşească oribil. Din nou căzu în starea de somnolenţă în care se refugia de câte ori se simţea foarte slăbit. Când îşi reveni, văzu un bărbat în vârstă cu un stetoscop în mână, aplecat asupra lui,

[25] Cheamă un doctor, imediat!

examinându-l. Îi lua tensiunea, îi palpă toate rănile. Malko urlă când medicul îi atinse testiculele umflate. Ca prin vis, auzi vocea doctorului murmurând:

— *My God! They broke his balls!*[26]

Malko intră în panică. Tresări. Simţi aerul unei seringi în braţ. I se dau să bea din nou. Apă Vichy. Reuşi să deschidă ochii. Trecuseră câteva minute bune. O singură persoană se găsea în acest moment lângă el: Bill Carter. Avea un aer încurcat şi nu-i lăsa lui Malko timp să vorbească:

— Îmi pare foarte rău. Nespus de rău.. Nu am prevăzut asta... Este... este... Ar fi putut să vă omoare... Aşteptăm o ambulanţă să vă ducă la spital.

— Nu vreau nici un spital... Duceţi-mă la Manila Hotel şi îngrijiţi-mă acolo. Dacă nu, iau primul avion.

— Dar vă trebuie nişte analize, radiografii. Ticăloşii ăştia v-au luat drept un tanc! Aveţi hematoame peste tot.

— Asta-i numai pe dinafară. Duceţi-mă la Manila Hotel.

— *You're fucking crazy!*[27]

Totuşi, îl chemă pe Stanley din camera de alături. Amândoi îl îmbrăcară, îl spălară şi-l duseră la hotel. Gardienii de la Manila Hotel se priviră înfricoşaţi văzându-l în ce stare se află. Stanley Reisner le spuse că avusese un accident de maşină şi lucrurile se liniştiră; Malko nu dorea decât să doarmă. Odată întins în pat, adormi pe loc, auzindu-l vag pe Bill promiţând:

— Voi trimite pe cineva să se ocupe de dumneavoastră. Aveţi răbdare...

O senzaţie puternică de foame îl trezi. Îi fu greu să-şi dea seama unde era. Apoi recunoscu panourile din bambus din apartament şi patul mare cu baldachin. Fiecare muşchi îl durea, întinse mâna spre telefon şi se lovi de veioză.

În clipa următoare, văzu o tânără orientală măruntă şi subţire, cu un chip delicat şi un breton de copil ce contrasta cu o gură frumoasă şi senzuală. Avea o privire plină de gingăşie, subliniată parcă şi de rochia albă aproape transparentă. Studiind-o mai bine, realiză că avea în acelaşi timp alura unei fetiţe, dar şi partea sofisticată a unei femei, cu nişte unghii roşii interminabile şi un machiaj ce îi prelungea ochii negri. Tânăra îi zâmbi dulce:

— În sfârşit, v-aţi trezit! Aţi dormit şaptesprezece ore. Vă

[26] Doamne, l-au zdrobit!

[27] Sunteţi nebun de legat!

simţiţi mai bine?

— Da, mai bine... Cine sunteţi?

— Mă numesc Nelia Reyes. Sunt logodnica lui Bill Carter. M-a rugat să am grijă de dumneavoastră. Un vraci din Baguio mi-a dat nişte alifii pentru a vă uşura suferinţa. V-au bătut cumplit...

Totuşi, nu părea peste măsură de şocată... Malko îşi dădu seama că este gol. Nu-şi mai amintea când se dezbrăcase... Nelia Reyes îi preciză cu blândeţe:

— V-am îngrijit cum am putut, pentru că sunteţi prea greu să vă pot duce singură la baie. Aşa că am uns cu alifie toate rănile de pe corp.

Cu siguranţă, Asia avea şi surprize plăcute...

— Sunteţi infirmieră?

— Nu, nu. Sunt studentă la Arte şi Manechine. Dar ştiu să îngrijesc şi bolnavii. Îmi place... Acum ar trebui să mâncaţi. Să prindeţi putere...

Malko luă telefonul. Acest gest simplu îi declanşă o durere puternică în zona abdomenului. Chemă room-service şi comandă friptură şi fructe.

— Puteţi să-mi aduceţi un prosop?

Nelia îi aduse unul şi, înfăşurându-se în el, Malko se târî până la baie. Chipul nu i se vindecase. Cele două tăieturi de la tâmplă semănau cu desenele rituale din Africa. După ce-şi studie tot corpul, făcu baie, îşi rase barba şi, îmbrăcat într-un halat, intră în living.

Pe patul lui se aflau două lucruri: un platou cu mâncare şi Bill Carter, dichisit la patru ace. Infirmiera dispăruse. Americanul scoase un strigăt de bucurie:

— Ah, în sfârşit! Arătaţi mai bine. Cum vă simţiţi?

— Mulţumesc, sunt O.K.! îi răspunse, în timp ce înfuleca din mâncarea adusă.

— Îmi imaginez ce au putut să vă facă.

Malko, deshidratat, goli o sticlă de Contrex. Cu stomacul plin, prinse parcă ceva putere.

— Felicitări pentru planul dumneavoastră minunat, îl ironiză pe Bill. Filipinezii nu par aşa limitaţi cum îi credeţi. Ce s-a întâmplat de când ne-am despărţit la aeroport?

— Nu ştiu nimic, mărturisi americanul. După ce aţi dispărut de la hotel, la început nu mi-am făcut griji. După douăzeci şi patru de ore, am aflat ce i s-a întâmplat lui Octavo Limay şi că cei de la Constabulary arestaseră un străin. Am contactat pe cineva

cunoscut de acolo şi mi-au spus că nu arestaseră pe nimeni. Atunci, am fost obligat să-l văd pe generalul Aguire, şeful Serviciului Anti-Tero pentru toate unităţile Constabulary şi să-i spun că am infiltrat un agent într-o reţea teroristă. El v-a dat de urmă şi a trimis un ofiţer din staful său să-l însoţească pe Steiner cu un ordin de eliberare.

— Era şi timpul…

Un înger trecu, având chipul caporalului Robustano.

— Sper că nu v-au masacrat total, spuse cu un ton de umilinţă şeful staţiei CIA De fapt, ce s-a întâmplat?

Malko îi povesti întreaga aventură, începând cu sosirea la vila din Forbes Park, inclusiv torturile şi chinurile prin care trecuse. Bill Carter se simţea teribil de încurcat. Nelia, care îşi făcuse apariţia, puncta la rândul ei momentele cele mai atroce ale povestirii printr-un hohot de râs subţire, asiatic, semnul clasic al situaţiei jenante. Americanul scutură din cap.

— S-au purtat ca nişte bestii. Dar aparent, nu ştiau mai mult ca noi…

— Ştiu cel puţin cât noi, remarcă agentul. Dacă nu chiar mai mult; între timp au mai aflat câte ceva. În orice caz, toată lumea ştie că sunt omul CIA.

— Nu este sigur, spuse Bill Carter. Cel care v-a eliberat este la curent, dar nu va vorbi nimic. În ceea ce-i priveşte pe cei din Constabulary, ei presupun că aţi fost eliberat de NISA, Serviciul de Coordonare al Luptei Antiteroriste. Asta ar putea însemna multe lucruri, inclusiv o nouă încarcerare…

Malko se arătă mai degrabă sceptic. Dar nu avea chef să discute.

— Mă rog… Voi încerca să-mi recapăt un chip uman. Vă mulţumesc că m-aţi dat în grija unei asistente minunate. S-a ocupat cu multă pricepere de mine.

Nelia Reyes râse puţin jenată. Bill spuse cu căldură:

— Nu aveţi de ce…

— Care este statutul meu, faţă de filipinezi?

— Nu sunt probleme, îl asigură americanul. Mi se vor transmite actele pe numele lui Hans Vogel. Pentru moment, păstraţi această identitate. Cred că cel mai bine ar fi să plecaţi de aici sub identitatea lui Vogel. Nu merită să riscaţi din nou închisoarea.

— Dar colonelul care m-a arestat, nu ar putea veni să mă ridice de aici?

— Nu, nu, liniştiţi-vă. Cu siguranţă, vor continua ancheta operaţiunii June Bride, opină Carter. De fapt, s-au blocat. Nu ştiu mai mult decât noi şi asta mă nelinişteşte, pentru că cei care l-au racolat pe Hans vor încerca să-l înlocuiască, iar de data asta noi nu vom mai afla nimic.

— Filipinezii îl vor intercepta, la fel cum au făcut cu mine.

— Au dat dovadă de nepricepere, omorându-l pe Limay. Omul i-ar fi putut conduce mai departe, în miezul complotului. El nu era decât o verigă.

Potolindu-şi foamea, agentul începu să se dezintereseze de soarta preşedintelui Marcos. Îşi pipăi rănile de la tâmple, pe cele de la picioare şi înghiţi o linguriţă de miere, pentru a-şi linişti durerea din gât. În cincisprezece ani de „servicii speciale”, nu fusese niciodată torturat în acest mod. Discret, sub cearşaf, îşi atinse testiculele încă inflamate.

— Şi adevăratul Hans Vogel?

— Tot în închisoare, făcu Bill. Staţi liniştit. Nelia va veni să vă vadă mâine dimineaţă. Cunoaşte o mulţime de reţete pentru vindecat.

— Nu aş vrea să o deranjez…

— Dar n-o deranjaţi deloc. Dacă tot nu vreţi să mergeţi la spital, trebuie să vă îngrijească cineva. De altfel, nu are nimic de făcut în această perioadă. Aşa că odihniţi-vă cât mai mult.

Deşi dormise şaptesprezece ore, ochii lui Malko se închideau de somn. Abia plecară cei doi musafiri, că aţipi îndată în aerul proaspăt din apartament legănat de zgomotul din Roxas Bulevard.

*

* *

O boare de parfum îi gâdilă nările înainte de a auzi o voce dulce lângă el:

— Cum aţi dormit?

Malko deschise ochii. Nelia era alături de pat, într-o rochie albă, uşoară, care o făcea să semene cu o infirmieră. În mână ţinea o tavă mică, plină cu alifii şi tuburi diverse.

— Am venit să vă îngrijesc.

Fără să aştepte vreun răspuns, puse tava de-o parte şi trase cearceaful cu un gest energic, descoperindu-i corpul gol. Malko se simţi jenat sub privirea inchizitoare a tinerei, dar deja Nelia începuse tratamentul. Îi examină cu atenţie cicatricile, hematoamele, îi masă muşchii şi îi ordonă:

— Pe burtă. Vreau să vă masez..

Agentul se supuse. Tânăra începu de la ceafă, coborând de-a lungul spinării, lovindu-l uşor cu palmele. Apoi continuă cu picioarele, şoldurile, gleznele, tălpile şi călcâiele. Mâinile îi erau suple, dar ferme în acelaşi timp. Fata îi masa cu pricepere toate părţile corpului, punând din când în când puţină pomadă pe hematoame, destinzându-l prin ciupituri uşoare ale pielii.

— Întoarceţi-vă!

Malko ascultă şi se întoarse puţin jenat, dar fata păru că nu observă vreo diferenţă anatomică între ei şi începu să-i ungă vânătăile de pe piept. Cu ochii închişi, agentul savura momentul. Deodată, degetele ei lungi, îi atinseră uşor testiculele şi el făcu o mişcare de retragere.

— Vă mai doare?

— Da...

— Mişcaţi-vă spre partea de jos a patului, îi indică tânăra.

Cum Malko nu înţelegea, Nelia făcu înconjurul patului, îl prinse de călcâie, trăgându-l până când picioarele îi rămăseseră atârnate în jos. Luă o alifie de pe tavă, se aşeză în genunchi pe mochetă şi-şi ridică bretonul.

— Nu vă temeţi, este un unguent pe care l-am cerut unui prieten din Baguio. O să simţiţi o căldură uşoară.

După masajul binefăcător, cei doi se cunoşteau destul pentru ca agentul să nu mai fie şocat atunci când mâna dreaptă a tinerei începu să-i maseze testiculele. Totuşi, tresărea din când în când. În pofida mişcării blânde, contactul era încă dureros. Nelia se opri imediat.

— Aşteptaţi!

Se ridică şi dispăru în camera alăturată de unde reveni cu un pahar plin cu cuburi de gheaţă. Luă unul şi-l puse peste locul dureros. Malko nu mai simţea mişcarea degetelor.

Cu priceperea unei bunici, când aplecată, când în genunchi, Nelia masa cele două organe fragile cu alifie albicioasă.

Mai întâi, anesteziat cu gheaţă, nu simţi nimic. Închise ochii şi se lăsă în voia acestor alinturi speciale. Apoi, încetul cu încetul, îşi dădu seama că durerea dispăruse, făcând loc unei călduri foarte plăcute, care-i cuprinse treptat tot corpul. După un timp, începu să perceapă contactul degetelor şi al palmelor pe propria piele. Nelia îşi dădu seama şi-l întrebă:

— Vă simţiţi bine?

— Da, da... Aveţi mâini vrăjite...

Tânăra nu răspunse, continuându-şi masajul. Progresiv, senzaţia lui Malko se modifică. Căldura degajată de alifie pătrunse în interior şi urca insidios. Coborî privirea spre stomac în momentul în care sexul devenea din ce în ce mai dur.

— Vedeţi! strigă Nelia cu o bucurie copilărească. Sunteţi aproape vindecat!

Filipineza îi contemplă sexul în erecţie cu multă duioşie. Malko nu mai ştia ce să facă. Nelia depăşise cu mult rolul de infirmieră atribuit de Bill Carter. Acesta nu prevăzuse probabil şi un bonus de îngrijire.

Foarte natural, degetele tinerei încetară masajul şi cuprinseră încet sexul, mişcându-l într-o manieră care nu avea nimic medical. Malko era uşor jenat de întorsătură. Dar era foarte greu să reziste degetelor abile şi uşoare ca nişte fluturi, în acelaşi timp, dorinţa puternică îi invada trupul. Neştiind ce va face Nelia, el încercă să se desprindă dar tânăra îl opri cu o voce blândă:

— Aşteptaţi, sunteţi încă bolnav. Lăsaţi-mă să vă îngrijesc aşa cum trebuie.

Fără alte cuvinte, agentul îşi simţi sexul într-o teacă de catifea. Nelia îl înghiţise fără să înceteze masajul şi foarte încet îi administră o felaţie sublimă. Îngenunchiată la marginea patului, cu ochii închişi, concentrată precum o penitentă înaintea primei comuniuni, filipineza se opri pentru a-l întreba:

— Vă doare?

— Nu, suspină Malko.

Se aplecă asupra lui, generându-i o nouă senzaţie, incredibilă. Ceva rece aluneca de-a lungul sexului, alternând cu limba caldă şi vibrantă. Îşi dădu seama peste câteva secunde că tânăra îşi pusese în gură câteva cuburi de gheaţă pentru a da o nouă variantă prestaţiei sale. Rezultatul era fantastic, din cauza contactului rece-cald. Malko nu rezistă prea mult timp, de altfel ejaculă rapid în gura tinerei, cu un geamăt de plăcere. Nelia înghiţi până la ultima picătură şi apoi se debarasă de cuburile de gheaţă, ridicându-se încântată.

— Sunteţi cu mult mai bine acum! Priviţi-vă sexul, este încă tare…

Tânăra se apropie de el şi-l sărută uşor pe obraz. Agentul căută s-o tragă lângă el, dar fata se detaşă râzând.

— Nu acum, îi spuse. Va fi nevoie să vă menajaţi. Mâine o să vă fac un nou masaj.

Ochii ei străluceau.

— Îmi place enorm să fac un bărbat să ejaculeze. Mai ales în modul ăsta. Când vă veţi vindeca, o să vă arăt. Adineauri am fost nevoită să fiu foarte atentă.

— Dar gheaţa pentru ce aţi folosit-o?

— O prietenă avea un amant pe care-l încânta senzaţia asta. Mi-a dat reţeta. Este „ice-bite”. Asta măreşte durata excitării. Acum o să vă las. Bill mă aşteaptă la ambasadă.

Malko o privea aranjându-şi ingredientele şi-şi spuse că data viitoare avea să fie chiar foarte plăcut. Nelia avea, într-adevăr, aerul unei fetiţe cuminţi, cu bretonul copilăresc pe frunte, un corp fragil şi subţire şi sâni minusculi. Dar ce tehnică avea! Era o adevărată tehnologie!

*

* *

Telefonul sună, smulgându-l dintr-un vis plin de torturi erotice. Se făcea că era atârnat cu capul în jos, legat şi Nelia cea dulce îl chinuia. Era a treia zi de recuperare.

Nu ieşise afară din hotel, nici măcar nu coborâse la piscină. Dormea toată ziua, lăsându-se îngrijit de filipineză. Trebuia să-şi refacă forţele iar organismul avea nevoie de foarte multă odihnă.

În mod curios, telefonul sunase de mai multe ori, dar nimeni nu răspundea la celălalt capăt al firului. Ridică din nou receptorul, dar urmă aceeaşi linişte enervantă. Era gata să-l închidă, când o voce de femeie îl întrebă rapid:

— Hans Vogel?

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde pentru a răspunde „da”. Nu mai era în pielea personajului împrumutat. Urmă o pauză, apoi vocea insistă:

— Sunteţi chiar Hans Vogel?

— Da, sigur că da.

— Cineva ar dori să vă întâlnească, spuse vocea. Vă puteţi ridica?

— Da, cred că da, dar nu am ieşit încă din hotel. Dar de fapt, cine sunteţi dumneavoastră?

Se făcu linişte. Prin minte îi trecu o idee neliniştitoare, surprinzătoare. Vocea reluă conversaţia, detaşând cuvintele pentru a le da mai multă greutate:

— Mergeţi la recepţie. Acolo veţi găsi un mesaj. Faceţi tot ce scrie în bilet.

Femeia închise telefonul, fără a-i mai lăsa timp de reacţie. Malko rămase pe gânduri. O durere surdă îl încerca la nivelul

testiculelor, amintindu-i riscul unei ieşiri, dar se simţea totuşi mai bine şi curiozitatea îl împingea să dea curs invitaţiei. În afară de cei care-l torturaseră, de Bill Carter şi Nelia, nu cunoştea pe nimeni la Manila. Dar mai ales, nimeni nu-l cunoştea pe el.

Deci, cea care îl sunase era legată de operaţiunea „June Bride". Dar cum îl găsise la hotel? Ştia oare ce i se întâmplase? După ceea ce îl întrebase, părea să fie la curent. Rămânea întrebarea cea mai importantă: oare fusese descoperită identitatea lui falsă?

Încercă să adoarmă din nou, dar gustul aventurii era mai puternic. Cel puţin să nu fi fost torturat degeaba. Se examină în oglinda din baie şi constată că-şi recăpătase figura umană, lăsând de-o parte cele două răni de la tâmple pe cale de vindecare. Mai avea pe ici pe colo două hematoame, bronhiile îl mai usturau, dar se putea ţine pe picioare. Grija filipinezei îi dovedise că nimic ireparabil nu atinsese părţile lui vitale.

Îmbrăcă o cămaşă subţire de voal şi un pantalon de in. Căldura îl învălui chiar din culoar, de îndată ce ieşi din apartament. Un gardian în uniformă veghea lângă ascensor. Uşor, coborî în hol. La recepţie, găsi un plic pe numele său. Îl deschise, cu sufletul la gură. Erau câteva rânduri scrise la maşină:

„Luaţi un taxi până la Hilton. Coborâţi la subsol şi ieşiţi prin garaj. Luaţi un alt taxi până la hotel Silahis. Urcaţi până la discoteca Stargazer. Acolo veţi fi aşteptat".

Luă biletul şi se îndreptă spre ieşire. Afară găsi obişnuita atmosferă de „spălătorie". În câteva secunde, cămaşa i se lipi de piele. Hilton era un bloc vechi, aproape de parcul Rizal, unde zeci de oameni dormeau sub cerul liber.

Malko urmă instrucţiunile din scrisoare, traversă holul care mirosea a mucegai, coborî spre galeria cu mărfuri şi garaj. Ieşirea din garaj dădea în strada opusă celei de la intrarea principală şi se numea Taflt Avenue. Găsi rapid un taxi şi indică direcţia Silaris. Hotelul se găsea în Roxas Bulevard, la marginea radei portuare. Era destul de modern, avea treizeci de etaje, un ascensor exterior pe faţadă, proiectat identic cu blocul Farimont din San Francisco. Asemănarea se oprea aici, cel puţin în ceea ce priveşte panorama.

Cargourile ancorate în radă erau luminate, dând un farmec anume nopţii din Manila. Câţiva localnici urcară împreună cu Malko la discoteca Stargazer care se afla la al douăzeci şi unulea

etaj al hotelului. Bărbaţi erau galbeni şi unsuroşi, cu părul gras şi obrazul flasc, iar fetele, toate după acelaşi tipar, aveau figuri de păpuşă şi priviri provocatoare. De îndată ce un bărbat le privea, ele îi adresau priviri încurajatoare ca şi cum ar fi căutat numai aventuri. În spatele său auzi râsete subţiri şi stridente fără să ştie de ce anume se amuzau.

Cabina de sticlă a liftului urcă lent de-a lungul peretelui. Uşile se deschiseră spre o mulţime gălăgioasă. O orchestră locală se producea pe o mică estradă, în fundul unei săli, în faţa ringului de dans, plin ca un metrou la orele de vârf.

De jur-împrejur, cuplurile flirtau şi discutau pe nişte fotolii adânci. Alţii stăteau în picioare pe lângă pereţii de sticlă ai sălii. Malko privi această lume, încremenit. Dumnezeule, cum ar fi putut cineva să-l găsească aici?

Câteva tinere îl atinseră râzând, altele începură să danseze pe ring, lângă el, cu ocheade provocatoare. Bărbaţii dansau, în timp ce femeile aveau o graţie naturală şi dezinvoltă. Făcu turul ringului de dans, apoi reveni la loc. În picioare, în faţa unui perete de sticlă al discotecii, Malko se uita spre rada portului, când auzi în spatele său o voce:

— Mr. Vogel?

Capitolul V

Malko se întoarse brusc şi se confruntă cu privirea pătrunzătoare a unor ochi negri. O femeie relativ tânără, cu pometii accentuaţi, ochi migdalaţi şi foarte machiaţi, gura mare şi cărnoasă, împinsă puţin de dinţii puternici şi mari, compensau părul prea aspru, strâns într-un coc. În ciuda căldurii, purta un taior din şantung grej, bluză de mătase şi ciorapi. Unghiile lăcuite, inelele, cerceii, port-ţigaretul lung, întreaga ţinută îi dădea un aer sofisticat, puţin nepotrivit cu discoteca Stargazer.

Îl privi lung, întârziind asupra celor două cicatrici de la tâmple, apoi spuse:

— Să nu rămânem aici. Haideţi să dansăm. Nu trebuie să fim remarcaţi.

Malko o urmă pe ringul de dans pentru un show-rock. Era mult mai mică decât el şi ea îşi înălţă obrazul pentru a-l privi în ochi. Agentul observă că femeia tremura din tot corpul.

— Nu aţi fost urmărit? Se afla cineva în camera dumneavoastră când am vorbit la telefon? îl întrebă, cu gura lipită de urechea lui.

— Nu, nu cred că am fost filat. Am luat toate precauţiunile pe care mi le-aţi cerut. Cine sunteţi?

— Eu v-am adus la Manila…

— Ah! Aţi fost destul de imprudentă…

Cea mai bună apărare era atacul. Îşi stăpânea cu greu bătăile inimii. Reuşise, în ciuda întâmplării nefericite, să intre în legătură cu misterioşii comanditari ai acţiunii June Bride. Această femeie ar fi putut să-i pună multe întrebări la care era incapabil să răspundă. Ea îl privi cu un aer inchizitor şi suspicios.

— V-au interogat mult timp?

Pe acest teren, Malko se simţea puternic.

— Doriţi să vă povestesc? o ironiză. Despre „water cure”, loviturile în părţile sexuale şi…

— Nu, nu, zise ea cu o voce mai dulce, cunosc toate metodele. Şi eu am fost arestată. Dar nu înţeleg cum de v-au dat drumul atât de repede.

— Nu ştiu. Le-a fost teamă să nu mor. Sau poate, vor să-mi întindă o cursă.

— Ce v-au spus?

— Nimic. M-au dus în oraş. Mi-au reţinut paşaportul. Mi-au spus să merg la hotel şi că nu am dreptul să părăsesc Manila. Ancheta continuă.

— Aţi fost la ambasada Germaniei?

— Nu, am telefonat. Dacă nu aş fi făcut-o, ar fi fost şi mai suspicioşi. Am spus că am fost „interogat” în mod sălbatic şi că doresc să mi se înapoieze documentele.

— Da. Într-adevăr, aveţi dreptate, vă vor întinde o cursă.

Muzica devenea din ce în ce mai asurzitoare.

— Nu le-am spus nimic. M-am agăţat de „acoperirea” mea.

— Desigur. Dacă nu ştiam cine sunteţi nu v-aş fi contactat niciodată. Dar chiar şi aşa este periculos. Cu siguranţă, vă supraveghează. Vor să afle totul.

— Într-adevăr, aţi riscat mult…

— Nu avem de ales.

— Cum m-aţi găsit la hotel?

— Ştiam că trebuia să coborâţi. Am aflat că v-au dat drumul, dar nu ştiam alte amănunte. Am verificat de mai multe ori, asta-i tot.

— Şi dacă nu mi-ar fi dat drumul?

— Nu ştiu ce am fi făcut, răspunse femeia.

Malko simţi că devenise mai încrezătoare. Se hotărî să treacă la atac.

— Dar dumneavoastră cum m-aţi recunoscut aici? Cine îmi spune că nu sunteţi „infiltrată”?

Tânăra surâse trist.

— Aveţi dreptate… Ar trebui să ne temem de tot. Bărbatul care a venit în celula dumneavoastră v-a descris. Iar el este prietenul nostru. Îl cheamă Deogracias. Cred că în seara asta nu riscăm nimic. Chiar dacă autorităţile bănuiesc ceva, vor neapărat să muşc din momeală. Aşa că va trebui să fim mai rapizi ca ei. Şi asta în curând.

— Şi dacă nu, ce se întâmplă?

Malko o privi drept în ochii negri, plini de viaţă.

— Dacă nu, spuse ea, veţi ajunge din nou în temniţă, la o „cură de apă”, iar eu voi fi violată cu electrozi sau cu lemne de bambus ascuţite. Am fost arestată de două ori şi am petrecut şase săptămâni la Camp Crane. Într-o zi ne vom răzbuna. Vom avea multe capete de retezat.

Vocea îi deveni glacială. Cumplita profesiune de credinţă

contrasta în mod curios cu ambianţa discotecii. Orchestra se opri şi tânăra îl trase brusc:

— Să mergem, nu e bine să exagerăm…

— De ce mi-aţi dat întâlnire aici?

— Era uşor de găsit. În discotecă ne pierdem în mulţime şi o femeie singură poate veni fără să atragă atenţia. Soţului meu îi plăcea mult locul.

Întoarse capul spre el şi spuse încet:

— A murit în lupta de rezistenţă din Nord, cu New People Army. Veniţi…

Femeia se îndreptă spre ascensorul din care ieşea un grup de bărbaţi. În momentul în care Malko o ajunse, un alt grup intră alături de ei în lift compus dintr-un bărbat foarte tânăr în jeans, o fată blondă cu ochii verzi şi trei filipinezi bine hrăniţi, masivi, cu priviri în continuă mişcare.

Însoţitoarea lui Malko deveni mai rigidă şi nu-l scăpă din ochi pe tânărul filipinez grăsuţ şi cu părul creţ. Acesta se freca cu neruşinare de prietena lui, care se sprijinea de peretele de sticlă. Cele trei gorile se întoarseră pudic cu spatele şi coborâră primele, îndepărtând cu brutalitate pe cei care doreau să intre în lift. Malko zări sub cămăşile lor înflorate nişte „umflături” revelatoare. Tânărul grăsuţ urcă într-un Mercedes 200 parcat în faţa porţii şi plecă. Cei trei „îngeri păzitori” săriră într-o Toyota, care demară ultima. O maşină a poliţiei cu un far pe capotă se ivi din parking, pornind după celelalte, urmată de o altă maşină americană neagră, mare, cu doi bărbaţi la bord şi o sirenă invizibilă, declanşată pentru a degaja circulaţia. Malko se uita intrigat la micul convoi. Tânăra se apropie de el şi, cu o voce sugrumată de emoţie, îi spuse:

— Aţi văzut? Este fiul lui Marcos.

Agentul o urmă până la parking, unde femeia deschise portiera unei maşini Datsun, vopsită în culoare închisă, interiorul era atât de mic, încât cei doi se atingeau. Femeia porni spre Roxas Bulevard în direcţia nord şi întoarse de-a lungul parcului Rizal, luând-o apoi spre centrul oraşului.

— Ce s-a întâmplat? De ce am fost arestat?

Femeia frână în timp ce conducea maşina. Îşi scoase ţigara din gură şi-i spuse:

— Octavo era imprudent. Vorbea prea mult. L-au pus sub ascultare şi au aflat că se punea ceva la cale. Când au apărut; Octavo a vrut să fugă şi imbecilii au tras. După aceea au înscenat

totul pentru a vă impresiona. Din fericire, l-au omorât.

— De ce?

— Dacă l-ar fi torturat ar fi spus totul. Trist epitaf…

Trecură un pod metalic peste Pasig, râul care taie Manila în două, de la est la vest.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Într-un loc sigur, veni replica. Pentru a discuta. Cel mai rău este că riscaţi să vă expulzeze şi va fi mai greu să vă aducem din nou. Dar am prevăzut şi asta.

— Cum?

— Sunt pe cale să vă caut o ascunzătoare în afara oraşului, pentru a aştepta momentul acţiunii…

Urcară pe Quezon Bulevard, unde trona o placă imensă publicitară: Pepsi Cola. Erau în apropierea unei fabrici de îmbuteliere. Imediat, femeia întoarse într-o stradă strâmtă şi întunecată, mărginită de ziduri înalte. Strivi ţigara în scrumieră şi bombăni:

— L-aţi văzut pe ticălosul ăla mic, adineauri? Câtă aroganţă! La douăzeci şi unu de ani este viceguvernator. La fel de ambiţios ca şi maică-sa, „prima doamnă”. Aia, cel puţin, este şi mai rea: Toate marile hoteluri îi aparţin şi-a comandat robinete de aur în toate apartamentele personale. Este guvernator al Marii Manila, ministrul mediului iar preşedintele a fost obligat să promită în mod public că nu o va numi prim-ministru, atât de avidă de putere este.

— Face politică?

— Bineînţeles, se spune că vrea să-i succeadă soţului. Are o ambiţie nemăsurată şi o lăcomie nemărginită pentru bani. Tot timpul poartă la ea genţi pline cu bani, dar niciodată nu plăteşte nimic. Se spune că a naţionalizat Philippine Airline, pentru că au pus-o să plătească un bilet. În timp ce o femeie obişnuită câştigă o sută cincizeci de pesos pe lună..

Tânăra frână brusc, apoi intră pe o poartă mare, deschisă, în ciuda orei târzii. Malko zări la lumina farurilor un parc imens.

— Unde suntem?

— Într-o mănăstire. Acolo, în fundul parcului, este clădirea măicuţelor, care nu ies niciodată. Mai există şi clădiri administrative şi o şcoală. Mi se dă o cămăruţă atunci când am nevoie, iar poliţia lui Marcos nu îndrăzneşte să vină aici. Suntem sub protecţia părintelui Sin, adăugă ea. Este episcop de Manila, o persoană foarte influentă.

„Curios nume pentru un episcop” îşi spuse Malko.

Traversară o peluză pustie, apoi un imobil gol, unde urcară în ascensor. Femeia scoase o cheie din geantă şi deschise uşa unui birou mic, dar bine echipat Pereţii erau acoperiţi cu afişe care denunţau ororile represiunilor lui Marcos; peste tot se zăreau hărţi şi fişiere. Pentru prima oară de la întâlnirea lor, agentul observă cum ghidul lui începea să se destindă.

Tânăra aprinse o veioză mare, de birou, îşi puse o ţigară în port-ţigaret îşi întinse picioarele sub birou şi îl fixă într-un mod foarte intens.

— Cum aţi auzit vorbindu-se despre mine?

Malko se aştepta la acest contra-interogatoriu şi rămase impasibil. Apoi zâmbi.

— Ar trebui mai întâi să vă întreb eu pe dumneavoastră cum am fost caracterizat…

— Cred că ştiţi. Presupun. Locuiţi la Hamburg, nu-i aşa?

— Da.

— Acolo v-au contactat, nu?

Ochii lui Malko o priviră cu o expresie mai mult decât glacială.

— Ei bine, nu am obiceiul să răspund la genul ăsta de întrebări. Pentru a nu mă mai interoga, pot să vă spun că am fost recrutat de „Maxime”, la Bruxelles. Vă ajunge?

— Nu vă supăraţi. Lucrăm în condiţii grele. Mulţi camarazi au fost arestaţi, torturaţi şi apoi asasinaţi. Oamenii lui Marcos sunt cumpăraţi…

Agentul îşi dădu seama că numele de Maxime era un fel de „cheie” a operaţiunii. Tânăra părea acum total destinsă. În plus, avea un avantaj: ea nu-l cunoştea fizic pe Hans Vogel, decât din descrierea prizonierului de la Camp Crane. Încetul cu încetul, Malko intra tot mai adânc în operaţiune, dar mai existau atâtea lucruri de lămurit.

— Nici măcar nu ştiu cum vă numiţi, spuse el.

— Numele de cod este Magda. Îl cunoaşteţi.

Imediat simţi pericolul. Dacă l-ar fi întrebat ea mai întâi, ce ar fi răspuns oare?

— Şi celălalt?

— Sheilah Calampang. Mai sunteţi de acord cu îndeplinirea contractului?

— De ce nu? Dacă este posibil? Şi apoi, au fost angajate deja cheltuieli importante.

Sheilah şterse acest motiv cu un gest monden, trăgând din

ţigară.

— Veţi primi douăzeci şi cinci de mii de dolari, aşa cum am prevăzut. Restul de bani, după.

O nouă alertă. Simţea că joacă, într-adevăr, pe un teren minat.

— Nu mai am bani, spuse el. Nemernicii ăştia mi-au luat totul. Mi-au dat înapoi numai două sute de dolari şi ceasul Seiko!

— Veţi primi rapid o sumă importantă, dar acolo unde vă veţi petrece sejurul nu veţi avea nevoie de nimic…

— Nu există riscul de a fi alertată poliţia filipineză din cauza dispariţiei de la hotel? Asta ar face operaţiunea imposibilă.

— Da, dar să rămâneţi la hotel este şi mai periculos. Pot să vă aresteze din nou, pe neaşteptate. Nu, cel mai bine este să plecaţi de-acolo.

Malko se aştepta ca ea să-i vorbească şi despre Nelia, pentru că totul dovedea că fusese supravegheat, dar nu-i puse nici o întrebare. Aparent, complicii lui nu aveau de ce să rişte în interiorul hotelului. În plus, în ciuda felului hotărât pe care-l aborda, Sheilah era departe de profesionalismul teroriştilor europeni. Operaţiunea avea ceva romantic şi improvizata Magda îl întrebă brusc:

— Ştiţi ce aveţi de făcut?

— Aproximativ. Ştiu sigur că nu va fi foarte uşor. În palatul său de la Malacanang este imposibil să ataci, iese foarte rar, merge la Baguio cu iahtul la reuniuni politice, se deplasează fie în elicopter, fie cu un convoi de şase limuzine identice cu geamuri negre. Este însoţit de maşinile poliţiei înainte şi în spate şi nu se ştie niciodată dinainte orarul.

Malko îşi sprijini spatele dureros de spătarul canapelei, Sheilah profită pentru a-şi aprinde altă ţigară.

— Totuşi, care este cheia? întrebă el. Nu sunt Superman…

— Ştim unde se va afla Ferdinand Marcos la un moment dat şi la o anumită oră. După aceea, este numai o chestiune tehnică. Sunteţi capabil să ţintiţi capul unei persoane de la aproximativ o sută cincizeci de metri?

— Cu ce armă?

— Probabil cu o „Armalite” sau un „M 16” cu lunetă.

— Mă voi antrena cel puţin o dată cu arma respectivă, să am un lot de cartuşe omogen şi o vizibilitate bună. Şi să nu fiu deranjat.

— Veţi avea toate astea!

Se făcu linişte. Agentul avea o senzaţie ciudată în faţa femeii

fanatice şi plină de farmec în acelaşi timp. Biroul mic şi călduţ precum şi proiectul nebunesc de a-l ucide pe preşedintele Marcos, toate i se păreau ireale. Şi totuşi, ceea ce i se întâmplase până în acel moment, nu fusese o fantasmă.

— Aş vrea să vă pun o întrebare, spuse el. Ştiu că asta nu mă priveşte, dar…

Magda, vizibil nervoasă, trase un fum din ţigară. „Este exaltată şi periculoasă, gândi Malko.” Fusta din şantung se ridicase puţin şi i se vedea pulpa cărnoasă şi o jartea de la ciorap. Gleznele îi erau fine, iar picioarele bine desenate. Malko se întreba din nou dacă nu cumva era şi asta o cursă. Era suficient să fi omis vreun semnal de recunoaştere, ca Sheilah să intre la bănuieli.

— Cred că există destui oameni care ştiu şi pot să se folosească de o carabină cu lunetă. Chiar şi pentru a zecea parte din cât îmi oferiţi mie. De ce atâtea complicaţii?

Surâsul crud apăru din nou pe faţa tinerei, deformându-i gura cărnoasă şi moale.

— Toate încercările precedente contra lui Marcos au eşuat din acelaşi motiv: calitatea participanţilor. Nişte amatori. Ne trebuia un profesionist ca dumneavoastră, camarad Vogel. În plus, în cazul în care se va afla cine a acţionat, nu dorim ca execuţia preşedintelui să fie legată de politica internă, înţelegeţi?

— Da. Încă ceva: ce speraţi prin executarea lui Marcos? Poate îi va lua locul un general, cineva care este acceptat de americani. M-am informat puţin înainte de a veni aici. Deci, la ce va folosi?

— Camarad Vogel, asta este problema noastră, nu a dumneavoastră. După ce vă îndepliniţi misiunea, veţi pleca, bineînţeles plătit.

— Nu-mi fac probleme, se corectă Malko. Pur şi simplu mă întrebam…

Fusese atins vizibil un punct sensibil. Colţurile gurii lui Sheilah se lăsară în jos şi îl fixă cu o privire de-a dreptul răutăcioasă, arătându-şi astfel o altă faţă: cea a unei fanatice care nu se dă înapoi de la nimic.

— Nu vă mai puneţi întrebări. V-am ales pentru mai multe motive: unul dintre ele este acela că nu puneţi întrebări.

— Nu voi mai continua… în afară de una: când trebuie să acţionez?

— Iată o întrebare inteligentă. Una la care pot să vă răspund:

la cincisprezece iunie.

— Sigur?

— Foarte! Mâine sau poimâine vă voi arăta unde, ca să puteţi reflecta la datele tehnice. După aceea, vă veţi odihni şi antrena.

Capitolul VI

Deşi era pregătit sufleteşte, Malko simţi o uşoară strângere de inimă în faţa siguranţei femeii. Bill Carter avea dreptate. Operaţiunea „June Bride” nu era o joacă. Sheilah întinse mâna şi stinse veioza.

— Vom pleca. Din nefericire, nu puteţi rămâne aici. Îmi trebuie o zi sau două pentru a vă organiza o retragere sigură. Sper ca în timpul ăsta, să nu se întâmple nimic. Voi rezolva problema cât mai repede.

— Nu credeţi că sunt supravegheat?

— Este posibil, recunoscu tânăra. Dacă sunteţi întrebat ce aţi făcut în seara asta, va fi nevoie să spuneţi adevărul: aţi fost la Stargazer să căutaţi femei.

Magda stinse toate luminile şi-l trase afară din birou. Temperatura mai scăzuse, dar erau încă treizeci de grade. Parcul era la fel de întunecat şi pustiu. Urcându-se în maşină, Sheilah Calampang îl sfătui:

— Dacă veţi fi din nou arestat, în nici un caz să nu vorbiţi despre acest loc. Nu sunt autorizată să deţin cheile de aici şi îi vor ridica pe toţi.

— Sunteţi „clandestină”?

— Da, de un an. La Manila este destul de uşor, cu condiţia să-ţi iei unele precauţii. Să mergem. Vă voi duce la hotel.

— Să nu uitaţi de bani, repetă agentul. Mi-au rămas numai două sute…

— Nu voi uita.

Câteva minute mai târziu, se aflau pe Quezon Bulevard, pustiu la acea oră. O luară spre centru, dar pe alt drum, diferit de cel de la venire. Tânăra conducea repede şi bine. După un timp, bulevardul se lumină, începu animaţia, iar jeepneys-urile umpleau străzile. În ciuda orei târzii, cartierul forfotea de lume, claxoanele sunau neîncetat, la fel de asurzitoare ca în plină amiază. Ajunseră la marginea din Rizal Avenue, la nord de râul Pasig. Sheilah Calampang se întoarse către Malko:

— Aici este Tondo, cel mai mare „bidonville” din lume. Cartierul pe care nu am îndrăznit să i-l arăt Papei. Când dumneavoastră vă veţi îndeplini misiunea, oamenii de aici vor

dansa de bucurie toată noaptea!

Tânăra făcu o mişcare bruscă din volan pentru a evita un purceluş legat cu o sfoară şi care tocmai se hrănea din gunoaiele din canal. Un jeepney îi depăşi şi se opri! Lăsând să coboare o grămadă de fetiţe cu minijup, fardate ca nişte prostituate. Tinerele se topiră în animaţia străzii, ţinându-se de braţ.

— Sunt femei uşoare. Se vând pentru doi, trei pesos şoferilor de taxi. Au între zece şi paisprezece ani. Manila este oraşul cu cel mai mare procent de prostituţie din lume. Nu aţi avut timp să mergeţi la Mabini în Turist Belt, să vedeţi....

Malko fusese la Saigon şi Bangkok, aşa că nu mai era impresionat. Traversară cartierul chinezesc la fel de animat, trecură apoi prin faţa vechilor fortificaţii ale fostei Manila şi înaintea lor apăru clădirea impunătoare a hotelului. Sheilah se opri în dreptul parcării, pe Roxas Bulevard.

— Cred că mâine vă vom contacta; ori eu, ori altcineva. Nu puteţi rămâne mult timp aici. Dacă vă deportează, va fi imposibil de recuperat timpul pentru acţiune.

Tânăra îi strânse mâna şi demară îndată, trecând pe roşu şi continuându-şi drumul drept pe bulevard. Malko privi după maşina care se topea în masa întunecată din Rizal Park şi nu se simţea în largul lui. Dacă Sheilah îşi dădea seama că nu este Hans Vogel nu ar fi ezitat să-l lichideze. Era o altă parte interesantă a ruletei ruseşti. Mai rămânea să cunoască locul atentatului. După aceea, putea s-o şteargă, luându-şi la revedere de la filipinezi. Dar până atunci, mai avea de trecut prin câteva momente de tensiune.

Traversă parcarea şi regăsi cu plăcere holul imens, climatizat şi pustiu la acea oră târzie. Strănută de câteva ori pe o distanţă de trei metri, asta din cauza diferenţei de temperatură, dar nu-i mai păsa...

*

* *

O mulţime compactă stătea sub steagurile birourilor ambasadei americane de pe Roxas Bulevard. Toţi doreau să emigreze. Lângă porţile ambasadei fuseseră instalate tonete în aer liber, deservite de o mulţime de vânzători ambulanţi.

Malko se îndreptă spre clădirea ambasadei, ascunsă în fundul unui parc, clădire construită în stil colonial majestuos. Nu venise direct de la hotel Manila, ci practicase aceeaşi ruptură de filaj, prin garajul Hiltonului. Îngrijirile Neliei îşi făcuseră efectul şi acum

se simţea mult mai bine. O secretară îl conduse până la etajul trei, unde Bill Carter îl primi foarte călduros. Biroul lui era alături de cel al ambasadorului.

— Nelia mi-a spus că vă reveniţi.

— Este o infirmieră minunată, confirmă Malko.

— Şi o tânără fermecătoare! Mă întreb dacă nu ar fi bine s-o iau cu mine, când voi fi chemat acasă. Doreşte foarte mult să plece. În plus, ştie să gătească, este dulce, supusă, nu ridică niciodată vocea. Femeile de la noi nu se comportă aşa.

Malko îşi reţinu dorinţa de a-i spune că este şi o superbă „ticăloasă" în acelaşi timp. Dar îl lăsă pe şeful staţiei CIA pradă lirismului său romantic. Oricum nu-şi permitea s-o denigreze pe gingaşa Nelia, care îi promisese o nouă şedinţă de tratament la sfârşitul zilei. Îi dăduse telefon de dimineaţă, scuzându-se că nu putuse veni, din cauza cursurilor. Ce conştiinţă profesională deosebită....

— Ce noutăţi aveţi? întrebă Carter.

— Contrar aşteptărilor, am fost contactat.

— De cine? tresări americanul.

Pe larg, agentul îi relată despre legătura făcută cu unul dintre complici. Bill Carter îi ceru secretarei sale prin interfon să cerceteze dacă există un dosar despre Sheilah Calampang. Malko îşi termină povestea cu un mare semn de întrebare: în aceste condiţii, ce era de făcut?

— Evident, cel mai simplu ar fi să-i contactez pe omologii mei filipinezi, să le spun numele tinerei şi să-i lăsăm să se descurce singuri. Numai că..

— Ce anume?

— Ar fi mai bine dacă le-am da şi locul atentatului, spuse Bill Carter, cu un licăr de lăcomie în ochi.

Malko nu răspunse, imediat ci se mulţumi să contemple navele ancorate în port, peste care se zăreau nori groşi şi negri. Urma să plouă. În biroul ăsta elegant, climatizat, uitai de căldura inumană de afară, de condiţiile îngrozitoare de muncă. Semăna cu o capsulă spaţială. Şi-o imagina pe Sheilah Calampang într-o celulă, dezbrăcată, zdrobită şi îşi imagina umilinţele la care un personaj ca Robustano putea s-o supună.

— Bine, voi continua. Mă voi întâlni cu fata pentru a afla locul atentatului. Dar nu contaţi pe mine pentru a o trăda filipinezilor, pentru că am văzut cum îi tratează pe prizonieri.

— Perfect, perfect, îl asigură Bill. Vă rog să încercaţi să

pătrundeţi cât mai adânc în operaţiune şi să fiţi foarte prudent cu cei pe care o să-i cunoaşteţi. Dacă află cine sunteţi, nu vor ezita să vă taie în bucăţi. Mai ales să nu vă lăsaţi condus în locurile ascunse ale rezistenţei, pentru că nu veţi putea fi recuperat niciodată. Insistaţi să rămâneţi la Manila.

— Voi face tot ce voi putea. Am fost cumva urmărit?

— Nu cred. Generalul Aquirre a dat ordin să fiţi lăsat în pace.

— Mi-ar plăcea să ştiu că aşa este. Dar cred că sunt urmărit şi de oamenii fetei. În mod normal, cei care m-au eliberat, ar trebui să mă fileze. Dacă Sheilah nu vede pe nimeni, va începe să bănuiască şi va deveni neîncrezătoare. Puteţi aranja ceva, dar în mod discret? De fiecare dată când voi avea o întâlnire, voi face o ruptură de filaj… Este suficient pentru ca cei care sunt pe urmele noastre să cadă în cursă.

— Aveţi dreptate. Voi face tot posibilul. Trebuie să fim extrem de prudenţi. Îl voi contacta pe generalul Ver, care coordonează lupta antiteroristă. El o să mă ajute. Poate aflaţi şi locul!

Bill Carter jubila. O mişcare a corpului îi aminti agentului că pentru el nu erau toate „roz”. Bill părea că uitase neplăcutul episod din celula în care el fusese torturat.

Cineva bătu la uşă: Apăru o secretară blondă, îmbrăcată cu o bluză transparentă, ţinând în mână un clasor metalic închis, de culoare gri. Femeia scoase din el un dosar, pe care-l puse în faţa lui Carter.

— Iată ceea ce aţi cerut, *Sir.*

Era un clasor NPA. Americanul deschise dosarul şi scoase o fotografie pe care i-o arătă lui Malko. Era o poză mai veche, în care Sheilah avea părul scurt şi creţ, era nemachiată, dar nu încăpea discuţie asupra identităţii.

— Din câte scrie aici, Sheilah Calampang este ziaristă la „Buletin”. Soţul ei, la fel. Amândoi sunt membri ai Partidului Comunist Clandestin. El a fost arestat acum doi ani şi a fost „salvaged”.

— Adică?

Americanul se simţi uşor jenat.

— Este termenul pe care militarii îl folosesc pentru prizonierii de care se debarasează în mod discret… Sheilah a fost arestată, judecată şi a făcut un an şi jumătate de închisoare. A fost arestată din nou acum opt luni şi a evadat dintr-un centru de triere. De atunci nu s-a mai auzit vorbindu-se de ea. Military Intelligence Unit o crede plecată în nordul ţării, împreună cu

„guerilleros” din organizaţia New People Army.

— Se înşeală, sublinie Malko. Se pare că trăieşte la Manila.

— Nu mai este nimic interesant în dosar. Totuşi un lucru mi se pare curios. Este prima dată când văd o femeie ca Sheilah, o comunistă convinsă şi un bărbat ca Octavo Limay, un activist catolic, făcând parte din acelaşi grup şi fiind de aceeaşi parte a baricadei. Alt lucru este faptul că aceşti comunişti nu dispun de bani. Ori, de data asta, complotul, are fonduri importante şi chiar complicitatea oligarhiei locale. Octavo era numai o verigă. Ne lipseşte persoana importantă, pe care o vom găsi cu ajutorul dumneavoastră.

— Vreţi să spuneţi că în această afacere comuniştii de aici lucrează pentru altcineva? Nu prea le stă în fire un astfel de obicei.

— Într-adevăr, dar suntem în Asia şi aici alianţele sunt întotdeauna neobişnuite. Poate veţi descoperi lucruri foarte interesante. Mă mai intrigă ceva. Cum pot ei să fie atât de bine informaţi asupra deplasărilor preşedintelui, aşa încât să poată fixa ziua şi locul atentatului... Oamenii din NPA nu au legături cu instituţiile şi autorităţile ţării, Chiar şi o persoană ca Limay nu era atât de apropiat de Malacanang[28] pentru a obţine astfel de informaţii.

Bill Carter luă din nou dosarul şi-l răsfoi.

— Uite, văd că fata a fost arestată pentru că a încercat să organizeze tinerele prostituate pentru a manifesta contra guvernului. Dar nu prea i-a reuşit. Aici prostituţia a intrat în obiceiurile populaţiei.

— Totuşi, filipinezii nu par nişte sălbatici, opină agentul.

— Nu. Oamenii sunt „tamilie”, adică nişte malaezi blânzi şi leneşi pentru care morala sexuală este un lucru necunoscut. Sunt foarte săraci iar pentru majoritatea fetelor, prostituţia este singurul mod de supravieţuire. În fiecare zi, vin zeci de tinere de la ţară, care vor să câştige câţiva pesos cu farmecul lor. Ieri, ziarul „Buletin” se plângea că locuitorii din insula Cebu îşi vând fetele de doisprezece ani, japonezilor.

Minunată ţară. Malko privi dosarul roşu. Altceva nu mai putea afla. Trebuia să intre în gaura şerpilor.

— V-aş da o armă, îi spuse Carter, dar riscăm să o surprindeţi pe Sheilah. Cum aţi fi putut să vi-o procuraţi? În plus mai sunt şi

[28] Palatul prezidenţial.

controalele din hotel... în sfârşit, fiţi foarte atent. Eu pot să vă scot dintr-o închisoare, dar nu şi din cimitir.

— Nu ţin neapărat să fiu îngropat la Manila. Cât priveşte arma, am un pistol mic, extraplat, în partea ascunsă din fundul valizei.

— Pentru moment, lăsaţi-l acolo! îl sfătui Bill Carter.

*

* *

Pe asfalt apărură primele picături uriaşe din ploaia cotidiană, chiar în clipa în care Malko ieşi din taxi şi se îndreptă cu paşi repezi spre intrarea hotelului Manila. Locul forfotea de lume. Tocmai luă cheile de la recepţie, când Nelia îl zări. Se îndreptă spre el.

— Am terminat cursul mai devreme. Aşa că am trecut să vă salut. Din păcate, nu am prea mult timp.

Afară tornada începuse şi trombele de apă inundau şoseaua.

— Doar nu o să plecaţi pe o asemenea vreme?! Haideţi cu mine să luăm masa.

— De acord, dar repede, zise Nelia.

Intrară în braserie. Dar era plină de turişti uzi până la piele Care se refugiaseră din cauza ploii. Cei doi găsiră un loc liniştit într-un salon cu decor colonial, ale cărui ferestre dădeau în grădina hotelului. Serviră preparate de bufet rece şi se aşezară la o masă mai izolată. Nelia ciuguli de ici, de colo, cu timiditate. Se ridică apoi de la masă pentru a da un telefon.

— I-am spus lui Bill că nu mă pot întâlni cu el pentru că mă aflu într-un cartier unde nu am găsit taxiuri, se scuză fata.

— Nu i-aţi vorbit nimic despre „reeducare”? o întrebă ironic agentul.

Nelia pufni, lăsându-şi capul în jos, fără să răspundă, dar piciorul i se încolăci peste cel al lui Malko. Ochii începură să-i strălucească, refuză desertul, o cremă caramel mizerabilă şi cafeaua şi-l urmă în apartament, cu multă naturaleţe. Ploaia inunda oraşul, ca de fiecare dată. Fără să se dezbrace, Nelia se lungi lângă el şi începu să-l maseze uşor după ce îl dezbrăcă metodic de fiecare haină.

— Nu vă mai doare nimic? îl întrebă cu îngrijorare.

— Nu ştiu...

Degetele abile ale tinerei reuşiseră să obţină deja un rezultat. Unghiile lungi alunecau uşor de-a lungul sexului, într-o mângâiere catifelată, dar eficace. Apoi se plimbară peste zona umflată atât de abil, că Malko începu să simtă fiorii plăcerii. Nelia

îşi retrase mâinile şi le înlocui cu limba-i ascuţită şi dibace care părea prezentă peste tot. Îşi deschise gura şi înghiţi membrul bărbatului. Începu o felaţie cu un soi de furie, până când Malko începu să geamă de plăcere. Fata se ridică, se aranjă, îşi privi ceasul şi deveni agitată:

— Oh, trebuie să plec!

Malko o trase spre el, îl cuprinse subit dorinţa de a o avea, dar tânăra îl respinse brutal.

— Nu, nu încă. Nu e cazul să vă obosiţi.

Nelia plecă râzând, lăsându-l dezamăgit şi frustrat. Era un personaj ciudat şi nostim, această Nelia.

Ploaia continua să biciuiască vitrinele, diluviană şi descurajantă. O culoare plumburie acoperea cerul Manilei.

Agentul privi telefonul. Când şi cine va suna oare? Unde urma să plece? Pe un asemenea timp nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Dacă Sheilah Calampang îi va pune vreo întrebare despre Nelia îi va spune că a întâlnit-o în holul hotelului. Într-un oraş ca Manila, era ceva obişnuit. Deschise televizorul, dar îşi dădu seama că se gândea la castelul său, a cărui fotografie îi lipsea în acest moment, din cauza falsei identităţi.

*

* *

Ploaia se opri pentru un timp, ca apoi să reînceapă cu violenţă, inundând din nou zona Roxas Bulevard. Malko căsca. Programul de la televizor era prost, îşi făcuse siesta, se spălase şi se gândea la Nelia. Păcat că tânăra nu putea rămâne cu el în apartament. Nu-i plăcea viaţa vegetativă care îl apăsa acum, tocmai pentru că îşi revenise. În sfârşit, telefonul sună. Se repezi să răspundă, dar acum auzi o voce de bărbat.

— Hans Vogel?

— *Ya…*

— Persoana care vă datorează bani doreşte să vă vadă, spuse necunoscutul. Puteţi să luaţi un taxi până la intersecţia dintre Jose Abad Santos şi Banbang Street? Vă aşteaptă peste o oră.

Şi închise telefonul. Agentul se gândi că, de acum încolo, operaţiunea „June Bride” începea cu adevărat.

Capitolul VII

Împărţit între excitaţie şi spaimă, Malko fixă cu privirea telefonul negru. Tortura la care fusese supus îl marcase profund şi se gândi cu mare părere de rău că va trebui să părăsească confortul apartamentului din hotel pentru cine ştie ce loc mizerabil.

Intră în baie şi-şi privi în oglindă ochii verzi, cu reflexe aurii, îşi recăpătaseră strălucirea de altădată dar cele două cicatrici de la tâmple şi hematomul de sub ochiul stâng îi aminteau deocamdată de ultimele evenimente. Se îmbrăcă fără grabă şi apoi îl sună pe Bill Carter.

— Aveţi grijă, îi spuse americanul. Am transmis cererea dumneavoastră; totul este în ordine.

— Pe curând, spuse agentul.

Păcat că tânăra Nelia nu era lângă el pentru un ultim masaj. O jumătate de oră mai târziu, Malko coborî în hol. O duzină de persoane aşteptau în pragul uşii de la intrare sfârşitul ploii tropicale.. Portarul îi chemă un taxi şi îl conduse sub o umbrelă mare şi galbenă până la uşa maşinii. Bulevardul Roxas se transformase într-un veritabil lac şi cei câţiva pietoni fugeau de la un copac la altul, căutând adăpost. Cerul era plumburiu. În spatele vechilor clădiri, catedrala din Manila semăna cu o clopotniţă bretonă. Cu cât urcau spre nord, cu atât circulaţia devenea mai intensă. Jeepneys-urile forfoteau că nişte melci după ploaie, lăsând în urmă Binoda, cartierul chinezesc pe partea dreaptă, după care taxiul trecu peste râul Pasig.

Ploaia părea că diluase magherniţele făcute din pământ uscat, aşezate pe malurile râpoase, înghesuite unele în altele. Canalul Pasig dădea impresia unei conducte de scurgere şi nicidecum a unui râu ce traversa o capitală. De aici, începea partea săracă a Manilei. Taxiul trecu de vechea gară Tuban, gata să se dărâme cu clădirile-i mucegăite şi dărăpănate, apoi intră pe Jose Abad Santos, urcând drept spre nord, stradă mărginită de ambele părţi de cocioabe mizerabile.

Acesta era centrul „bidonville” din Tondo. Jeepneys-urile se ţineau unul după altul, în grupuri de câte şase, într-un concert ameţitor de claxoane, trotuarele erau înţesate de negustori cu

tonete în aer liber, vânzând mărfuri insolite, şomerii erau lungiţi pe pământ, totul într-o inevitabilă temperatură de baie turcească. Taxiul opri în colţul străzii înguste, înfundându-se într-o mare de maghernițe. Şoferul îi aruncă lui Malko o privire mirată. În acest colţ, în plină zi, gangsterii atacau maşinile în mod obişnuit. Pentru un străin singur în aceste locuri i se părea ciudat; dar clientul îl plăti şi-şi văzu de drum.

Slavă Domnului, ploaia încetase brusc, de parcă ar fi venit de la robinet. Abia coborât din taxi, agentul fu asaltat de un puşti desculţ, cu un zâmbet şmecheresc.

— *Little girls, Sir, very nice, very young!*[29]

Pentru că Malko nu răspundea, puştiul scuipă cu un aer dezgustat şi se îndepărtă. Fu înlocuit imediat de un altul, mai mare, de vreo paisprezece ani, murdar, cu un T-shirt fără culoare, cu pantalonii rupţi, desculţ şi un cartuş de ţigări în mână, cu ochii zeflemitori, îngrozitor de slab dar plin de vitalitate. Adolescentul se aşeză în faţa lui şi-i spuse:

— *My name is Teofilo. You come.*[30]

— *Where?*[31]

— *You meet your friend,* insistă băiatul. *He waits.*[32]

Acesta era „contactul”. Tânărul se avântase deja în mijlocul maşinilor pentru a traversa. Malko îl urmă; trecu printre negustorii de pe trotuare, care-şi întinseseră mărfurile pe jos şi le acoperiseră cu plastic: sutiene, ţigări, ziare, mălai, amulete, ouă de raţă, bilete de loterie. Teofilo se aplecă, luă un ou de raţă pe care-l înghiţi la repezeală, apoi întinse mâna către agent.

— Un peso.

Era greu de refuzat. Intrară apoi pe o străduţă mărginită de maghernițe înnegrite, unde cete de copii se agitau ca nişte furnici. Câteva caroserii erau aliniate de-a lungul trotuarelor şi serveau drept coteţe pentru păsări şi porci. Vreo zece copii jucau baschet şi plantaseră stâlpii porţilor în mijlocul străzii.

Toată lumea stătea pe afară, din cauza căldurii înăbuşitoare din cocioabele în care se asfixiau chiar şi şobolanii. Pe lângă astea, Spanish Harlem era super luxos. Teofilo se strecura prin mulţime, întorcându-se din când în când să verifice prezenţa lui

[29] Fetiţe foarte drăguţe şi foarte tinere!

[30] Numele meu este Teofilo. Veniţi...

[31] Unde?

[32] Vă veţi întâlni cu prietenul dumneavoastră. Vă aşteaptă.

Malko.

O fetiţă, cu sâni minusculi veni lângă Malko, frecându-şi două degete ce indicau semnul banilor.

— *Dollares, Sir, dollares...*

Era o schimbătoare de valută clandestină. O droaie de copii ieşea continuu din dărăpănăturile din carton, din diverse adăposturi, făcute din tablă ondulată sau din scânduri. O altă fetiţă cu un corp mai dezvoltat şi o faţă de păpuşă, îi spuse câteva cuvinte deocheate.

— *You want Della? Quickie... Fifty pesos... Carinosa...*[33]

Fata îl privi cu nişte ochi mari şi negri, rugători, făcând cu buzele o mişcare naiv provocatoare. Uluit de mizeria umană, Malko scoase o bancnotă de zece pesos şi i-o dădu. Della se uita uimită. Teofilo încruntă sprâncenele şi mormăi câteva cuvinte, nu foarte plăcute. Se aflau la jumătatea străzii, tot mai aproape de inima imensului „bidonville”.

— Unde mergem? întrebă din nou Malko.

Începea să-i fie teamă de acest loc în care nu călcase niciodată vreun turist. Tânărul deschise gura să-i răspundă, dar rămase împietrit, ca o pisică în prezenţa unui pericol, cu muşchii încordaţi şi ochii ficşi. Malko se întoarse şi zări doi bărbaţi în cămăşi multicolore care-şi croiau drum prin mulţime.

— *Na polise! Come, quick!*

Teofilo ţâşni ca o navă spaţială, urmat de agent. În fugă, vocifera în tagalog, făcându-şi loc şi îndepărtând copiii din cale. Mulţimea compactă îl împiedica să alerge. Malko se întoarse. De unde oare apăruseră cei doi urmăritori? Nu văzuse pe nimeni în spatele taxiului. Aparent, poliţiştii pe care îi ceruse, făcuseră exces de zel. Tânărul se opri brusc, făcându-i semn să-şi continue fuga. Ghemuit în spatele unei maşini stricate, Teofilo scoase ceva din cartuşul de ţigări. Într-o secundă, strada se goli. Ca aspiraţi de o forţă invizibilă, copiii, negustorii, gură-cască toţi se repeziră în toate colţurile şi se aruncară cu burta la pământ. Nu rămăseseră în picioare decât poliţiştii, uimiţi pe moment de gestul, tânărului. Imediat scoaseră de sub cămăşi nişte revolvere cu ţevile scurte. Unul dintre ei îndreptă pistolul către băiat, ameninţându-l. Puştiul se îndreptă, ţinând în mână un obiect rotund, pe care-l aruncă în direcţia celor doi bărbaţi, înainte de a se culca la pământ. Malko se adăposti lângă o bucată de zid care

[33] O vreţi pe Della? Foarte repede... foarte drăguţă...

se dărâma în momentul în care grenada explodă. Dar nu destul de repede pentru a împiedica pe unul dintre filatori să tragă trei focuri în mulţime. Agentul nu pierdu timpul. După ce explozia trecu, începu din nou să fugă spre capătul străzii. Mai multe focuri de armă se auziră în spatele lui, fără să ştie dacă îi erau destinate. Teofilo se făcuse nevăzut. Malko se întoarse şi zări un nor de praf şi fum ridicându-se din locul în care explodase grenada şi pe unul dintre poliţişti la pământ. Celălalt era plecat asupra lui. Mai făcu o sută de metri şi ajunse într-o străduţă paralelă cu calea ferată. Se opri să-şi tragă sufletul. Ce se întâmplase?

În Banbang Street mulţimea se înghesuia spre locul deflagraţiei. Deodată, cineva ţâşni lângă el. Un filipinez masiv cu părul grizonat cu jeans şi cămaşă albă, îl trase brusc.

— *You come!*

Cu siguranţă era cel care îl aştepta pe Malko. Săriră într-o Toyota veche şi trei minute mai târziu erau prinşi în magma ce aluneca lent spre Antonio Rivera, paralelă cu calea ferată.

Bărbatul cu părul grizonat era nervos şi-şi întorcea frecvent capul. După ce ieşiră din blocajul circulaţiei, porniră către nord. Deodată, sunetul unei sirene de poliţie se auzi în spatele lor. Tovarăşul lui Malko băgă mâna sub scaun şi scoase un Colt 45 automat, pe care-l puse pe genunchi. Se întoarse către agent, spunând:

— *Don’t be afraid!* Dumnezeu ne ajută.

Sirena se apropia, apoi se făcu linişte câteva clipe. Trăsăturile filipinezului se destinseră şi îi adresă un surâs călduros pasagerului său.

— Vedeţi?

— Unde mergem?

Probabil Bill Carter urma să afle noutăţi despre el. O „ruptură de filaj” prin intermediul grenadei nu va trece neobservată.

— Mergem într-un loc unde veţi fi în siguranţă, îi răspunse bărbatul cu păr grizonat. Sunt părintele Conrado Balweg. Ştiu că sunteţi de-ai noştri. Eu mi-am părăsit parohia acum doi ani pentru triumful justiţiei şi al libertăţii. Dar acest lucru este imposibil atâta timp cât preşedintele se află la conducerea ţării.

— Părăsim Manila? întrebă Malko neliniştit.

— Nu, nu imediat. Ar fi periculos să ieşim din oraş în seara asta. Vom aştepta puţin. După aceea vă voi găzdui pentru câteva zile.

— Unde?

— La trei sute cincizeci de kilometri spre nord. În provincia Kalinga. Este un teren foarte accidentat şi armata pătrunde cu greu acolo. Le-am aranjat mai multe ambuscade, le-am luat toate armele de care am avut nevoie. Săptămâna trecută am doborât chiar şi un elicopter cu nişte arme M16.

Filipinezul povestea cu încântare. Malko îşi vedea soarta din ce în ce mai strălucie. Coborâră spre centru prin Rizel Avenue, traversară râul pe un alt pod şi trecură din nou prin faţa hotelului Manila. Puţin mai departe, într-o staţie de autobuz, pe Roxas Bulevard, Malko recunoscu silueta fină a lui Sheilah Calampang. Părintele Gonrado opri numai câteva momente, până cânt tânăra se instală în maşină, imediat, ea îşi scoase port-ţigaretul. De data asta era în jeans, o bluză neagră, părul strâns la spate în coc şi pantofi cu tocuri înalte.

— Totul este în regulă? V-a găsit uşor părintele Conrad?

— Din păcate a avut loc un incident, spuse Malko, înainte de a povesti despre „ruptura de filaj”.

Sheilah Calampang îl ascultă fără să clipească.

— Nu-i grav. Am prevăzut şi momente de genul ăsta. Vă supraveghează. Acum sunteţi în afara operaţiunii, în opinia lor.

Malko nu o întrebă în ce mod înţelegea acest lucru. În faţa centrului comercial, întoarseră la stânga, în Buendia Avenue, apoi traversară Makati.

— Toate astea aparţin unei singure familii: Ayala, îi explică tânăra, arătându-i clădirile de sticlă şi ciment.

Trecură prin nişte străzi splendide înainte de a intra într-un cartier de lux, cu ziduri înalte şi posturi de pază. După câteva zig-zaguri printre aleile liniştite, opriră în faţa unei vile mari, plate, cu obişnuitul acoperiş din tablă ondulată roşie şi o peluză superbă. Părintele Conrado şi Sheilah schimbară puţine cuvinte în tagalog, apoi, foarte repede, preotul îi strânse mâna lui Malko, gata să-i sfărâme falangele.

— Pe mâine, voi veni să vă iau de aici. Odihnă plăcută.

Sheilah coborî împreună cu agentul şi maşina se îndepărtă.

Malko era foarte curios să cunoască şi alţi participanţi la complot. Tânăra se îndreptă spre poartă, o deschise şi intrară. Era o casă tipic filipineză, cu mobilă din bambus peste tot, pardoseală din marmură albă şi plante ornamentale. Lângă piscină, Malko zări o pată albă. La un moment dat, pata se mişcă şi o femeie tânără se ridică îndreptându-se către ei.

Agentul rămase cu respiraţia tăiată. Era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse de la sosirea lui în ţară. Mult mai înaltă decât media, bronzată în nuanţă minunată, femeia purta un costum de baie întreg, foarte decoltat pe şolduri, cu o mică cureluşă din leopard, care urca peste costum terminându-se într-o bretea peste un singur umăr. Chipul era cel al unei localnice, cu o gură cărnoasă, nasul fin, părul negru şi des. Sânii contrastau agreabil cu obişnuita „platitudine a pieptului” femeilor din zonă. Era o femeie deosebită.

Cele două se îmbrăţişară şi necunoscuta întinse o mână fină, îngrijită, abordând o expresie distantă şi dezinvoltă în acelaşi timp. La mână purta o brăţară groasă din aur şi fildeş, accentuându-i încheietura delicată iar la gât un lanţ greu îi cădea insolent în decolteul minunat: Nu era deloc genul de persoană pe care te aştepţi s-o găseşti într-un complot. Malko schimbă o privire cu Sheilah care spuse imediat.

— Lita este o prietenă. Ştie tot... Veţi rămâne aici până când părintele vă va duce într-un loc foarte sigur.

Lita îi adresă un zâmbet distant şi îi spuse:

— Veniţi să vă arăt camera dumneavoastră.

Tânăra se deplasă cu supleţe şi cu o imperceptibilă mişcare a şoldurilor amforate. Costumul de baie foarte mulat lăsa să se vadă aproape toată crupa înaltă şi cambrată, pentru marea plăcere a ochiului. Camera lui Malko, vopsită în alb, cu pardoseala de marmură, dădea în grădină. Încercă de mai multe ori să-i „agaţe” privirea, dar gazda părea în altă lume. Apoi, cei doi reveniră în living-room unde Sheilah fuma nervoasă, ca de obicei. Malko o auzi vorbind în dialect, la telefon, după care reveni cu un aer îngrijorat.

— V-aţi gândit la dolarii mei?

Sheilah îl fulgeră cu privirea.

— Se va ocupa Lita. Aici nu aveţi nevoie de bani!

Sheilah schimbă rapid câteva cuvinte în tagalog cu prietena ei, apoi se ridică.

— Vă las. Voi reveni mâine cu părintele Conrado pentru a vă conduce la locul de unde trebuie să acţionaţi. Să fiţi gata pe la ora opt, după aceea va fi prea cald.

Lita o conduse până la uşă, apoi reveni şi puse o casetă cu muzică reggae. Malko nu mai putea să-şi ia privirea de la silueta extraordinară. Puteai să-i cuprinzi talia între mâini. Pometii înalţi şi accentuaţi, gura cărnoasă indicau un amestec „metis”. Lita era

foarte frumoasă şi ştia acest lucru. Malko avea impresia că fiecare gest era studiat pentru a atrage atenţia asupra ei. El o atinse în treacăt, luând, un pahar, dar gazda nu avu nici o reacţie. Ca şi cum nimeni nu ar fi fost prezent, Lita se aşează cu picioarele unul peste celălalt, legănându-şi un pantof şi fixându-l cu o curiozitate detaşată:

— Veniţi din Europa? întrebă tânăra.

— Da. Cunoaşteţi locurile?

— Am fost la Monte Carlo, la Gala Crucii Roşii... A fost foarte plictisitor.

Lita căscă şi apoi se ridică brusc.

— Mă duc să-mi fac siesta. Ştiţi unde este camera dumneavoastră... Vom cina pe la ora nouă.

Apoi dispăru într-un culoar şi închise uşa în urma ei. Malko ascultă cu atenţie, dar nu auzi nici un zgomot în toată vila. Şi totuşi, i se părea ciudat; ar fi trebuit să fie servitori.

La Manila, într-o casă de acest fel, existau cel puţin cinci sau şase ajutoare. Dar, după cum observase, Lita făcuse ea însăşi de serviciu...

Camera ei se afla pe partea opusă celei pe care i-o destinase. Se apropie încet de uşa culoarului, ascultă: nici un zgomot! Deschise uşa uşor. Văzu mai multe uşi care dădeau în culoarul mic. Auzi o voce de femeie într-una din camere. Lita vorbea la telefon. Malko se retrase, făcu turul casei şi intră în bucătărie. Totul era în ordine, curat, dar nu se vedea nici un servitor. Reveni spre piscină. În grădina vecină se vedea o antenă enormă, de cel puţin douăzeci de metri înălţime. Probabil, un radioamator. Realiză că nu ştia deloc în ce parte se găsea. Era într-un ghetou de lux, care înconjura Makati.

Reveni în cameră şi observă o valiză. O deschise şi rămase nemişcat. Conţinea o puşcă de asalt Armalite, cu crosa demontată şi trei încărcătoare pline. Era un prim semn că vila avea un rol important în operaţiune. Puşca neagră nu era o jucărie...

Bill Carter avusese dreptate că luase lucrurile în serios. Malko închise valiza. Casa pustie îi dădea fiori. Se dezbrăcă, făcu un duş, apoi se întinse pe pat. Telefonul sună şi Lita răspunse. Agentul ridică uşor receptorul şi auzi o conversaţie în dialect. I se păru că recunoaşte vocea lui Sheilah. Parcă şi mai nervoasă şi tensionată decât de obicei. Puse receptorul la loc, încetişor. Cel puţin aflase un lucru: nu putea comunica cu Bill Carter pentru că

putea fi ascultat…

Întins pe pat, privea cum după-amiaza se topea rapid în noaptea tropicală. După toate aparenţele, seara în compania Litei părea să fie destul de plăcută, în pofida aerului distant pe care-l afişa. A doua zi, după ce va vedea locul atentatului o va şterge discret spre ambasada americană. Ideea de a se transforma în partizan în jungla din nord, la Lucon, nu-i surâdea deloc. Cu atât mai puţin ideea de a se afla în întregime în mâinile părintelui Conrado, ce semăna cu un „iluminat” fanatic şi din această cauză foarte periculos.

*

* *

Malko deschise uşa camerei lui. Duşul îi crease o stare de bună dispoziţie. Îşi puse ceasul: era ora nouă, dar livingul era gol. Telefonul sunase de şase ori, dar în casă nu era nici urmă de personal. Poate că Lita nu pregătise nimic de mâncare, având în vedere mâinile şi unghiile atât de îngrijite. Poate vor cina în alt loc… Imediat auzi un zgomot de uşă şi în prag apăru gazda. Cu siguranţă, Litei îi plăcea culoarea deschisă. O rochie lungă, de un alb imaculat se mula pe pielea ei brună, oprindu-se la pieptul care era acoperit de o dantelă transparentă şi sub care se întrezăreau vârfurile brune ale sânilor. Gura cărnoasă era desenată cu un roşu deschis. Întreaga făptură părea o invitaţie mută, dar ochii îi rămâneau distanţi, reci. Femeia se îndreptă spre el cu un surâs impersonal.

— V-aţi odihnit bine?

— Minunat..

Ea se aşează în faţa lui, cu pieptul înainte, provocator.

— J&B? Vodcă? Şampanie?

— Vodcă..

Lita cotrobăi printre sticle, dând la o parte coniacul şi şampania şi descoperi în final vodca, peste care puse câteva cuburi de gheaţă. Ridică paharul şi spuse:

— Pentru succesul dumneavoastră!

Privirea îi era impenetrabilă. Agentul se întreba ce lucru ar fi putut să impresioneze splendida creatură? Banii? Dorinţa de a face un serviciu? Activitatea politică? Atitudinea asta distantă înlătura orice motivaţie sexuală sau amoroasă. Ea îi amintea de vietnamezele „dure ca oţelul” care se prostituau fie din disperare, fie din calcul. Lita nu avea nimic frivol în atitudine. Băură în linişte, apoi femeia îşi aşeza paharul şi-l rugă:

— Veniţi să vă arăt ceva.

Se ridică de pe scaun şi trecu înainte, pentru a-l conduce. Malko era cât pe ce să scape vodca din mână: imaculata rochie albă de seară nu avea spate! Numai o centură din stras care-i sublinia fesele rotunde deasupra picioarelor perfecte.

Cu gura uscată, agentul o urma privindu-i tot spatele care se ondula încet, la îndemâna lui, atrăgându-l. Malko nu avu curajul să se întrebe spre ce anume îl îndrepta misterioasa fiinţă.

Capitolul VIII

Malko îşi simţi corpul cuprins de un val puternic de adrenalină în faţa provocării femeii. Şoldurile cambrate şi dezgolite păreau că-l sfidează. O prinse de spate şi-i puse mâinile pe şoldurile provocatoare. Tânăra se opri, fără să-şi mişte corpul şi întoarse capul spre el cu un surâs arogant, uşor dispreţuitor.

— Ce doriţi?

Ca şi cum nu era evident! I se păru chiar că simte bazinul fetei atingându-se imperceptibil de pantalonii lui. Mâinile lui lăsară şoldurile pentru a-i apuca sânii ascuţiţi, dar Lita îl îndepărtă.

— Aşteptaţi…

Malko simţea deja o erecţie puternică. Surâsul Litei. Se accentuă.

— Vă place rochia mea?

— O puneţi des?

Tânăra râse cristalin, plină de senzualitate şi se întoarse de data asta expunându-şi partea decentă a rochiei.

— De fiecare dată când am chef să mă amuz cu un bărbat. Acum veniţi cu mine…

O urmă pe culoar şi apoi într-o încăpere ce părea desprinsă dintr-un film de la Hollywood. Pe jos, era o mochetă albă şi moale ce urca de-a lungul pereţilor, oprindu-se în dreptul unei oglinzi imense, care ocupa întreg plafonul. Singura mobilă părea să fie un pat cu baldachin, foarte jos, ale cărei coloane răsucite aveau forma unui falus. Lita deschise un dulap din perete, unde se puteau vedea o instalaţie Akai şi câteva etajere. Se întoarse, ţinând în mână un teanc de bani.

— Iată, cei douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Malko luă teancul gros de bancnote de câte o sută de dolari: o cărămidă mică şi verde. Privirea i se întâlni cu cea a fetei. Nu avea mai mult de douăzeci de ani, dar ochii păreau de o sută… Reci, transparenţi, duri ca nişte pietre mici, negre.

— Nu îi număraţi?

— Nu…

— Greşiţi. Pentru că lipseşte o mie..

Se întoarse din nou şi îi arătă câteva bancnote puse pe o casetă. Apoi, tânăra începu să râdă.

— În seara asta am chef să mă amuz. Vreţi să o facem împreună? Aş dori să păstraţi o amintire de neuitat…

— Nu va fi prea greu, zise cu galanterie Malko.

— Credeţi?

Privirea îi deveni dură. Agentul, precaut, se întreba ce dorea de fapt de la el. Lita îi luase, într-adevăr, o mie de dolari. Se apropie de el, atingându-l uşor şi-i spuse apăsând cuvintele.

— Dumneavoastră câştigaţi bani foarte uşor; am chef să vă mai iau puţin din ei, în felul meu.

— Adică?

— Aşa cum procedez de obicei. Fac un schimb: ofer bărbaţilor ceea ce îşi doresc, contra bani.

Tăcu o clipă, după care adăugă pe un ton plat:

— Sunt o târfă, domnule Vogel. Nu iau niciodată mai puţin de o mie de dolari pentru a face dragoste cu cineva. Dar nu dau nimic de la mine. În seara asta, totuşi, pentru că este vorba de dumneavoastră, voi oferi ceva, poate chiar mai mult. Şi nu voi trişa. Dumneavoastră aveţi bani, dar riscaţi să muriţi mâine. Sunt două lucruri care mă atrag. Dacă doriţi, merg să mă schimb şi ieşim undeva să luăm masa sau începem să ne distrăm…

Malko nu se aşteptase la o propunere atât de brutală. Lita nu era o prostituată oarecare. În fond ar fi fost un mod deconectant de a cheltui dolarii pe care nu-i merita. Un licăr de bună dispoziţie apăru în ochii aurii.

— Cu ce începem? Am un credit de o mie de dolari.

Fata scutură capul cu un surâs rapace.

— Nu, ăsta este dreptul de intrare în joc. Dacă nu aţi fi intrat, vi i-aş fi înapoiat. În plus, era şi cinstită…

— Vom juca pentru două mii de dolari, îi spuse ea, întinzându-şi mâna cu unghiile roşii, pentru a lua banii.

Agentul numără douăzeci de hârtii, pe care fata le puse împreună cu celelalte. Apoi apăsă pe un buton şi în cameră se auzi ritmul senzual de reggae.

— Aşezaţi-vă pe pat, îi ordonă Lita şi priviţi-mă.

Mai întâi, rămase nemişcată. Apoi, cu o mişcare extrem de înceată, începu să se învârtească, lăsându-şi mâinile să alunece de-a lungul corpului, atingându-şi sfârcurile sânilor prin dantela transparentă a rochiei, cu privirea fixată spre bărbat, începu să se învârtească din ce în ce mai repede. Intermitent, printre faldurile rochiei se zărea triunghiul negru al abdomenului. Puţin câte puţin se apropie de coloanele patului cu baldachin, prinse

coloana cu mâinile, se aplecă pe spate, ca şi cum şi-ar fi oferit sânii falusului enorm, ce termina coloana. Se lipi brusc de coloană cu gura aproape de glezne, aşa cum se oferea unui mascul.

— Voi face dragoste, spuse ea cu o voce absentă.

Strânse coloana fără să-şi mute privirea de la Malko. Cu o încetineală exasperantă, Lita începu să se onduleze câţiva milimetri, mişcându-şi bazinul şi frecându-şi sexul de coloana de lemn. Cu un gest rapid, îndepărtă rochia pentru ca sexul să fie în contact direct. Se lăsă din nou pe spate, cu abdomenul lipit de coloană şi spuse deodată:

— Nu vreau să termin, singură. Mângâiaţi-vă împreună cu mine.

Malko nu se mişcă: era tulburat dar nu apreciase niciodată plăcerile solitare. Deşi în cazul ăsta, era mai degrabă o singurătate în doi... Vocea seacă a tinerei îl scutură:

— Faceţi ceea ce vă spun, sau mă opresc.

După care adăugă, mult mai dulce:

— Îmi place să văd un bărbat fascinat de mine. Când se află în mine, îl simt dar nu-l văd.

Excitat de situaţia neobişnuită, Malko intră în joc. Lita începu să se frece şi mai tare de coloana de lemn, strângând-o între pulpele musculoase, ţinându-şi gura întredeschisă. Imediat, Malko realiză că adoptase acelaşi ritm; în fond nu mai era o plăcere solitară. Ochii lor nu se mai despărţeau. Privirea tinerei deveni tulbure, fixă. Ori era o actriţă extraordinară, ori într-adevăr simţea plăcerea. Torsul ei făcea un unghi foarte deschis cu falusul de lemn, permiţând sexului să se frece total. Se uită spre erecţia bărbatului. Modul în care-l fixa spunea mult despre fantasmele pe care le trăia în acele momente. Fata simţi că partenerul este aproape de explozie şi scoase un mic strigăt în năbuşit.

— Da, da... *Now!*

Urmă un geamăt şi brusc picioarele ei se destinseră. Îşi lipi abdomenul de lemnul răsucit, scoase câteva strigăte şi cu faţa acoperită de şuviţele părului, cu trupul pe spate se lăsă încet pe mochetă. Strigătul fetei îi declanşă aceeaşi stare şi lui Malko. Mai întâi simţi picătura ce anunţa începutul, apoi fu invadat de un val întreg de plăcere. Muzica continua. Pe lemnul coloanei se zărea o dâră umedă. Lita se aşeză încet în genunchi, iar Malko se ridică şi se opri lângă ea. Deodată, gura cărnoasă a femeii prinse sexul

încă în erecţie. Pentru moment, acesta crezu că explodează din nou. Dar senzaţia nu dură decât câteva secunde. Lita se sculă rapid, netezindu-şi rochia, fixându-l amuzată şi tulbure.

— V-a plăcut?

El nu putea spune „nu”. De altfel, nu regreta nimic din acest ciudat orgasm. Lita se apropie de el, îl lăsă să o cuprindă cu braţele şi îi spuse cu o voce dulce:

— Vreţi să savuraţi plăcerea orgasmului oral? La Manila puteţi găsi sute de fete care pot face asta pentru un dolar. Eu vreau cinci mii, dar nu veţi regreta niciodată.

Agentul o studia. Lita degaja un magnetism incredibil. Simţi nevoia să-i spună nu, să o refuze şi totuşi se auzi spunându-i „da”…

— Banii!

Malko luă teancul, scoase suma şi i-o întinse. Era furios pe el însuşi. Nu vedea ce noutate ar putea aduce noua experienţă. Şi totuşi, văzu foarte repede. Lita se aşeză în genunchi, alături de pat, îmbrăcată în rochia albă fără spate. Se năpusti asupra sexului, precum o pasăre de pradă. Gura părea fără fund iar limba o pisicuţă cu nouă cozi, ce se învârtea într-un dans nebunesc. În plus, avea impresia că este literalmente aspirat de un vârtej arzător. Fără să-şi dea seama, începu să strige din cauza senzaţiei extrem de violente, la limita suportabilului. Lita nu-i dădu drumul, ci se lipi şi mai mult de el ca un animal sălbatic ce nu-şi lasă prada până nu o smulge de pe os.

Totul se transforma într-o dulce mângâiere care înainte îl presa, iar acum îl aspira cu blândeţe. Atât de bine era, încât Malko îşi încleştă dinţii simţind un formidabil val de plăcere în interiorul lui. Gura Litei îşi înteţi acţiunea, accelerând simţurile bărbatului. Când Malko îşi reveni, tânăra îl contempla cu un surâs ambiguu.

— Aţi mai încercat vreodată aceeaşi senzaţie?

Malko trebui să recunoască adevărul: Nu.

— Foarte bine, să bem puţină şampanie.

Se îndreptă către bar, ondulându-şi şoldurile încet în ritmul paşilor. Agentul deschise o sticlă şi Lita goli cupa cu Moet el Chandon glace cu un suspin de încântare. Malko făcu la fel. Din nou era furios pe el însuşi. Fata îl manevra ca pe un copil. Totuşi, ceea ce simţise era atât de puternic şi special, încât nu regretă. Lita deveni dintr-odată foarte mondenă şi se instală pe un taburet în faţa lui, ca şi cum se cunoşteau de mult.

— Ce simţiţi când ucideţi pe cineva?

Putea să fie asta explicaţia interesului ei, gândi Malko. Ucigaşii le-au fascinat întotdeauna pe femei. Chiar şi pe cele dure…

— Nu-mi place să vorbesc despre acest subiect.

— De ce? Este munca dumneavoastră obişnuită, nu-i aşa? Toată lumea vorbeşte despre ceea ce face. Este uman.

— Să spunem că eu nu sunt uman.

Lita îşi mai turnă puţină şampanie. În casă domnea aceeaşi linişte. Totuşi, agentul nu se simţea în largul lui. Avea o senzaţie de agresivitate viscerală, faţă de această femeie, care îi procurase totuşi o plăcere imensă.

— Cred că ar fi bine să mă culc, spuse el.

Lita surâse ironic.

— De acum? Nu vreţi să ne mai amuzăm?

— Sunt deja copleşit.

— Nu doriţi să facem dragoste?

Lita se aplecă spre el, dezgolindu-şi pieptul. Malko nu reuşi să-i descifreze lucirea din ochi. Rochia alunecă şi coapsele bronzate se iviră. Instinctiv, Malko îi puse mâna pe pielea catifelată, iar Lita râse. Dădu taburetul la o parte, se lipide el, suplă ca un şarpe şi îi murmură vesel:

— O să vă mângâi până când veţi fi „tare” ca o bucată de lemn. Numai atunci o să mă posedaţi. Trebuie să fiţi foarte excitat. Sunt obişnuită cu bărbaţi care sunt nebuni după mine. Şi care simt plăcerea… numai privindu-mă.

O adevărată ticăloasă!

Contactul dintre cele două corpuri începea să-şi facă efectul. Prin dantela transparentă, sânii se excitau cu o precizie anatomică. Malko îi atinse şi se dădu înapoi.

— Aşteptaţi! Nu am făcut încă preţul… Ce ziceţi de zece mii de dolari? Vi se pare un preţ rezonabil pentru a mă poseda?

Gura tinerei se deschise într-un zâmbet foarte larg, lăsând să se vadă dinţii superbi, foarte albi.

— Bineînţeles, puteţi găsi fete pentru douăzeci de pesos, la Fishnet. Dar vă veţi simţi la fel de bine? Veţi avea aceeaşi stare, posedându-le? Şi cine ştie ce se va întâmpla mâine? Poate veţi muri sau veţi fi rănit şi mutilat pe viaţă.

Tot vorbindu-i, Lita puse o mână pe Malko şi încet, acesta începu să se excite. Dar îi veni o idee: dacă tot era un joc, putea câştiga şi el. În felul său. Oricum, fata avea nevoie de o lecţie.

Scoase banii, îi numără o sută de bancnote de o sută de dolari

şi îi puse pe bar. Lita îi luă fără să spună nimic şi îi aşeză în camera ei. După ce îi puse la locul obişnuit, se întoarse pentru a-l înlănţui cu braţele. În starea de excitaţie în care se afla, fata nu avea mare lucru de făcut. Îl dezbrăcă, îngenunche în faţa lui, apoi se lăsă pe spate, pe pat. Fără nici o mângâiere, Malko o penetră cu o mişcare brutală ce îi smulse tinerei un geamăt imediat, unghiile se înfipseră în carne.

— Aveţi răbdare, nu vă mai mişcaţi!

Malko ascultă, prins total de interiorul ei. Avea o dorinţă aprigă de a o viola. Deodată, avu senzaţia că o mână invizibilă îi prinde sexul şi-l malaxează. Lita respira uşor, cu gura întredeschisă, dar ridurile frunţii indicau o stare maximă de concentrare. Efectiv, bărbatul nu mai putea face nimic. Acest moment de cuplare era extraordinar.

— Poţi să termini. Relaxează-te.

Câteva fracţiuni de secundă, agentul simţi că leşină, apoi relaxat se lăsă purtat de o plăcere infinită. Dar asta însemna înfrângerea. Cu o mişcare bruscă se smulse din strânsoarea muşchilor. Lita deschise ochii, mirată:

— Ceai?

Malko, printr-un alt gest brutal, o întoarse, descoperindu-i spatele şi fesele rotunde. Îşi strecură un genunchi între picioarele fetei, care deveni rigidă, încercând să scape.

— Nu, nu vreau aşa.

Malko apăsă uşor pe ceafă şi reuşi să-i desfacă coapsele strânse. Cu abilitate, Lita se cambră, pentru cuplare.. Malko o penetră. Apoi se retrase, urcă încet, găsi ceea ce căuta şi o penetră cu o violenţă voită. Simţi rezistenţă, apoi un urlet sălbatic însoţi pătrunderea. Sub el, Lita se zbătea suplă ca un şarpe, încercând să se întoarcă. Mult mai greu decât ea, bărbatul o posedă.

— *Patyion ta ka!*[34]

Fără să o asculte, Malko se lăsă în voia plăcerii. Lita, cu lacrimi în ochi, cu machiajul curgându-i, se întoarse spre el. Înţelegându-i suferinţa, bărbatul fu cuprins de remuşcări. Totuşi, având în vedere modul în care se purtase cu el, crezuse că era obişnuită cu acest mod de a face sex.

— Nu am vrut să vă rănesc. Pur şi simplu am simţit nevoia. Poate şi din cauza rochiei.

[34] Te voi ucide!

Fata îşi şterse lacrimile şi îl privea într-un mod curios, aproape prietenesc, precum doi adversari după o luptă terminată la egalitate. Malko observă că muzica se oprise. Se simţea sleit. Lita se şterse de rimel, spunându-i:

— Ăsta-i motivul pentru care aţi acceptat să daţi atâţia bani pentru corpul meu?

— Nu, spuse Malko cu sinceritate. Aş fi putut să vă am fără să vă dau nimic din mine. Era suficient să vă violez. Dar am simţit că va fi un joc amuzant..

Lungită pe pat, tânăra îl fixa cu mult calm.

— Puţini bărbaţi mi-au făcut asta. Şi nu pentru că este dureros, cum spun femeile care mint, ci pentru că nu-mi place ca cineva să mă posede „total”. Dumneavoastră aţi reuşit şi am „terminat” amândoi o dată... fără să vreau...

Cu siguranţă, instinctul nu-l înşelase. Toate femeile au grădina lor secretă, gândi Malko.

— Aţi cheltuit optsprezece mii de dolari în seara asta. Este o sumă imensă, spuse fata. Sunteţi un om bogat.

— Nu, nu sunt deloc.

Pentru o clipă vru să-i povestească despre castelul său dar se opri la timp. Era greu să intre total în pielea altei persoane.

— Atunci, de ce aţi făcut-o?

— Din amuzament..

— Vă cred. Dar este tulburător, foarte tulburător.

— De ce?

Privirea Litei nu-l părăsi nici o clipă, întocmai unui şarpe ce vrea să hipnotizeze o pasăre.

— Pentru că ceea ce aţi făcut nu se potriveşte cu ceea ce pretindeţi că sunteţi.

Malko simţi o gheară în gât. Nu-i plăcu remarca.

— Muzica s-a oprit, observă gazda. Dezavuez liniştea.

Înainte să dea drumul la casetofon, telefonul sună. De data asta puse o casetă pop, americană. Rămase lângă aparat, cu faţa spre Malko.

— Cine sunteţi dumneavoastră? îl chestionă brusc.

— Sunt Hans Vogel; am fost arestat şi torturat pentru asta.

— Ştiu, dar nu dovedeşte nimic. Dacă ne-aţi înşelat pe noi, tot atât de bine puteaţi să-i înşelaţi şi pe cei de la Constabulary.

— Este ridicol. Ce vreţi să spuneţi? Că m-am lăsat torturat de plăcere?

— Deci spuneţi că sunteţi legionar, zise visător Lita. În Legiune

aţi învăţat să aruncaţi cu banii pe fereastră? Şi eu care am crezut mereu că un legionar preferă să violeze o femeie decât să o plătească. Şi mai ales atât de scump... Probabil v-aţi întrebat de ce am jucat acest „spectacol”. Este adevărat, sunt o târfă. Dar nu am nevoie de bani. Este la fel de adevărat că mi-aţi plăcut şi că doream să mă culc cu dumneavoastră. Dar mai ales, „noi” am dorit să ştim cu cine avem de-a face. Un bărbat ca Hans Vogel nu plăteşte pentru a se distra cu femeile. Chiar dacă este atât de provocatoare cum sunt eu. Deci, cine sunteţi?

Malko nu răspunse imediat, reflectând cu mare viteză. Căzuse în cursă, pentru că îşi subestimase adversarii....

Punerea în scenă fusese bine făcută. Două femei inteligente... Nu-i mai rămânea decât să nege şi, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, să fugă.

— Nu vreţi să spuneţi adevărul? insistă fata.

— Sunt Hans Vogel. În profesia mea, nu poţi să ştii niciodată ce se va întâmpla mâine, de aceea trebuie să profiţi de viaţă atunci când ai ocazia..

Tânăra zâmbi din nou.

— Aţi procedat bine, domnule Vogel, pentru că mâine va fi mai puţin plăcut decât astăzi.

Brusc, scoase dintr-un dulap un pistol Magnum 357 pe care-l îndreptă cu o mişcare fermă spre Malko. La această distanţă, un glonţ te taie în două. Lita îi trase piedica.

— În câteva minute, vor sosi prietenii noştri şi vă vor pune câteva întrebări. Unde se găseşte cadavrul lui Hans Vogel? Pentru cine lucraţi? De data asta nimeni nu va mai veni să vă elibereze, ca la Camp Crane..

Agentul privea ţeava pistolului. Auzi vocea suavă a Litei precizând:

— Ştiţi ce o să vă fac, Mr. Vogel? O să vă bag în burtă un vătrai înroşit în foc până o să crăpaţi, pentru că dumneavoastră nu sunteţi Hans Vogel. Sunteţi un nenorocit de poliţist.

Capitolul IX

Malko îşi ridică privirea spre Lita. Ochii femeii îi dădură fiori pe şira spinării: nu ar fi ezitat nici o secundă să treacă la acţiune. Ura, pe care o emana întreaga fiinţă, o făcea aproape urâtă, dar îşi ţinea arma cu fermitatea unui profesionist.

— Să nu încercaţi să fugiţi, Nu mai este nimeni în vilă. Voi trage fără remuşcări...

Un zgomot surd acoperi deodată sunetul muzicii. Ploaia începuse să cadă şi stropii imenşi mitraliau acoperişul de tablă. Cu o mână, Lita îşi aprinse o ţigară fără să-l slăbească din ochi. O licărire crudă înlocuise ocheadele din jocul lor.

Agentul se lăsase „prins”. Pentru moment începu să calculeze distanţa: trei metri. Dacă se mişca, era pulverizat... Ploaia se înteţi, vântul urla făcând să se cutremure toată casa. În spatele lui, fereastra începu să se zgâlţâie din balamale. Era primul taifun al sezonului şi se potrivea de minune cu atmosfera sinistră a oraşului. Malko făcu o ultimă încercare şi spuse:

— Credeţi cu adevărat că filipinezii m-ar fi torturat, dacă nu eram Hans Vogel? Şi că aş fi riscat să rămân mutilat pe viaţă doar pentru a construi o „acoperire”?

— Alţii au făcut-o. Vreau să ştiu cine v-a trimis. Pentru că acum, avem siguranţa că nu sunteţi cine pretindeţi. Nici nu v-au tratat, într-adevăr, rău la Camp Crane. În plus, v-au eliberat foarte repede şi uşor. Acest lucru ne-a dat de gândit.

— Prostii...

Lita nu-i mai răspunse. Îşi fixă privirea pe pieptul lui Malko, îndreptându-şi ţinta. Agentul se întreba cum ar putea scăpa din capcană. Partea cea mai rea era că nimeni nu ştia unde se află.

— La început, vă vor smulge unghiile. Părintele Conrado este neîndurător cu duşmanii Revoluţiei. Nu i-aţi făcut o impresie prea bună.

Malko ascultă cu mare greutate. I se păru că aude zgomot de maşină. Se uită fix la fată. Tânăra, concentrată asupra armei, nu părea să fi auzit nimic. Îi rămâneau numai câteva secunde de exploatat. Din nefericire, nu ştia cum....

Cocoşul pistolului era ridicat şi era suficientă o mişcare pentru a-l declanşa. Chiar dacă nu ar fi tras decât o dată, Lita risca să-l

ucidă, cu adevărat. Era greu să ratezi de la trei metri.

Un trosnet sinistru se auzi afară, de pe acoperiş. Apoi un altul, ca şi cum o pânză imensă s-ar fi sfâşiat cu brutalitate. Toată casa tremura sub asaltul uraganului. Malko simţi în spatele lui cum furtuna era gata să smulgă fereastra cea mare. Asta îi dădu o idee. Se mişcă un pic înapoi, până pipăi mânerul sub degetele sale şi o deschise puţin. Lita asculta vacarmul şi urletul vântului, aşa că nu îi observase mişcarea. Malko se mişcă din nou. Deodată, un curent de aer cald şi umed îi trecu pe spate. Lita îşi îndreptă atenţia asupra lui.

— Ce este?

Agentul nu avu timp să răspundă. O rafală violentă se abătu în cameră, cu o furie nemaipomenită. Malko se depărtă puţin. Uraganul izbi fereastra care cedă, deschizându-se total, în timp ce un suflu puternic invadă camera. Lita începu să strige, surprinsă de taifun: Ridică arma, dar nu mai văzu nimic din cauza dărâmăturilor. Dintr-o săritură, Malko traversă prin gaura imensă făcută de uragan şi în urma lui auzi detunătura pistolului, topindu-se în noaptea tropicală. Ocoli piscina luminată, căutând o ieşire. O văzu pe Lita în cadrul ferestrei smulse, căutându-l cu privirea. Din fericire pentru el, nu putea fi văzut din cauza vegetaţiei abundente din grădină. Ceva rece şi plat îl făcu să se întindă la pământ: o bucată de tablă ondulată smulsă de pe acoperiş. În spatele lui distinse câteva glasuri. Îi mai rămâneau câteva secunde. Deodată, grădina se lumină, nelăsând nici un colţ în întuneric. Malko se ascunse totuşi după un copac. Se afla numai la trei metri de barieră. Lângă marginea piscinei apărură doi oameni. Probabil, Lita chemase întăriri.

Agentul îşi adună foarte repede forţele. Cu un salt disperat sări peste gard. Ud, orbit de ploaie şi de vânt, reuşi şi căzu în grădina vecină. Scăpase. În urma lui se auzi o împuşcătură care se confundă cu zgomotul tunetelor. Totuşi fusese zărit pentru o clipă. Începu să fugă în întuneric. Simţea apa ca un duş cald şi abundent. Cămaşa i se lipise de corp, pantalonul îl jena. Se lovi de un stâlp: era antena uriaşă de radio, apoi îşi continuă fuga şi ajunse pe o alee. La întâmplare, o luă în partea dreaptă fugind cu răsuflarea tăiată.

Taifunul golise străzile. Nu se mai vedea nimeni. Coti la stânga şi din nou la stânga. În jurul lui erau numai vile. Nu părea că-l_urmăreşte nimeni.

Încetini, cu sufletul la gură şi zece minute mai târziu văzu prin

torentele de apă un post de pază cu doi poliţişti. Se opri în faţa lor. La stânga, zări o maşină de culoare deschisă, cu farurile stinse, dar cu ştergătoarele în funcţiune. Doi bărbaţi erau în maşină. Farurile se aprinseră arătându-i că cei doi îl aşteptau liniştiţi. Un sunet puternic de claxon îl făcu să tresară.

Un taxi gol ieşea din ghetoul luxos şi Malko se afla în calea lui. Îl strigă şi taximetristul opri; se aruncă înăuntru, ud până la piele.

— Spre hotel Manila.

Dar nu se destinse prea mult. Cealaltă maşină îi urmărea. Coborâră una după alta Ayala Avenue şi Buendia. Din când în când, maşina care îi urmărea ajungea în dreptul lor, într-o jerbă de apă ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era acolo. Şoferul taxiului nu părea să fi observat ceva. În colţ cu Taft Avenue, semaforul era pe roşu şi Malko văzu cealaltă maşină accelerând. Pregăti cinci dolari şi, când şoferul opri, îi aruncă banii pe genunchi, apoi coborî în viteză. Zeci de jeepneysturi demarară din Taft Avenue, mergând către centru.

Malko începu să fugă prin ploaie, se agăţă de un jeepney şi sări înăuntru sub privirea stupefiată a călătorilor. Se linişti câteva secunde apoi se uită la maşinile din spatele lor. Erau puhoi…

Câteva secunde mai târziu, o Toyota galbenă se apropie puternic de jeepney. Era prea întuneric să distingă feţele ocupanţilor, dar era clar că doreau să-l prindă.

Autobuzul o luă la stânga, apoi la dreapta şi ajunse într-o străduţă strâmtă cu sens unic şi mărginită de stâlpi cu neon. Malko citi în grabă pe o plăcuţă „Mabini Street”… Era zona „tourist belt” a Manilei. Trotuarele erau pustii din cauza ploii şi grupurile de oameni se adăposteau peste tot: turişti, târfe, copii, gură-cască. La fiecare metru se vedea câte o firmă luminoasă. Jeep-ul se opri şi Malko nu ezită. Sări la pământ, cu braţele lipite de corp. Cu colţul ochiului văzu una din portierele Toyotei galbene deschizându-se şi un bărbat ţâşni. Agentul trecu pe celălalt trotuar şi intră iute într-un „go-go” bar, de tipul celor care erau cu miile în oraş. O atmosferă închisă, mult fum, muzică sincopată şi mese pe care se fâţâiau dansatoare în costume de baie, pe care erau brodate inscripţii obscene. Era la fel de cald ca afară. Se îndreptă spre o „mam-san”[35] şi o întrebă unde este telefonul! Femeia îi arătă un aparat roşu pe o etajeră în spatele barului. Dar nu aveau mărunţiş. Îşi croi drum până găsi un loc

[35] Proxenetă.

liber, ceru o bere şi o monedă de un peso. Între timp, cineva începu să vorbească la telefon şi fu nevoit să aştepte.

Uşa se deschise şi doi filipinezi îşi făcură apariţia. Malko nu ştia exact dacă erau cei doi urmăritori, dar aveau destule asemănări. Era vizibil că nu aveau legătură cu fetele din bar. Trecură încet prin vizor personajele din bar, până dădură cu ochii de poliţiştii privaţi, doi tineri subţiri în uniforme albastre, fiecare cu câte un revolver enorm la centură. Privirile li se întâlniră, iar urmăritorii dispărură în câteva secunde.

Mai liniştit, Malko încercă să se uite la dansatori, pentru a-şi face mai suportabilă aşteptarea. Mereu acelaşi divertisment. Când un grup de fete obosea să mai danseze în faţa clienţilor, într-o manieră erotică cu zâmbete artificiale, alte fete le luau locul, făcând acelaşi lucru.

O proxenetă se strecură lângă el şi-i şopti:

— Dacă vrei o fată, spune-mi. Pentru cinci pesos…

Era ca la târgul de sclavi. Dansatoarele aveau între cincisprezece şi douăzeci de ani. Nu-şi arătau nici sânii, nici fesele, dar toate, se prostituau. Telefonul era liber, în sfârşit. Malko formă numărul personal al lui Bill Carter. O voce gingaşă îi răspunse:

— Nelia?

— Da. Cine e?

— Malko…

— Oh, Malko. Sunt atât de fericită! Ce s-a întâmplat?

— Veniţi repede, înarmaţi. Mă aflu în Mabini Street, la Hot Paradise. Am avut o problemă şi sunt în pericol.

Bill Carter scoase un mormăit de uimire, dar reacţionă repede.

— Nu vă mişcaţi de acolo! Sosesc imediat!

Malko se întoarse la fetele din bar. Hainele i se lipiseră de piele şi atmosfera plină de fum era irespirabilă. La Manila, o umbrelă era mai utilă decât un revolver.

Bill Carter sosi în jumătate de oră, însoţit de un alt american imens; pe care i-l prezentă drept sergentul Dow, din U.S. Marine Corps. Sub cămaşă, la centură, fiecare avea câte un revolver. Găsiră două locuri aproape de scenă. Spectacolul fetelor care se fâţâiau la câţiva centimetri de ei îi transportă într-o stare de melancolie. Deşi muzica acoperea vocile, agentul relată întâmplarea din seara aceea.

— S-a terminat, concluzionă americanul. V-aţi descurcat bine până la urmă. Mâine dimineaţă voi face un raport către filipinezi.

Se vor descurca singuri. Cel puţin vor putea localiza vila. Şi aşa vor găsi şi restul.

— Malko se săturase de fete, iar ploaia încetase. Cei care-l urmăriseră dispăruseră pur şi simplu, aşa că ieşiră din bar şi se instalară în Chevroletul negru al lui Carter. Până la maşină, agentul zări un grup la câţiva metri de ei. Un puşti îmbrâncea trei indivizi mult mai mari ca el. Aceştia îl înconjuraseră, iar copilul o luă la fugă de-a lungul trotuarului din Mabini Street, urmărit de vociferări în dialect. Trecu rapid pe lângă Malko şi fu prins de un poliţist, de trei ori mai gras decât el, care îl puse la zid şi începu să-i care pumni în stomac şi picioare, sub privirea amuzată a unor turişti japonezi. Copilul alunecă pe lângă zid, încercând să se împotrivească. În acel moment, cei trei se năpustiră asupra lui, lovindu-l în cap, piept, stomac, peste tot. Copilul se răsucea, se agăţa, încercând să scape. Când vârful unui pantof îl lovi în zona abdomenului, puştiul scoase un urlet teribil. O fetiţă cu corpul destul de dezvoltat ţâşni din mijlocul turiştilor japonezi şi, fără nici un cuvânt, se năpusti asupra unuia din cei trei agresori. Malko îi văzu dinţii înfigându-se în braţul bărbatului. Acesta ţipă de durere, dar fetiţa îl ţinea ca un buldog, lovindu-l cu picioarele şi vrând să-i scoată ochii.

Poliţistul interveni din nou; o prinse de umeri şi începu să-o strângă de gât. Cel muşcat, cu ochii plini de sânge se aruncă asupra ei şi o lovi cu pumnii, până când aceasta căzu la pământ. Îi mai dădu o lovitură cu piciorul în piept, înainte de a se întoarce către puştiul căzut şi el. Cu una din mâini, copilul se sprijinea de trotuar. Unul dintre agresori i-o strivi cu toată greutatea. Malko, dezgustat şi îngrozit, se apropie de poliţist.

— Interveniţi, faceţi ceva. Îl vor omorî!

Filipinezul ridică din umeri cu bonomie şi spuse:

— E treaba lor, domnule. Nu-i mare scofală…

Ploaia de lovituri continuă. Nimeni nu intervenea. Agentul îl privi pe Bill. Americanul întoarse capul. Sergentul Dow era uimit. Oripilat, Malko se duse spre cele trei brute. Îl prinse pe unul de umăr şi-l învârti. Celălalt se uita cu duşmănie.

— Lasă-l în pace pe băiat! ordonă agentul.

Omul îl împinse fără nici o vorbă şi-şi reluă loviturile. Malko îşi schimbă poziţia şi îi trimise un pumn drept în faţă. Filipinezul se clătină şi băgă mâna sub cămaşă, scoţând un pistol negru.

— Atenţie, este înarmat, strigă Bill.

Sergentul Dow puse şi el mâna pe revolverul de la centură.

Poliţistul gras se repezi spre ei. Nici nu se punea problema ca vreun străin să fie lovit. Se aşeză între Malko şi adversarul lui, încercând să-i smulgă arma. Ceilalţi doi încetară să mai lovească băiatul. Unul dintre ei, punându-şi piciorul pe gâtul copilului îi spuse agentului în dialect:

— O să vă ucidă în cazul în care vă mai amestecaţi, îi traduse Carter.

Fetiţa se ridică în genunchi, cu obrazul plin de sânge. Băiatul mai mişca puţin…

— Nu voi lăsa brutele astea să masacreze nişte copii. Chemaţi poliţia…

— Nu va face nimic, spuse Bill. Este cumpărată. Îndată ce vă întoarceţi cu spatele, vor începe din nou, dar îl vor ucide…

Bill Carter îi arătă paşaportul său diplomatic poliţistului care, în cele din urmă, îi calmă pe cei trei. Japonezii îşi pierdură interesul pentru „spectacol” şi se îndepărtară. Băiatul deschise un ochi, îşi schimbă poziţia şi începu să strige cu o voce ascuţită. Imediat primi alte lovituri în stomac şi în gură.

— De ce nu face nimic? întrebă agentul.

— Spune că sunt nişte ucigaşi foarte periculoşi şi că nu vrea să fie omorât. Brutele astea acţionează la comandă şi nu este bine să te amesteci în afacerile lor. Se pare că puştiul i-a furat.

— Atunci, să-l aresteze!

— Dar aici, nu se depun plângeri. „Nu se face”.

— Foarte bine, dacă-i aşa, luăm copiii cu noi!

Fără nici un entuziasm, Bill Carter se îndreptă spre Chevrolet. Cei trei erau gata să sară asupra lui Malko, numai prezenţa poliţistului şi a sergentului Dow îi opri. Copilul privea scena uimit. Când maşina opri lângă bordură, unul dintre agresori făcu un pas spre fetiţă. Agentul se aşeză în faţa ei şi îi spuse poliţistului:

— Suntem diplomaţi şi cerem să fim protejaţi.

Intimidat, omul făcu un semn bătăuşilor să nu mişte. Malko luă fetiţa, o aşeză în spate şi apoi luă băiatul. Maşina demară imediat Bill Carter îşi şterse fruntea plină de transpiraţie.

— Aţi înnebunit? Puteau să vă omoare…

— Sunt lucruri pe care nu le putem lăsa aşa… Vă puteţi uita în oglindă după aceea? Unde vor copii să meargă?

— Tombaka… articulă fetiţa.

Bill Carter dădu din cap.

— Locuiesc pe muntele de gunoaie în nordul portului. Poate fac parte dintr-o bandă. Stau departe… în sfârşit…

După Rizal Prak, maşina circulă mai bine. Fetiţa ştergea obrazul băiatului încet, cu o bucată din rochie. Puştiul îşi reveni treptat. Era plin de vânătăi, dar ochii îi rămăseseră la fel de duri.

— Mulţumesc, domnule, spuse în dialect.

— De ce v-au bătut? întrebă Malko.

Carter traduse povestea copiilor:

— Spune că fata se cheamă Donna şi este iubita lui.. Trăiesc împreună. Cei trei agresori lucrează pentru Yakiusa care este proprietarul tuturor localurilor de noapte cu prostituate. Veniseră s-o forţeze să lucreze la China Coast, pentru un tip care se numeşte Jimmy. Copila a refuzat şi în final au ameninţat-o, apoi au bătut-o până când, probabil...

— Credeţi că este adevărat?

— Posibil. În Manila, orice se poate întâmpla. Fetele se prostituează de la doisprezece ani.

Maşina trecea pe şoseaua principală, mărginită de enorme stive de gunoaie, ce se întindeau pe sute de metri. Băiatul se ridică puţin şi zise:

— Aici. Opriţi.

Cei doi tineri coborâră. Înainte de a se pierde în întunericul nopţii, băiatul luă mâna lui Malko şi se prezentă.

— Numele meu este Ruben. Dacă aveţi nevoie de mine, veniţi aici. Îmi sunteţi prieten pentru totdeauna.

Puştiul plecă şchiopătând şi urcă pe dâmburile de gunoaie, urmat de fată.

— Aici este „Muntele care fumegă". Locul de întâlnire al multor gangsteri. În seara asta v-aţi făcut un prieten, comentă Bill.

Era primul prieten pe care-l avea la Manila. Maşina întoarse şi o luă spre sud. Agentul era fericit văzând blocul verde şi alb al hotelului Manila. „Protectorii" săi îl lăsară în faţa intrării.

— Veniţi mâine dimineaţă la ambasadă, îl rugă Bill. Vom analiza situaţia.

La recepţie, Malko era cât pe ce să spună că Hans Vogel nu mai exista, sperând că dacă îşi va continua misiunea, o va face sub numele adevărat. Adormi fericit că ieşise nevătămat din situaţia neprevăzută. O oră mai târziu, telefonul sună. Ridică receptorul dar la capătul firului nu răspunse nimeni. După câteva secunde, o voce distorsionată de un puternic accent, vorbi în engleză:

— Get out of Manila. Or we will kill you![36]

[36] Pleacă din Manila... Sau te vom omorî!

Capitolul X

Bill Carter îşi întinse pe birou vreo douăzeci de fotografii reprezentând bărbaţi şi femei. Căpitanul filipinez, ofiţerul care aparţinea de NISA, organismul de luptă antitero, omul care îl recuperase pe Malko din compania caporalului Robustano, îi pusese la dispoziţie diverse documente privind opozanţii preşedintelui Ferdinand Marcos.

Pe cerul Manilei începură să se adune nori negri; cu o seară înainte, apa ajunsese pe străzi de un metru, multe case avuseseră de suferit, printre ele aflându-se şi vila Litei, căreia i se dărâmase acoperişul. Malko se aplecă peste fotografii. O zări pe Sheilah Calampang iar dintre bărbaţi îl recunoscu pe Conrado. Ceilalţi însă nu-i spuneau nimic. Căpitanul Eduardo Blanco dădu din cap:

— Cei doi sunt clandestini. Părintele Conrado Balweg este căutat de multă vreme. Un tip deosebit de periculos...

— Este legătura directă a episcopului Sin, completă Carter. Face parte dintre preoţii care, împreună cu cei din New People Army, au apărat ţăranii de abuzurile armatei. Trăieşte în junglă alături de alţi câţiva combatanţi. Episcopul Sin este obligat să îi „renege”. A fost ameninţat de Marcos că va da o lege privind autorizarea avortului şi a divorţului.

— Cei doi nu ne vor duce nicăieri, spuse căpitanul Blanco. Nici măcar nu ştim unde se ascund. Domnul Linge ar mai putea găsi vila în care a fost reţinut?

— Cred că da, răspunse agentul.

Le explică unde fusese dus, vorbindu-le despre antena de radio uriaşă ce se afla la vecini. Ofiţerul îl ascultă cu mare atenţie. Apoi telefonă, cerând unele explicaţii suplimentare.

— Am aflat: antena aparţine unui contrabandist foarte cunoscut, obligat să nu-şi părăsească domiciliul. Cu ajutorul antenei, continuă să comunice cu oamenii săi. Vila se găseşte în Desmarinas Village. Puteţi să ne însoţiţi.

Era mai degrabă un ordin decât o rugăminte. Carter zise, rapid:

— Vin şi eu.

În lift, Bill comentă:

— Afacerea este din ce în ce mai ciudată. N-am mai întâlnit o

coaliţie între elemente comuniste şi oameni cu vederile cele mai conservatoare.

Malko nu răspunse. Era bucuros că îşi recuperase lavaliera. Şi identitatea. În schimb, îi dădu înapoi cu multă grijă cei şapte mii de dolari rămaşi din „prima” de ucigaş plătit.

*

* *

— Aici este, îi anunţă Malko, cu o undă de emoţie. Recunoscu intrarea, unde Sheilah Calampang îl adusese cu o seară înainte. Între timp, o parte din acoperişul roşu fusese smuls iar grădina devastată de taifun. Din grădina vecină se zărea stâlpul metalic imens al antenei de radio. Căpitanul Blanco era uimit.

— Sunteţi sigur? întrebă ofiţerul.

— Foarte. Cunoaşteţi casa?

— Da, cred că da.

Se găseau în maşina ofiţerului, un Datsun 2800 cu un şofer militar, la volan. Erau urmaţi de o Toyota cu patru civili la bord. Se opriră pe alee şi coborâră. Blanco apăsă pe sonerie. Fără nici un rezultat. Încercă să deschidă uşa, dar era închisă. Făcură turul casei, dar nu exista nici o posibilitate de acces în grădina interioară şi piscină. Totul părea pustiu.

— Să trecem în vila vecină, propuse Malko.

Sunară şi uşa se deschise imediat. Apăru o servitoare care, îngrozită de legitimaţia căpitanului, vorbi în tagalog la toate întrebările acestuia. Bill Carter urmărea conversaţia, cu sprâncenele încruntate şi cu o expresie din ce în ce mai uimită.

— Este de necrezut. Casa este a unei persoane foarte cunoscute. O prietenă personală a primei doamne. Se numeşte Victoria Barriga. Extrem de bogată, amestecată în tot felul de afaceri de „spălare de bani”.

— Ce înseamnă asta?

— Sunt proiecte care nu se realizează niciodată, dar care permit intermediarilor să-şi umple buzunarele. Această doamnă este o fostă Miss Cebu, la fel ca soţia lui Marcos. A fost căsătorită cu un bărbat foarte bogat, care a murit de infarct. O altă văduvă „apreciată” în aur masiv…

Căpitanul îşi termină interogatoriul şi se întoarse spre Malko:

— Vreţi să veniţi să facem o recunoaştere?

Trecură dincolo de gard şi agentul se afla din nou în grădina din, seara trecută. Merse direct spre fereastra prin care scăpase. Nu fusese reparată iar perdelele fluturau. Intră în camera în care

Lita fusese a lui în toate modurile. Nimic nu era schimbat, numai mobila răsturnată de vânt. Zări o gaură mare în zid, alături de fereastră şi i-o arătă ofiţerului.

— Priviţi! Trebuie să fie un glonţ. Magnum 357…

În living, mai era sticla de şampanie începută şi paharele. Deci nu visase. În schimb, dispăruse valiza cu arma..

— Ce vârstă avea femeia care v-a întâmpinat?

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de ani…

— Victoria Barriga are cam tot atât… Dar este în America… Vila a fost închisă, iar servitorii trimişi acasă. Serviciul de securitate din Desmarina Village se ocupă de protecţia casei. În plus, este imposibil să cred că face parte din complot.

— Şi totuşi, nu am visat, vorbi răspicat agentul. Sheilah şi tânăra pe care o numea Lita păreau să cunoască bine casa. Au vorbit la telefon de aici şi au plecat închizând cu cheia.

— Nici eu nu înţeleg, spuse mirat Blanco. O să încercăm să luăm legătura cu Victoria şi s-o întrebăm dacă a lăsat vila în grija cuiva. Puteţi să mi-o descrieţi cu precizie pe tânăra care v-a fost gazdă?

Malko se strădui cât putu, trecând peste talentele intime ale acesteia. Aparent, singura legătură între Lita şi proprietara casei era destul de greu de clasificat într-un raport administrativ. De fapt, amândouă erau nişte ticăloase… Cei trei ieşiră din vilă, traversară grădina vecină şi ajunseră la maşina poliţiei.

— Voi supraveghea locul, spuse căpitanul şi voi trimite domnului Carter fotografii cu toţi suspecţii. Poate o veţi recunoaşte pe această Lita.

Ofiţerul îi lăsă în faţa ambasadei americane, despărţindu-se cu un zâmbet forţat.

— Ce credeţi despre toate astea? întrebă Bill în timp ce intrau în ambasadă.

— Ciudat, foarte ciudat. Fata părea să se simtă ca acasă. Nu am bănuit nici o clipă că ar fi fost altfel.

— Doar dumneavoastră puteţi s-o recunoaşteţi.

— Da, dar la Manila sunt vreo opt milioane de locuitori. Fata era excepţional de frumoasă, dar asta nu este suficient. Ar trebui să ştim mai multe.

Americanul nu părea atât de uimit precum ofiţerul Blanco.

— După părerea mea, cred că vor abandona acţiunea. Au avut multe încurcături încă de la început.

Malko nu împărtăşea punctul de vedere al lui Carter. Întors în

biroul de la ambasadă, agentul se uită din nou spre clasorul gri cu închizătoare cifrată, ce era pus pe etajeră.

— Arma care se afla în camera mea a dispărut. După câte am înţeles de la femeia care m-a lăsat la vilă, operaţiunea se află într-o fază destul de înaintată. Complicii ei ştiu deja unde şi când să-l împuşte pe Marcos. La cincisprezece iunie, în ajunul alegerilor; într-un loc care să nu fie prea departe de centrul oraşului.

— Corect. Am întocmit un raport pe care i l-am dat căpitanului Blanco. De acum încolo este treaba lor cum se descurcă. Voi trimite un raport şi la Washington.

— Dar mai rămân cei doi ucigaşi, cei care m-au urmărit.

— Cred că sunt oamenii părintelui Conrado, care vin adesea la Manila. Misiunea dumneavoastră s-a terminat. Apropo, cum vă simţiţi? Nu aţi făcut nici o radiografie?

— Mă simt bine. O să mai fac unele masaje la hotel. Mi-au prins foarte bine.

— Relaxaţi-vă cu acest masaj cât mai mult, îl sfătui generos Carter.

Malko omise să-i spună că tehnica era aplicată de chiar amica lui Bill. Urcă în Toyota albă, pe care o închiriase între timp de la biroul Avis, de la hotel. Malko abandonase maşina pe aleea din curtea lui Octavo Limay în ziua arestării sale şi apoi apăruse ca prin minune în parcarea de la Manila Hotel, după eliberarea lui.

*

* *

Tânăra filipineză îl aştepta, ca de obicei, aşezată într-unul din fotoliile imense. Se repezi spre el şi de emoţie îl tutui, lucru pe care nu-l mai făcuse până atunci, nici chiar în intimitate!

— Se pare că ai avut neplăceri aseară. Era să fii ucis!

— Vino, o să-ţi povestesc.

Urcară împreună în apartament. Dar în loc să se abandoneze bucuriilor masajului, Malko se instală în living-room şi îi istorisi aventurile sale cu Lita. Fără a omite nimic. Nelia îl asculta cu o privire strălucitoare în ochi. Când Malko termină, spuse:

— Dacă Lita este atât de frumoasă, am putea s-o găsim destul de repede.

— Cum?

— Am o prietenă, patroană la o agenţie de manechine. Cunoaşte toate fetele, mă refer la cele mai frumoase. Cu ajutorul ei am putea să ne uităm peste sute de fotografii. La noi, o tânără

care se situează peste media de frumuseţe, participă la concursuri gen MISS, pentru a-şi găsi un bărbat bogat. Imedla Marcos a început la fel, acum douăzeci de ani. A fost Miss Cebu. Iar acum…

— Aş vrea să începem imediat căutările, te rog.

— Nu vrei să te masez puţin?

Agentul rezistă bărbăteşte mângâierii în jurul urechii şi fata înţelese că nu venise încă momentul de plăcere. În plus, performanţele din ajun îl epuizaseră.

— Sunt fericită că eşti din nou cu mine.

— Da, dar ne cunoaştem de puţin timp şi apoi ai un logodnic.

— Bill! Nu este logodnicul meu. Ştiu că va pleca în America şi poate că îmi va lăsa ceva bani. Dar nu mă interesează. Este adevărat că este gentil, dar nu facem niciodată dragoste. El preferă să se uite la televizor, iar mie îmi place să fac fericit un bărbat cu care stau.

Nobilă intenţie…

— Nu vrei să mergem la prietena despre care mi-ai vorbit? îi propuse Malko.

Nelia părea mai puţin tentată.

— Mi-e teamă că nu o să facem ce trebuie. Cred că Lita nu lucrează în acest moment Cu siguranţă se ascunde pe undeva.

— Să încercăm totuşi.

Malko era grăbit s-o găsească pe ticăloasa în costum de baie alb şi rochie indecentă, care în mod sigur nu se numea Lita. Ieşiră din hotel, ameţiţi de căldura moleşitoare. În drum spre parcare, agentul zări un puşti care tocmai deschidea uşa maşinii. Văzându-l pe Malko că vine spre el, o închise rapid. Nelia îl văzu şi ea şi spuse:

— Fii atent, este un hoţ!

— Nu este nimic de furat din maşină.

Puştiul făcu un mic ocol pentru a-i evita şi fugi spre ieşirea taxiurilor. Cu o furie neaşteptată, Nelia începu să strige în dialect la şoferii de taxiuri care ieşiră imediat din maşini, barând calea micului fugar. Acesta se opri, ezitând. Dar ezitarea îi fu fatală. Nelia continua să strige cerând ajutorul oamenilor. Imediat, sosiră gărzile hotelului, cu pistoalele enorme la brâu. Puştiul făcu cale-ntoarsă, încercând din nou să fugă, dar gardienii deschiseră focul, trăgând pentru a-l ucide. Mai multe gloanţe îl loviră iar copilul se clătină, căzând pe burtă. Căuta să se ridice dar se prăbuşi cu faţa în jos. Malko era îngrozit de brutalitatea gratuită

a scenei, dar Nelia nu părea deloc emoţionată.

— Este incredibil, spuse ea. Acum au început să vină până aici. Hoţii!

Se pare că sensibilitatea asiatică nu este la fel ca cea europeană. Filipineza abia aruncă o privire spre corpul băiatului, în timp ce şoferii de taxiuri liniştiţi intrară în maşini. Fusese un incident fără importanţă. Nelia îl trase pe Malko spre maşină.

— Vino, să nu întârziem.

Agentul încercă să înlăture imaginea copilului mort într-o baltă de sânge. Deschise uşa Toyotei şi se instală pe scaun, în timp ce fata luă loc alături. Tocmai răsucea cheia în contact, când Nelia scoase un strigăt gâtuit. Întoarse capul spre ea. Tânăra avea paloarea unui cadavru.

— Nu te mişca. Mai ales nu te mişca.

Agentul urmări direcţia în care se uita fata. La picioarele lor, pe podeaua maşinii, găsi două fâşii negre de jumătate de metru fiecare.

— Sunt cobre, şopti Nelia. Să nu faci zgomot şi să nu te mişti…

Capitolul XI

Malko simţi un nod în gât. Respiraţia i se opri: nu mai văzuse până atunci nişte cobre atât de mici. Se uita panicat spre Nelia. Şerpii stăteau imobili, parcă adormiţi.

Agentul ştia rapiditatea cu care reacţionau. Nici un reflex uman nu putea să-i învingă. Muşcătura lor provoca moartea prin paralizia muşchilor respiratori, în nouă din zece cazuri.

— Ieşi, şopti Nelia, mişcându-şi imperceptibil buzele.

El nu îndrăzni să se mişte nici un milimetru. Zări nişte oameni care urcau într-o maşină, la câţiva metri depărtare. Nimeni nu-şi imagina drama prin care treceau.

Încercă să se întoarcă spre uşa maşinii, să sară afară, dar scaunul scârţâi uşor şi rămase nemişcat, cu sufletul la gură. Nu-şi putea lua privirea de la cele două reptile negre. Păreau adormite. Milimetru cu milimetru, începu să-şi ridice picioarele în acelaşi timp. Punctul său vulnerabil era glezna dreaptă. Scaunul scârţâi din nou. Nelia îi urmărea mişcările cu o expresie îngrozită. Foarte lent, Malko reuşi să-şi ridice picioarele deasupra podelei: în clipa în care reuşi să se rotească, încercă să se arunce afară din maşină. Simţind mişcare, una dintre cobre se destinse din amorţeală, şuierând ascuţit. Fără voie, Malko scoase un strigăt, simţind un şoc sub talpa dreaptă. Ridică genunchiul foarte sus, se roti şi ţâşni din maşină, cu inima gata să-i sară din piept. Nelia ieşi în acelaşi timp cu el, după care începu să strige:

— Te-a muşcat? Te-a muşcat?

Agentul văzu în talpă două puncte mici. Cobra atacase şi se refugiase sub scaun, cealaltă nu se mişcase deloc. Îl cuprinse ameţeala şi o stare de vomă.

Filipineza se repezi spre gardienii hotelului, care examinau cadavrul puştiului. În treizeci de secunde ajunseră la maşină cu pistoalele în mână, urmaţi de câţiva trecători. Unul dintre ei ridică scaunul cu grijă. Malko zări un bici negru ce se mişca spre ei. Gardienii traseră în acelaşi timp. Când îşi terminară gloanţele, şerpii erau morţi, iar Toyota ciuruită. Cel mai curajos dintre paznici luă ce mai rămăsese dintr-o reptilă şi o aruncă pe ciment, zdrobind-o cu lovituri de picior şi cu un zâmbet pe buze. Liniştiţi îşi reîncărcară armele.

Malko începu să înţeleagă: nu fusese o tentativă de furt, ci una de crimă. Era profund tulburat. Imediat, băiatul ucis deveni mai interesant. Se apropie de cadavru, însoţit de gardieni. Muştele începură să roiască în jurul băiatului, aşezându-se în balta de sânge. Un gardian se aplecă peste mort, făcând un gest pe care Malko îl găsi mai întâi curios, apoi chiar nepotrivit. Trăgându-i pantalonul de pe el, îi descoperi fesele brune şi slabe; apoi dădu din cap, cu un aer dezgustat.

— Ce face? o întrebă pe Nelia.

— Vrea să ştie cărui grup aparţine, îi explică fata. Toţi au fesele tatuate. Aceşti ucigaşi minori sunt recrutaţi la Tondo, pentru două mii de pesos. Şeful grupului face „târgul” şi păstrează o parte din contract. Aşteaptă, mă duc să mă interesez.

După un timp se întoarse cu veşti.

— Aparţinea de grupul Sig-Sig.

Malko şi Nelia intrară în hotel, urmăriţi de privirile curioase ale trecătorilor. Agentul îşi şterse fruntea plină de broboane de sudoare. Nu mai avea chef să colinde pe la agenţiile de manechine.

— Nelia, trebuie să-i găsim pe cei care l-au plătit pe copil să mă ucidă. Ar fi posibil?

— Foarte greu... Este o lume închisă, în care nimeni nu vorbeşte.

— Dar putem încerca. Ştiu un băiat, Teofilos, care m-a ajutat să rup filajul. Dacă am putea ajunge la el...

— Ar fi bine să ajungem în Tondo, îşi dădu cu părerea şi fata.

— Hai să ne destindem puţin, apoi vom pune lucrurile la punct.

Ajunseră la bar, unde o mulţime de fete încântătoare ţineau companie clienţilor şi comandară vodca-tonic. Băutura îi linişti pe amândoi. Ca de obicei, după un moment de mare pericol, simţea nevoia să facă dragoste.

— Cine este această Victoria Barriga, proprietara vilei unde au vrut să mă omoare? întrebă el.

— Oh! Este foarte cunoscută la Manila. Pe scurt: o femeie foarte inteligentă şi dură care a venit de la Cebu, acum câţiva ani, fără un ban în buzunar. A urmat filiera obişnuită dar în loc să îngroaşe rândurile dansatoarelor go-go, a ştiut să-şi vândă talentele unor ofiţeri şi apoi să se căsătorească cu unul dintre ei. A divorţat şi a continuat să-şi ia amanţi dintre oamenii de

afaceri.. După un timp a devenit prietenă cu „prima doamnă” şi acest lucru a ajutat-o foarte mult. Este băgată în multe proiecte, de foarte mult timp. Călătoreşte mult şi se pare că are un amant arab, extrem de bogat şi el. Acum trăieşte singură. Din când în când, îşi mai aduce câte un amant tânăr, străin, pentru că nu-i plac filipinezii.

Nu era tocmai profilul unei revoluţionare. Malko era din ce în ce mai uimit. Ceva îi spunea că prietena primei doamne avea o legătură cu cei care doreau să-l omoare pe Marcos. Lita, fata care-l primise în casă părea să aparţină aceleaşi categorii sociale. O târfă superbă şi cinică. Malko ajunse cu gândul până la atentatul a cărui victimă era să-i cadă. Deci complotiştii nu-şi pierduseră timpul…

— De ce au vrut să te ucidă? întrebă Nelia.

— Iată o întrebare potrivită. Sau pentru a se răzbuna, sau pentru că sunt singurul care are o informaţie periculoasă pentru operaţiunea June Bride.

— Adică?!

— Numai eu pot s-o recunosc pe Lita. La rândul ei, mă ştie destul de bine. Cred că mai degrabă ăsta este motivul: răzbunarea. După părerea ta, ce este mai uşor de făcut: s-o găsim pe Lita sau să ajungem la cei care l-au plătit pe puşti?

— Amândouă variantele sunt aproape imposibile, opină fata. Cred că Lita se ascunde bine, în acest moment. Este foarte uşor să te ascunzi la Manila. Pe de altă parte cu ceva bani, poate avem o şansă să-i găsim pe cei din grupul Sig-Sig.

— Bine, să mergem în Tondo, propuse Malko.

Nelia îi întoarse o ocheadă languroasă. În mod vizibil, ar fi preferat să fie cu el în altă parte…

*

* *

Căldura, mirosurile, toate se lipeau de piele, în mod dezgustător. Un jeepney trecu pe lângă Malko, aproape atingându-l şi lăsând în urma-i nori de praf negru, scârţâind din toate încheieturile. În ciuda căldurii inumane, Tondo era un furnicar. Nelia stătea de vorbă cu un vânzător de sutiene, ghemuit în faţa unei săli de cinema de pe Jose Abad Santos Avenue. Reveni spre Malko, cu un aer îngrijorat.

— Îl cunoaşte pe Teofilos, dar nu l-a mai văzut. Spune că îl caută şi poliţia…

— Am trecut exact pe strada asta când am rupt filajul. Să

întrebăm pe cei de pe aici. Trebuie să-l cunoască.

Nelia nu părea prea încântată. Tumultul străzilor şi zgomotul maşinilor îi ameţiseră. Imensul bidonville parcă se topea sub valul torid, ca un animal rău mirositor.

Trecură pe Banbang Street. Cel puţin aici, nu mai era nici un jeepney din cauza porţilor de baschet instalate în plină stradă, împiedicându-se astfel orice circulaţie. Fata privea neliniştită în jurul ei. Nu se simţea în siguranţă în mijlocul acestei mulţimi ostile şi de nepătruns. Reprezentau o ţintă perfectă pentru toţi micii vagabonzi, în căutare de pesos.

Ajunseră lângă un grup de vreo douăzeci de puşti, care jucau baschet. Alţi băieţi erau lungiţi pe trotuar şi se distrau cu pocnitori. În interiorul cocioabelor îngrozitoare se zăreau icoane reprezentându-l pe Cristos, agăţate pe pereţi. Aşezat pe trotuar, un puşti de vreo doisprezece ani citea un desen animat porno, închiriat cu Jumătate de oră. Nelia i se adresă, dar nu obţinu nimic, apoi încercă cu un grup de tineri care jucau cărţi. O trimiseră într-un bar, unde se vindea îngheţată, dar nici aici nu avu nici un rezultat. Se înfundară şi mai mult în cartierul Baubang. Teofilos se ascunsese de tirul poliţiştilor, înainte de a arunca grenada. Nelia reveni la Malko. Machiajul începuse să se întindă pe faţă, sub căldura toropitoare.

— Spun că nu-l cunosc. Le este frică să vorbească.

— Promite-le bani!

— Le este şi mai frică de şefii de bandă.

— Dar grupul Sig-Sig?

— Nu este pe aici…

Încet, ajunseră spre o stradă paralelă cu calea ferată. Malko privi în jurul lui cu mare atenţie, sperând să-l vadă pe Teofilos. Deodată, se treziră înconjuraţi de şase copii foarte agitaţi. Lăsându-l în pace pe agent, o ameninţară pe Nelia cu un cuţit. Discutau în dialect cu violenţă. Fata îi traduse:

— Au spus că trebuie să plecăm imediat. Nimeni nu ne va divulga locul unde se găseşte băiatul. Cu toţii sunt convinşi că lucraţi pentru poliţie. Vor să vă omoare dacă veţi insista…

Îndepărtându-se de grupul de copii, filipineza îi propuse lui Malko:

— Să mergem pe mijlocul străzii, poate că nu vor încerca să ne lovească. Trebuie să fim atenţi la grenade. Aici disputele se reglează numai aşa.

Agentul se hotărî s-o asculte, dar din zece în zece metri se

uitau înapoi, gata să plonjeze în prima gaură întâlnită, în caz de nevoie. Dar nu se întâmplă nimic, aşa că ieşiră nevătămaţi în Rizal Avenue.

— Am să încerc să iau legătura telefonic cu diverse cunoştinţe, încercă să-l încurajeze fata. Să mergem deocamdată la hotel.

Ajunşi la hotel, Nelia începu imediat să telefoneze. Forma zeci de numere cu o răbdare de înger. După două ore de încercări, închise şi zâmbi şmechereşte:

— Cred că am găsit persoana potrivită care ne va conduce la grupul Sig-Sig. O să ne întâlnim în seara asta.

Capitolul XII

Sheilah Calampang îşi aprinse ultima ţigară din pachet. Aranjase cu mare grijă cele nouăsprezece chiştocuri în formă de cerc, în scrumieră, semn de mare nervozitate. În faţa ei, părintele Conrado îşi contempla ghetele mari, aşezate pe pardoseala de marmură. Ţinuta lui neglijentă, hainele roase şi pătate contrastau cu taiorul elegant al femeii.

Interlocutorul lor era un bărbat mic şi gras, cu ochelari de contabil, cu părul ras în părţi după moda japoneză, lăsând să se vadă urechile roşii şi clăpăuge. Torsul era strâns într-un superb barang-tagalog[37], singurul semn de rafinament prezent în vestimentaţia lui. Omul vorbea la telefon, urmărit de cei doi.

— Deci? întrebă Sheilah.

— Nu a reuşit, a fost un moment nepotrivit.

Femeia şuieră ca un şarpe iritat.

— Este greu, pentru că sunt nişte imbecili!

Bărbatul cu urechi roşii o privi cu un aer dezamăgit.

— Nu sunt imbecili; nu au avut noroc, dar vor încerca din nou.

— CÂND?

— Cât mai curând…

Părintele clătină din cap.

— Dacă o găseşte pe Donna este foarte grav, trebuie să anulăm acţiunea. Înseamnă că am făcut atâtea eforturi degeaba. Nu-mi rămâne decât să mă întorc în Nord pentru alte câteva luni sau poate ani. Niciodată nu ne vom mai întâlni cu o asemenea ocazie.

Filipinezul cu capul ras părea din ce în ce mai nervos. Se duse până la uşa apartamentului şi o deschise. Culoarul era gol. Închise uşa, scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse fruntea de transpiraţie. Pentru „June Bride” îşi riscase viaţa şi ani de muncă înverşunată. Pentru prima oară regreta că spusese „da”, în ciuda promisiunilor fantastice care-i luaseră ochii, Sheilah îl privi cu furie.

— Cu mijloacele de care dispuneţi, este de neconceput…

— Doar nu o s-o fac eu, mormăi bărbatul. Data viitoare va reuşi.

[37] Cămaşă brodată, tipic filipineză.

— Acum va fi atent, continuă femeia.

— Asta nu schimbă prea mult lucrurile..

Ochii mici şi negri erau parcă şi mai înfundaţi în orbite. Toată, viaţa lui folosise violenţa prin intermediari şi mai ales când era sigur că nu existau urmări neplăcute. Crimele puse, pe seama lui erau nenumărate. Părintele Conrado întoarse capul către Sheilah.

— Mă oblig eu să-l ucid pe nenorocit. Nu ţin să trăiesc.

— Gata cu prostiile! O voi face chiar eu, se înverşună bărbatul cu capul ras.

Se ridică din ce în ce mai nervos. Din punctul lui de vedere, se temea numai de falsul Hans Vogel. Nu avea toate datele problemei iar cei din Constabulary nu-şi terminaseră ancheta.

Lucrurile stăteau altfel pentru Sheilah: femeia simţea că totul începe să-i scape de sub control. Jocul era periculos.

Cât despre Conrado, acesta scăpase de câteva ori din mâna forţelor de ordine şi la Manila era ajutat de unii preoţi dar care nu erau foarte siguri. În ceea ce-l privea, dacă Sheilah Calampang nu l-ar fi convocat prin telefon, nu ar fi venit niciodată la o asemenea întâlnire. Din nefericire, se angajase în faţa unor oameni puternici şi influenţi, fiind vulnerabil din multe puncte de vedere, luând în consideraţie afacerile sale necinstite. Era suficient un telefon ca să nu mai poată organiza niciodată luptele de cai sau aranjamentele cu vameşii de la aeroportul din oraş.

Era prins la mijloc şi unica soluţie de ieşire era, din nefericire, să meargă înainte. Proiectul trebuia dus până la capăt şi îndeplinit cu bine, indiferent de greutăţi.

— Mâine, la aceeaşi oră vă voi chema din nou, îi anunţă femeia.

Înclină capul şi îl însoţi pe filipinez până la uşă. Cei doi se urau, dar erau importanţi pentru plan. Sheilah închise uşa şi se întoarse către părinte. Avea o privire severă. Îl considera pe Conrado prea moale.

— Dacă soluţia dumneavoastră de schimb se dovedeşte imposibilă, înseamnă că muncim degeaba. Unde vă este capul? îl întrebă.

— Părintele Tomino mi-a jurat că totul va fi bine. Voi merge cu el chiar în noaptea asta. Voi reveni cu ucigaşul găsit de el. Veţi vedea...

— Este periculos să luaţi avionul, remarcă femeia cu răceală.

— Ştiu, dar nu avem de ales. Am documente false, iar noaptea nu sunt atât de vigilenţi. Sunt sigur că se va aranja.

— Să sperăm…

În ciuda romantismului său, părintele Conrado era un bărbat de încredere şi devotat cauzei. Ceea ce o reconforta pe Sheilah.

Totuşi, prezenţa falsului Hang Vogel făcea operaţiunea vulnerabilă. Dacă acesta ar fi găsit-o pe Lita-Donna, complicea lor, s-ar fi ajuns cu uşurinţă la filieră. Nu se temea pentru ea. Poate ar fi luat câteva luni de închisoare şi de torturi, dar se gândea la cei câţiva aliaţi bogaţi şi puternici, care doreau să se debaraseze de Marcos.

Micul apartament unde se aflau nu avea aer condiţionat şi căldura deveni insuportabilă. Îşi şterse fruntea şi bău o gură de Perrier, din păcate călduţ, în cinstea reuşitei lor. Pentru prima oară în viaţa ei simţea gustul luxului, poate din cauza frecventării asidue a celor bogaţi.

*

* *

O fiinţă mică de statură ţâşni dintr-un colţ şi se repezi în lumina farurilor, să deschidă uşa maşinii. Malko rămase uimit văzând un pitic. Omul, cu o grimasă servilă şi comercială, se înclină adânc în faţa lui. Neonul lumina în roşu şi verde feţele prostituatelor, aşezate pe scaune pliante, instalate chiar pe trotuarul străzii strâmte. Agentul era însoţit de Nelia, aşa că târfele nu-l mai băgară în seamă. Tânăra intră într-un bar care se numea „Habbit”, însoţită de piticul săltăreţ. Alţi trei pitici cântau pe o estradă. Casiera barului măsura un metru şi zece iar chelnerul care se apropia de ei ajungea până la mijlocul lui Malko. Într-un colţ un pitic mai bătrân pipăia un tânăr, aşezat pe genunchii lui. Se instalară la o masă mare, în mijlocul barului. Foarte aproape de ei, un client părea că doarme cu capul prăbuşit între pahare. Era o ambianţă ciudată. Nelia se aplecă spre agent:

— Îl ştiu pe unul dintre pitici. Este folosit adesea de gangsteri pentru tot felul de tâlhării. Se poate strecura oriunde. Dar nu cred că va vorbi de faţă cu tine. Aşteaptă-mă…

Dispăru pe o scară ce ducea la primul etaj. Agentul nu rămase singur mult timp. Dintr-un ungher se ivi un alt pitic, îl prinse de mână şi-l târî după el. Amuzat, se lăsă condus. Ghidul se opri la toaleta bărbaţilor. Malko profită, dar la un moment dat simţi o atingere uşoară de-a lungul piciorului. Piticul stătea lângă el, cu un şerveţel imaculat în mână. Îl atinse în partea sensibilă a corpului, şoptindu-i calm, în engleză:

— Mă ocup eu de dumneavoastră, domnule...

Îngrozit, agentul se dădu înapoi, trăgându-şi rapid fermoarul pantalonilor, sub privirea plină de reproş a piticului, gata de a-l acuza de rasism sexual...

Când reveni în salon, cei trei cântăreţi schimbară locul cu o solistă de statură normală, dar Nelia tot nu apăruse. Se aşeză pe scaun şi remarcă deodată un detaliu ciudat la clientul care dormea. Faţa lui se crispa în anumite momente, apoi se destindea, având un aer de beatitudine absolută. Câteodată tresărea, ca şi cum l-ar fi pişcat ceva, apoi degetele i se crispară în jurul paharului gol şi gemu. Puţin mai târziu, un pitic în alb ieşi de sub masă şi trecu într-o parte mai întunecată a salonului.

Automat, Malko verifică dacă sub masa lor era cineva. Între timp, Nelia reveni.

— Unde m-aţi adus? Este îngrozitor!

Tânăra râse din toată inima.

— Locul este foarte cunoscut. Anumite femei sunt nebune după pitici. Sus, este o cameră unde îşi etalează talentele. Adesea, sunt bine proporţionaţi. Bineînţeles şi homosexualii îi apreciază. Piticii se îmbracă în „băieţei" pentru diverse show-uri. Vreţi să-i vedeţi?

— Mulţumesc, nu.

Malko adora să sodomizeze femeile, dar nu se gândise niciodată să supună la acelaşi tratament un bărbat.

— Se ne grăbim, propuse fata. Am un contact pentru Sig-Sig dar trebuie să plecăm imediat.

Părăsiră localul şi ajunseră la maşină. Neoanele defilau, luminând cete de japonezi şi grămezi de prostituate. Cartierul Turist Belt funcţiona din plin. Străzile deveniră mai întunecate. Traversară râul Pasig după Ermita, ajungând într-un cartier sărac, Quipar, pustiu şi cu arcade sinistre. Nelia, inspectă numerele şi numele străzilor. Se întoarseră şi bătură la o uşă de lemn. În prag apăru un om, cu care şuşoti ceva în tagalog. În sfârşit, bărbatul îi lăsă înăuntru. Un miros acru te izbea de la intrare. Malko se opri, împietrit. Un coşciug trona în centrul camerei, sprijinit pe o schelă de scânduri, încadrat de lumânări şi de un crucifix. Domnea o linişte deplină, în afară de un clinchet ciudat ce venea din încăperea vecină.

— Cine a murit? întrebă Malko, derutat.

— Nimeni...

Era din ce în ce mai ciudat. Intrară în cealaltă cameră. Şase

bărbaţi aşezaţi în jurul unei mese jucau mah-jong. Al şaptelea stătea mai departe, observându-i, nemişcat precum o mumie. Nelia se apropie de el şi îi spuse ceva la ureche. Jucătorii continuau nestingheriţi de prezenţa lor. Fata, după ce vorbi cu necunoscutul, îl trase pe Malko afară din încăpere.

— Aşteaptă puţin, o să vină şi el. Partida este pe sfârşite.

— Cine este?

— Unul care închiriază cadavre. În Filipine, jocul ăsta este interzis, cu excepţia momentului de veghe a mortului. Pentru a nu adormi, cei care stau la căpătâiul decedatului au voie să joace. Aşa că există oameni care închiriază cadavre şi percep un comision din câştig.

— Ce legătură are cu cei pe care-i căutăm?

— Lucrează cu banda Sig-Sig.

Cei doi ajunseră la maşină. După douăzeci de minute, bărbatul li se alătură. Fata discută cu el în tagalog, numai în şoaptă, apoi se întoarse către agent.

— Îi este frică. Vrea două sute de dolari ca să ne conducă la cel care angajează ucigaşii din bandă. Dar cu altceva nu ne poate ajuta.

— Este suficient şi atât, spuse Malko.

Scoase banii şi îi dădu filipinezului. Apoi, la instrucţiunile fetei se îndreptară spre nord-vest, în cartiere din ce în ce mai sordide, la marginea zonei Tondo. Opriră într-o intersecţie pustie, înconjurată de terenuri virane. Filipinezul se strecură pe o străduţă şi reveni, făcându-le semn să-l urmeze.

— Unde ne aflăm? întrebă din curiozitate agentul.

— În Torres Street..

Un grup de puştani stătea pe trotuar, în faţa unei case demolate, din curtea căreia se zărea un cocotier subţire, ce îşi profila ireal umbra în lumina lunii.

Faţă de noii veniţi, copiii deveniră mai atenţi, cu trupurile încordate gata să fugă. Nelia şi Malko rămaseră în urmă. Filipinezul începu să discute. Trecură cinci minute, apoi zece... Un şobolan enorm traversă şoseaua şi unul dintre copii, cu o lovitură sigură şi rapidă îl ucise cu o piatră. Filipinezul reveni cu o figură aparent îngrijorată. Nelia îl ascultă şi traduse:

— Este dificil. Cel pe care vrem să-l vedem s-a lovit la un meci de rugby. Dar prietenii lui vor vorbi cu el.

„Contactul” dispăru în semiîntuneric. Puştii începură să-l analizeze pe Malko. Unul dintre ei, mai mare, de vreo

patrusprezece ani, se ridică, se apropie de el cu un zâmbet şmecheresc, cu o ţigară în colţul gurii şi îi şopti câteva cuvinte. Agentul înţelese în treacăt „carinoso”[38]. Băiatul făcu un gest expresiv, apoi ridică din umeri.

Nelia se aşeză pe vine lângă cel mai mare dintre ei. Cu spatele sprijinit de zid, acesta ţinea o pungă de plastic la nas. Obrazul, fruntea şi braţele îi erau brăzdate de cicatrici.

— Ce face? întrebă Malko.

— Inspiră clei de încălţăminte. Este un fel de drog. Puştiul termină de prizat şi puse punga de-o parte. Îi lipseau dinţii din faţă. Îi fixă pe cei doi fără să-i vadă. Deodată, luă un ciob de sticlă şi, cu un gest precis, îşi tăie braţul drept, uitându-se calm cum i se scurge sângele.

— Este nebun, nu-i aşa? zise Malko. O să se mutileze.

— Toţi fac asta. O să încerc să-i vorbesc, pentru că după asta va adormi.

Nelia, ghemuită lângă băiat, încercă să afle câte ceva. Brusc, mâna puştiului se strecură sub fusta ei. Fericit, scotocea sub fustă, ascultând-o. După un timp, fata reveni lângă Malko şi-l întrebă:

— Mai ai bani?

Acesta îi întinse două bancnote de douăzeci de dolari. Drogatul le băgă în buzunar şi nu spuse nimic. Nu erau destui. Nelia ridică glasul iar puştiul o ciupi tare de sex. Ceilalţi se apropiară, interesaţi. Malko se întreba dacă nu cumva îi vor aplica şi câteva lovituri de cuţit în spate. Strada era total pustie. Puţin mai departe, se auzea grohăitul unui porc. Ochii fetei priveau fix, dar continua să vorbească.

— Lasă-l în pace, îi spuse Malko dezgustat.

Dar fata nu abandonă discuţia Flutură în faţa băiatului câteva hârtii de douăzeci de dolari pe care le puse de-o parte. Banii când se apropiau, când se depărtau. Şi în tot acest timp, mâna tânărului rămânea sub fusta Neliei. Un alt puşti începu să-l mângâie pe Malko pe ceafă. Atmosfera devenea tot mai tensionată. Deodată, drogatul izbucni într-un hohot de râs, spuse câteva cuvinte şi smulse bancnotele. În acelaşi moment, Nelia se ridică.

— Vino!

Părăsiră locul, mergând mai mult cu spatele.

[38] Drăguţ.

— A vorbit?

— Da. Cei care a comandat uciderea cu ajutorul şerpilor se numeşte Sir Jimmy. Este un poliţist veros şi homosexual.

Malko transpirase. Se bucură atunci când ajunse în Toyota.

— Dacă nu era drogat, nu ar fi vorbit niciodată, comentă fata. Toată lumea se teme de Jimmy. Are putere şi este un criminal. Recrutează copii din Youth Center pentru a-i introduce în lumea prostituţiei. Odată a înecat unul în Pasig. Nimeni n-a spus nimic.

Agentul o mângâia pe păr. Ce rol avea Sir Jimmy în afacere, alături un preot comunist, o call-girl de lux şi o doctrinară ca Sheilah? Cine dorea capul lui Ferdinand Marcos?

*

* *

Privind mobilierul de culoare deschisă din biroul lui Carter, impecabil lustruit, agentul realiză diferenţa enormă dintre cele două lumi, cea din afară, la câţiva kilometri de ambasadă, acolo unde se aflase în noaptea trecută şi cea în care se găsea acum. Împreună cu Nelia, după ce reveniră la hotel, făcură câte un duş şi apoi dragoste, aşa cum Malko înţelegea: blând, eficace, total lipsit de egoism. După aceea o conduse pe fată la Bill Carter.

Americanul învârtea nervos un dosar:

— Aici este tot ce am putut descoperi despre Jimmy. Este poliţistul şef al cartierului Ermita. Toată lumea ştie că este legat de Yakusa.

— Cine sunt cei din Yakusa?

— Gangsterii japonezi care „controlează” prostituţia în Manila. Filipinezii sunt prea leneşi pentru a se organiza. Yakusa exportă fete şi arme în Japonia, aduc turişti şi veghează ca totul să fie bine. Sir Jimmy este plătit, asta o ştim şi noi, dar nu există dovezi. Este susţinut de oameni puternici şi influenţi. Un poliţist care a vrut să-l denunţe a fost asasinat în plină zi, cu mitraliera, chiar în faţa comisariatului Ermita.

Agentul era uimit. Ce legătură avea Yakusa cu „June Bride”? Oare şi gangsterii doreau să-l lichideze pe Marcos?

— Cred că mai are şi alte contacte!

— Cu siguranţă, aprobă Bill. Doar că nu le cunoaştem. Este o lume închisă, secretă.

În birou se lăsă liniştea, tulburată numai de bâzâitul climatizatorului. Totul se lovea ca de un zid.

— Dacă dau informaţia omologilor filipinezi, se vor întâmpla două lucruri: copilul care a vorbit v-a fi omorât şi sir Jimmy va

nega totul.

Malko tăcea. În ciuda tuturor eforturilor, se aflau din nou într-un punct mort.

— Alegerile au loc peste o săptămână, insistă Bill. Ştim că operaţiunea urma să aibă loc pe cincisprezece. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. În dimineaţa asta am vorbit cu cei de la NISA. Ancheta continuă, dar nu au nici un rezultat. Tentativa de crimă cu şerpi i-a interesat mai mult. Vă oferă o protecţie sigură.

— Mulţumesc, pot să mă păzesc şi singur.

— Cred că nu vă daţi seama prea bine de pericol, susţinu Bill. Ne aflăm într-un oraş feroce în care se ucide pentru un „da” sau „nu”, unde se pot recruta criminali pentru două mii de pesos, unde bandele rivale luptă cu grenade. Sunteţi singurul care o puteţi identifica pe Lita. Aşa că vrem să fiţi în viaţă.

— Aveţi intenţii bune, în ceea ce mă priveşte, zise ironic agentul.

— Mai mult decât atât, am obţinut de la Langley favoarea să vă trimită o protecţie adevărată: Chris Jones şi Milton Brabeck. Cred că se află deja în avion, deasupra Pacificului.

Probabil că CIA Îl considera pe Malko într-un real pericol, dacă acceptase o cheltuială în plus…

— Nu rămâne decât o soluţie pentru a înainta în afacere. Să îl facem pe Jimmy să vorbească.

— Sunteţi nebun! izbucni americanul. Vă interzic să-i amestecaţi pe cei de la CIA în proiect. Răpirea şi interogatoriul unui cetăţean străin într-o ţară prietenă… Cred că nu vreţi să-l torturăm în baia ambasadei.

În faţa reacţiei lui Carter, Malko bătu în retragere.

— Vă jur că Milton şi Jones vor fi în deplină legitimitate. Ei, care au jucat până şi fotbal cu grenade, vor şti cum să-l…

— Fără glume. Vă cunosc bine!

— Jur că nu glumesc. Dacă mint, să nu mă îngropaţi la Arlington[39]. Dacă tot sunt la Manila şi am riscat atât doar n-o să rămân să fac plajă şi să mă bronzez. Mai am şi altele de făcut.

Bill Carter îl urmări cu nişte ochi îngrijoraţi şi suspicioşi. Simţea că agentul nu-i spusese tot. Când se pregăti de plecare, Malko se gândi că poate avea o şansă cât de mică să-l atace pe Sir Jimmy. Americanul îl ajunse din urmă şi-l întrebă direct:

— Îmi ascundeţi ceva? Ce puneţi la cale?

[39] Cimitirul eroilor naţionali americani.

— Ceva plăcut... dacă va reuşi, zâmbi şiret agentul.

Capitolul XIII

— Nu suntem aici să ne ciondănim, ripostă Carter. Sir Jimmy rămâne „tabu”. Dacă o găsim pe Lita, ar fi cam acelaşi lucru şi în plus ar fi mai uşor pentru noi. Am impresia că povestea asta nu este decât marginea iceberg-ului şi că de fapt se ascunde ceva foarte important. Cred că dumneavoastră sunteţi persoana pe care oamenii puternici, care au toate mijloacele la dispoziţie, vor s-o sacrifice.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că nu ne găsim în faţa unui complot „normal”. Comunişti, catolici hiper-agitaţi, chiar şi oameni care fac parte din „putere” vor capul lui Marcos, ceea ce pare cam ilogic şi stupid la prima vedere. Un soi de conjuraţie ca pentru Somoza. Dar situaţia de aici este diferită…

— Nu aveţi şi alte informaţii?

Carter ridică privirea spre cer.

— În mod normal, ştim „totul”. Ştim cine votează pentru, cine contra. Dar acum este ceaţă… Sir Jimmy este un poliţist care din toată inima i-ar tăia de vii pe cei din New People Army, or, îl găsim alături de Conrado, comunist convins. În ceea ce-l priveşte pe preot, nu văd legătura lui cu o fată precum Lita. NPA nu a făcut niciodată gherilă urbană. Tipii care puneau bombe pentru catolici proveneau direct de pe băncile Universităţii; Acum, avem o organizaţie amestecată, dar puternică. Despre care nimeni nu ştie nimic precis, nici filipinezii, nici noi. Singura parte care iese la iveală este Lita.

— Oricum, mă voi întâlni cu Nelia pentru a analiza situaţia.

— Poate a găsit ceva.

Ascensorul se opri. Bill îi deschise uşa, apoi, cuprins de un gând ciudat, îl întrebă:

— Sunteţi înarmat?

— Da. Un pistol calibru 22. De data asta l-am scos din valiză.

Din cauza controlului de la aeroport, îl ţinea mereu ascuns. La Manila nu apucase să-l folosească, deocamdată.

— Luaţi-l cu dumneavoastră, îl sfătui americanul. O să vă obţin un permis de port-armă. Până atunci, puneţi-l în maşină. Vă urez mult noroc.

Un înger trecu, purtând pe aripi o bandă neagră. Ultima oară când Bill Carter îi urase acelaşi lucru, agentul ajunsese pe mâinile caporalului Robustano.

*

* *

Nelia aştepta liniştită în holul hotelului, cu Un plic mare sub braţ. Urcară în camera lui Malko şi îi întinse toate fotografiile adunate de la diferite agenţii. Le examinară cu atenţie, dar nici una nu corespundea. Nelia era descurajată.

— Am fost la agenţiile legale, dar mai există şi cele care furnizează fete pentru show-uri speciale, precum şi call-girls. Am promisiunea unei întâlniri la cea mai importantă dintre ele, Makali, din Amorsolo Street.

Malko începu să fie sceptic privind metoda de căutare. Persoana lui Sir Jimmy îl atrăgea mai mult.

— Nelia, crezi că aş putea găsi un băiat pe nume Ruben? Este şeful unei bande care trăieşte pe „Muntele care fumegă”.

Îi povesti incidentul din Mabini Street şi intervenţia lui, lucru pe care nu-l făcuse până atunci, deoarece evenimentul nu avea legătură cu „June Bride”. Fata îl asculta cu o atitudine total dezaprobatoare şi scutură din cap:

— Este foarte greu să pui mâna pe oamenii ăştia. Se ascund tot timpul. Şi chiar dacă-l găseşti, tot nu te va ajuta cu ceva. Sunt mici vagabonzi, care adesea devin ucigaşi. Dacă nu voia să dea fata, aşa cum spui, înseamnă că nu i s-a oferit destul pentru ea. Nu-i cunoşti suficient.

— Totuşi, putem încerca?

— Dacă vrei, spuse ea prost dispusă, dar oricum nu va merge.

*

* *

În căldura îngrozitoare şi sub cerul plumburiu, Nelia deschise o umbrelă mică, pentru a se feri de razele fierbinţi.

În maşină, nu mai găsiră nimic suspect, nici o cobră, sau altceva ucigaş. Sub ochii neliniştiţi ai fetei, Malko puse sub scaunul său pistolul extraplat cu încărcătorul plin. Nelia avea impresia că arma era prea mică, pentru apărare. Malko o convinse că este un ajutor de nepreţuit.

În clădirea agenţiei din Amorsolo, paznicul de la intrare veghea înarmat până-n dinţi. Secretara îi primi radioasă. Purta o fustă ultra mini, o bluză transparentă, dar aerul grav din spatele

ochelarilor cu rame de baga dădea fiori reci clienţilor. Femeia ascultă distant explicaţiile Neliei, care-l prezentă pe Malko drept un impresar dornic să organizeze show-uri cu manechine filipineze, pe coasta de vest americană. Cărţile de vizită ale angajatelor firmei începură să se înghesuie pe masă. După un sfert de oră, agentul se plictisi de atâtea picioare fuselate, fese rotunde şi zâmbete stereotipe. Nu găsea nimic. Nelia discută din nou cu secretara.

— Ne va arăta al doilea fişier cu fete care participă la acţiuni speciale. Am convins-o că vrem într-adevăr să le ducem în USA. Du-te să vezi fişierul, eu îi telefonez lui Bill. Am fost obligată să-i dau secretarei numărul lui de la birou, pentru a fi mai convingătoare.

Agentul o însoţi pe secretară pe un culoar lung, mochetat, până în dreptul unei încăperi mici, plină cu clasoare metalice. Femeia deschise unul şi scoase un album de vreo douăzeci de centimetri. Acolo se afla „crema" agenţiei Legaspi. În câteva minute îl epuiză. Secretara luă albumul şi scoase un altul, îl deschise la o anumită pagină şi îşi puse degetul, indicând cu unghia roşie fotografia unei fete „în patru labe", pe o blană, goală cu desăvârşire.

— Asta sunt eu!

Cu un gest hotărât şi rapid, îşi scoase ochelarii, se apropie de Malko, fără să spună vreun cuvânt. În numai zece secunde, începu să se frece cu furie de el, strângându-l cu pricepere. După alte secunde, îl dezbrăcă pe jumătate şi se năpusti asupra lui. Mai târziu, se lăsă pe mocheta groasă şi moale, continuând ceea ce începuse. Limba şi gura erau într-o activitate furibundă. O adevărată „tornadă" galbenă. Într-un timp record, Malko simţi senzaţia de explozie, delicioasă, atât de bine ştiută. Nici nu avu vreme să se ridice de pe mochetă, că secretara, deja îmbrăcată, arunca priviri neliniştite spre uşă. Gâfâind uşor, îşi puse ochelarii şi abordă acelaşi aer distant, de la începutul întâlnirii. Era vizibil cât de mult dorea să ajungă în America.

Cu un surâs jenat, dându-şi seama că se purta ca un ticălos, Malko începu să examineze clasorul, sub privirea tot mai dezaprobatoare a femeii. În acest album cea mai mare parte din fete erau dezbrăcate, iar unele în poziţii de-a dreptul obscene.

În sfârşit, când mai erau trei sau patru de văzut, privirea-i căzu pe fotografia unei tinere în picioare, din profil, ceea ce îi punea în valoare conturul sânilor. În ciuda bretonului şi a coafurii

diferite, o recunoscu pe Lita. Chiar dacă ar fi avut vreo îndoială, ar fi fost iute spulberată de un amănunt: purta costumul de baie alb, cu centura din blană de leopard, pe care îl ştia atât de bine. Pe spatele pozei nu se găsea nici un nume, doar un număr. Malko se întoarse spre secretară, încercând să pară cât mai calm.

— Cine este fata? Vă daţi seama că am nevoie de mai multe tinere...

Femeia notă numărul, puse albumul la loc şi-l conduse în camera în care Nelia îi aştepta. Căutând prin fişiere, îi spuse:

— Am găsit ceva care v-ar putea interesa. Este Donna Katuray.

— Aveţi adresa şi telefonul ei?

— Îmi pare foarte rău, dar nu putem să le dăm nimănui. Pot s-o convoc la o întâlnire.

Înainte ca agentul să spună ceva, secretara formă numărul de telefon. Urma o catastrofă... Falsa Lita risca să bănuiască înscenarea. Secretara discuta îndelung cu cineva. Apoi închise aparatul, zâmbind încântător.

— Îmi pare rău, dar Miss Donna s-a mutat şi nu se ştie noua adresă.

Malko era furios. Secretara îl fulgera cu o privire de reproş, pentru atitudinea lui ingrată. Uşa biroului se deschise şi apăru o fată cu un album sub braţ, pe care îl dădu Neliei. Reflectând mai bine, secretara le spuse:

— Am impresia că Donna participă la o paradă a modei. În fiecare zi, în oraş, există zeci de „fashion shows", la multe dintre hoteluri, pretext pentru a expune fete superbe şi dezbrăcate!

Malko şi Nelia îi mulţumiră şi dispărură rapid, abandonând-o pe femeia care îşi jură să nu îşi mai risipească talentele la întâmplare.

— Este unu şi patruzeci de minute, iar show-urile se termină la două, spuse Nelia. Sper să avem timp. Nu este prea departe.

*

* *

Trade Winds Hotel se găsea la marginea străzii South Super Highway, în drum spre aeroport. Un afiş anunţa spectacolul „Fashion Show"; *12-2.50 pesos for lunch.*

Malko şi Nelia intrară într-o sală unde nişte manechine defilau pe o scenă luminată puternic. Spectatorii erau numai bărbaţi. Patru fete şi patru băieţi se învârteau unul în jurul altuia,

îmbrăcaţi în costume de baie minuscule. Costumele bărbaţilor aveau nişte umflături disproporţionate faţă de talia lor subţire. Nelia se aplecă spre Malko.

— Îşi pun vată pentru a-şi excita partenerii.

Nici una dintre cele patru fete nu era Donna-Lita. După ce reprezentaţia lor se termină, un val de alte fete, toate frumoase, îmbrăcate în costume de baie, invadară scena, ceea ce însemna că spectacolul urma să se sfârşească. Agentul încerca să le examineze.

Deodată, simţi inima bătând cu putere. La stânga, în primul rând, pe scenă, se afla Lita! Îmbrăcată într-un costum de baie negru, strălucitor, drapat în formă de V, coborând în jos spre abdomen, mai cambrată ca de obicei. Nu-l putea zări, din cauza întunericului din sală.

— Prima de la stânga, este Lita...

Nelia era foarte tensionată.

— Fantastic! Mă duc în culise să-i spun că reprezint un prieten care doreşte să lucreze pentru el. Acest lucru este o practică în Manila aşa că nu va deveni suspicioasă. În plus, fetele iau o sută de dolari doar pentru a fi privite. Şi mult mai mult pentru a face dragoste.

Malko se uita intens la tânăra ce defila graţios în maniera cea mai provocatoare cu putinţă. Nu se mai mira că-i înscenase un astfel de spectacol. Şi totuşi ştia să ţină în mână un pistol Magnum.

În sfârşit, fetele dispărură sub ropotul de aplauze. Spectatorii se ridicară. O aşteptă la masă pe Nelia, cu sufletul la gură. Se scurseră zece minute interminabile, apoi fata reveni cu ochii strălucind de bucurie.

— Am reuşit! Va veni. Ne întâlnim cu ea în hol.

— Nu bănuieşte nimic?

— Nu, am discutat chiar şi preţul. Numai că o să vă recunoască.

— Evident. Important este s-o conducem până la hotelul meu. Luaţi un taxi, iar eu o să vă urmăresc cu maşina.

*

* *

Fetele ieşeau fără încetare din culise, înghesuindu-se în taxiuri, aşteptate de prietenii lor sau de diverşi clienţi. Nişte japonezi îmbarcară cinci fete dintr-o dată, cele mai tinere. Culmea rafinamentului pentru un japonez...

Agentul stătea ca pe jar. Se aşeză puţin mai de-o parte de ieşirea din culise. Într-un târziu, Lita apăru. Îmbrăcată cu o rochie albă, decentă, cu ochelari de soare negri cu rame roz, cocoţată pe tocuri foarte înalte. Trecu prin faţa lui şi se îndreptă spre Nelia, care o aştepta la celălalt capăt al holului. Malko nu avu timp să se felicite pentru prudenţă. Lita-Donna se opri brusc în mijlocul holului. Agentul înţelese imediat de ce: imaginea lui se reflectase într-una din oglinzi. Colţurile gurii i se lăsară în jos. Abandonând-o pe Nelia, Lita se duse spre uşa rotativă şi ieşi. Alergă până la un taxi, care tocmai demara, plin cu manechine şi se aruncă înăuntru. Malko şi Nelia ajunseră prea târziu pentru a o împiedica să fugă. Săriră iute în Toyota, fără a pierde din ochi taxiul.

— Trebuie să se oprească undeva. O să-i ciocnim în momentul respectiv.

Taxiul se îndrepta spre nord. Erau înghesuiţi în circulaţia din Bangkal, în mijlocul autobuzelor şi jeepneys-urilor. Nici o clipă nu pierdură din ochi taxiul, care se afla la zece metri distanţă, în faţă. Una din uşi se deschise brusc şi Lita ţâşni afară, traversă şoseaua şi sări într-un jeepney ce mergea în sens opus. Vehiculul porni şi trecu prin faţa lui Malko şi a Neliei, care, din păcate, îi admirară doar caroseria decorată cu o duzină de cai şi tot atâtea oglinzi retrovizoare: Agentul încercă să întoarcă dar calea îi fu blocată de un autobuz. Într-un concert de claxoane, reuşi să facă manevra, dar era prea târziu. Când ajunse în direcţia bună, Lita era departe. Totuşi, continuă drumul. Cinci sute de metri mai încolo, zări alt jeepney care semăna cu cel urmărit şi îl depăşi. Era acelaşi, dar Lita coborâse.

— Să ne întoarcem la Trade Wings sugeră agentul, transpirat şi furios. O să-i căutăm adresa.

Intră din nou în şuvoiul circulaţiei. Asta era singura soluţie. Dar Donna-Lita putea să se ducă spre un alt loc. Doar dacă, luată prin surprindere, ar fi trecut măcar pentru câteva momente pe acasă, înainte de a se topi în clandestinitate.

În cinci minute, ajunseră din nou la Trade Wings. Fără Nelia, ar fi fost ca paralizat şi fără vedere. Fata reveni din hotel şi, lăsându-se pe scaun, îi spuse:

— Avem noroc! Îl cunosc pe unul dintre organizatori. Donna are casa în Pasong Tirad Road, lângă hipodrom, în Santa Ana. Şi nu este departe.

Ieşiră din Super South Highway pentru a se angaja pe străduţa

strâmtă, cu multă lume, mărginită de cocioabe mizerabile din lemn. Jeepneys-urile înaintau pe trei rânduri. Era imposibil să le depăşeşti. Malko îşi stăpâni furia. Numai de ar găsi-o!

La un moment dat, îşi pierdu total sensul de orientare în acest labirint de străzi ce semănau între ele.

— La stânga, spuse Nelia.

Intră pe o şosea largă, cu două benzi. Era zona hipodromului.

— Uite! Aici, la numărul 24.

Era o căsuţă mizerabilă din lemn, cu două etaje şi un balcon. O femeie tricota afară, aşezată pe un scaun pliant. Nelia porni să se informeze. Malko se uita la baraca dărăpănată, într-adevăr, Lita se distra de minune în rolul unei miliardare...

— Aici locuieşte, la primul etaj, la o prietenă. Dar acum nu-i acasă.

— Să aşteptăm în partea cealaltă a străzii, propuse agentul.

Făcu ocolul străzii, apoi reveni şi parcă în faţa intrării în hipodrom, lăsând motorul să meargă. Se uită la ceas. Era două şi patruzeci şi cinci de minute. Nici măcar nu mai simţea foamea. Se gândi la cele două „gorile” care, probabil, sosiseră.

— Există vreun telefon pe aici?

— Da, dar aveţi o şansă din zece ca el să funcţioneze.

Din fericire, funcţiona. Obţinu legătura cu Manila Hotel şi întrebă de cei doi. A doua minune se înfăptui, când vocea lui Chris se auzi în aparat.

— Bine aţi venit la Manila, îi spuse Malko. Luaţi-vă artileria şi haideţi repede aici.

— Pe bune, şefule! De-abia am sosit. Suntem murdari, neraşi, ne-am pierdut bagajele. Arătăm ca nişte cerşetori şi suntem obosiţi.

— Perfect, vă veţi confunda cu peisajul. Ne vedem în faţă la Philippine Racing Club. Luaţi orice taxi şi veniţi imediat.

— Vom juca la cursele de cai?

— Cam aşa ceva.

Malko închise telefonul, sigur de conştiinţa lor profesională. Cei doi americani reprezentau un ajutor nepreţuit în acest moment. Brabeck şi Jones cunoşteau în cele mai mici amănunte, munca de protecţie a VIP-urilor. Cântăreau împreună două sute cincizeci de kilograme, trăgeau cu o precizie de laser, erau visceral anticomunişti şi total devotaţi lui Malko. Aveau puterea unui mic portavion şi nu-şi făceau mari probleme de conştiinţă. Singura lor slăbiciune venea din zona stomacului. Cei doi nu

suportau mâncarea estică, adică tot ce nu semăna cu un hamburger sau Pepsi-Cola.

Scăldat în transpiraţie, agentul reveni la maşină. Cu sau fără decalaj orar, Chris şi Milton vor fi aici, cât vor putea de repede.

— Vin întăriri, o lămuri pe Nelia.

Cu cât trecea timpul, cu atât speranţa scădea. Lita nu apărea. Prima oră trecu încet. Gorilele se pierduseră pe undeva. De concentrare şi enervare, începură să-l doară ochii. În plus, îşi fixase privirea pe casa Litei, încercând să descopere o mişcare, oricât de mică. În sfârşit, un taxi opri în spatele lor şi din interior ieşiră ajutoarele. Malko îi întâmpină bucuros. Chris se sufocă la vederea tinerei filipineze.

— Eram sigur că sunteţi cu o femeie! mormăi amuzat. Iar noi nu avem nici măcar timp de un duş.

— Da, mirosiţi puţin. Dar în aceste locuri, murdăria face parte din camuflaj.

Milton se uita în jur, cu un dezgust nedisimulat.

— Parcă am fi la Porto Rico. Dar parcă este şi mai murdar pe aici. Dumnezeule! Ce cald este!

— Haideţi în maşină, acolo avem aer condiţionat…

— Nu o să încăpem niciodată în asta, arătă Milton spre Toyota închiriată.

Intrară totuşi în spate, cu genunchii, la bărbie, amestecând mirosurile de transpiraţie între ei. Fiecare era înarmat cu un 38 cu ţeava de patru, plus o armă la picior. Asta pentru cazuri disperate. Ochii lor gri de obicei, deveniseră alburii din pricina oboselii. Stârneau milă, îmbrăcaţi în costumele lor din pânză, ude de sudoare.

Nelia îi privea cu mirare pe cei doi uriaşi. Chris ar fi putut să-i frângă mijlocul în două cu o singură mână. Braţele lui păreau nişte jamboane de Virginia.

Între timp, Malko le explică pe scurt misiunea lor.

— Întotdeauna este aşa de cald? suspină Milton.

— Din păcate, este sezonul temperaturilor înalte, îl ajută Malko să priceapă.

În ciuda aerului condiţionat, în maşină erau patruzeci de grade. Era inuman. Nici Nelia nu mai putea suporta. Dintr-o dată, agentul şi fata se priviră cu disperare.

— Nu înţeleg… Numai să nu..

Amândoi gândeau la fel. Lita îşi alertase complicii şi trecuse pe „linie moartă”. Unica ocazie de a o prinde, se strecurase pe

lângă ei...

În spate, cele două gorile dormitau. Malko abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Sudoarea îi curgea în valuri de-a lungul spatelui.

Dar dacă Lita va greşi puţin, atât cât le trebuia pentru a o determina să vorbească? Se mai întâmplă şi minuni...

*

* *

Nelia o zări prima. Maşinal, privea un jeepney ce urca strada. Se oprise cu vreo douăzeci de metri înainte de casă, apoi plecă imediat. Din el coborî o siluetă albă, ce mergea rapid.

— Uite-o! exclamă filipineza.

Cei trei bărbaţi intrară în alertă. Gorilele erau să smulgă uşile din ţâţâni. Parcă nu mai aveau figuri de oameni, atât erau de nervoşi şi puşi pe fapte. Silueta ajungea la baraca din lemn. Cei din maşină o priveau intens. Dar nimeni nu luase în consideraţie şi o altă variantă. De partea cealaltă a străzii, exista cineva...

Malko o urmări pe Lita cum intră în casă. Imediat, reperă ceva ce-i îngheţă sângele în vine. Doi filipinezi ieşeau, dintr-o maşină parcată înaintea numărului 24, mergând spre Lita, fără să se grăbească. Masivi, cu feţe întunecate, cămăşi înflorate pe deasupra pantalonilor, cei doi se apropiau de victimă.

— Nelia, strigaţi-o pe Lita să vină aici!

Fata traversă strada alergând. Vocea ei ascuţită strigă în tagalog şi o făcu pe Donna-Lita să se întoarcă. Tânăra se opri, îi văzu pe cei doi şi începu să alerge spre ei. Malko simţi un nod în gât. Lita nu înţelesese. Se năpusti spre manechin, încercând s-o protejeze. În mână ţinea pistolul extraplat.

— Vă vor ucide, nu vă duceţi spre ei!

Unul dintre agresori îşi strecură o mână sub cămaşă. Celălalt încercă să-şi acopere partenerul, îndreptându-se către Toyota. Lita se opri brusc, realizând că cei doi filipinezi nu aveau gânduri bune. Se întoarse şi începu să fugă cu stângăcie, din cauza tocurilor mult prea înalte.

Malko nu ezită. Îl ochi pe primul ucigaş şi apăsă pe trăgaci, tocmai în momentul în care acesta făcea acelaşi lucru, împuşcăturile se suprapuseră. Filipinezul se clătină, dar susţinându-şi mâna dreaptă cu palma stângă trase din nou, vizându-l pe Malko. Cel de-al doilea agresor deschise focul asupra gorilelor care stăteau ghemuite în mijlocul străzii. Lupta era inegală. Filipinezul căzu cu faţa pe asfalt, atins de proiectilele celor doi americani şi rămase nemişcat. Un glonţ explodă chiar în

parbrizul maşinii de alături, lângă agent. Celălalt filipinez se clătină ca şi cum ar fi fost beat.

Lita, cu gura deschisă, alerga spre Malko. Făcu un pas greşit, căzu, se răsuci la pământ. Cu groază, agentul zări o pată mare, roşie care se lărgea pe rochia albă.

Capitolul XIV

Malko ridică privirea şi-l văzu pe filipinez care, deşi rănit, se agăţa de armă şi o îndreptă spre Lita. Fata zăcea la pământ. Pentru el, în mod clar, cel mai important era s-o lichideze.

Cu o detaşare de care se miră şi el, agentul întinse braţul şi apăsă pe trăgaci, ţintind. Se auzi un zgomot asurzitor. Ucigaşul se opri brusc, vru să întoarcă arma, dar căzu la pământ ca un bolovan. Fără să-şi dea seama, agentul îşi golise încărcătorul, Iar chiulasa rămase deschisă. Automat o deblocă şi se repezi spre Lita care zăcea lungită pe trotuar.

Femeia care tricota în faţa casei începu să urle ca o sirenă, sculând tot cartierul. Chris şi Milton se apropiară cu precauţie de cei doi agresori. Unul dintre ei mai respira, dar foarte slab, ceea ce însemna că nu mai avea mult de trăit. O mulţime de gură-cască începură să se strângă în jur.

Malko o luă uşor pe Lita şi o întoarse. I se părea nespus de uşoară. Pe piept, pata de sânge era şi mai mare. Se vedea gaura pe unde ieşise glonţul. Tânăra mai respira încă, iar pe la colţurile gurii îi apărură două dâre de sânge. Deschise ochii sticloşi şi nu-l recunoscu.

Nelia se aplecă spre ea şi începu să-i vorbească în dialect, dar manechinul nu răspunse.

— Chemaţi salvarea... îi rugă fata.

Malko simţi pulsul din ce în ce mai slab. Salvarea sosi, dar prea târziu. Lita pierduse prea mult sânge. Anesteziată din cauza şocului, părea că nici nu suferă.

— Telefonaţi la ambasadă, îi rugă agentul pe cele două ajutoare. Este o cabină prin apropiere. Rugaţi-l pe Carter să-l prevină pe ofiţerul filipinez cu care este prieten. După aceea puteţi pleca, mă descurc singur.

Nelia căută în geantă şi întinse câteva fise lui Jones, care străbătu mulţimea de trecători. Apoi începu să tamponeze cu batista sângele care-i ieşea din gura Litei.

— Întreab-o cine se află în spatele acţiunii, o rugă Malko.

Nelia vorbi ceva în tagalog, dar Lita părea că nu mai aude.

Respira foarte slab. Un poliţist îşi făcu apariţia, dând lumea la o parte cu brutalitate.

În acel moment, Lita avu o ultimă tresărire şi muri în braţele lui Malko. Era îngrozitor să vezi corpul cald al fetei şi formele ei suple împietrite în imobilitatea morţii. Ochii păreau că privesc undeva, departe. Agentul nu putea să se obişnuiască deloc cu spectacolul morţii, deşi foarte des participa la el. O aşeză încet pe pământ şi îi închise ochii.

Nelia îi explică poliţistului că doi necunoscuţi au tras în fată, în timp ce ea şi Malko o aşteptau pentru a-i propune o slujbă. Filipinezul nu părea deloc surprins. Se întâmplau des astfel de evenimente la Manila Totuşi zări cu coada ochiului pistolul extraplat, aşezat pe pământ. Malko trebuia să se explice.

Agentul se uita tulburat la cadavrul tinerei. Ca în poveştile din Samarcand, Lita venise la întâlnirea cu moartea, crezând că fuge de ea; urma să se întâlnească cu nişte patroni pentru lucru, iar ei îi grăbiseră sfârşitul. Totul se oprea aici. Malko se şterse de transpiraţie.

Lumea începuse să comenteze cele întâmplate, iar căldura devenea tot mai insuportabilă.

Agentul se ridică şi merse să-l examineze pe cel ucis. Un glonţ îl lovise drept în faţă, altele în abdomen şi piept. Pe asfalt se formaseră câteva bălţi de sânge, unde roiau muştele. Agresorul avea lângă el un pistol 45, automat. Faţa sa vulgară, plină de cicatrici, nu avea nimic special. În depărtare, se auzi urletul unei sirene de poliţie.

*

* *

Bill Carter, căpitanul Blanco, Nelia şi Malko ieşiră din comisariatul din Makatr, epuizaţi. Birourile nu aveau aer condiţionat şi stătuseră două ore pentru a lămuri situaţia. Fără Bill Carter ar fi rămas mult timp în sediul poliţiei. A fost nevoie de un telefon de la palatul Malacanang pentru ca totul să se aplaneze. Din fericire, la cuvântul NISA, toată lumea ceda. Carter reuşi chiar să obţină câteva informaţii despre cei doi ucigaşi; unul era urmărit de justiţie, iar celălalt un fost poliţist acuzat de mai multe jafuri înarmate. Nişte profesionişti, bănuiţi că ar fi lucrat pentru Yakusa. În ceea ce privea pe cei care îi plătiseră pentru a o lichida pe Donna Katunay, fostă Lita, asta era o altă poveste. În geanta tinerei nu găsiră nici o hârtie care să furnizeze vreo informaţie. Din nou, se aflau într-un punct mort... Bill Carter se uită la ceas.

— Unde sunt Chris şi Milton?

— I-am trimis deja să se odihnească, îi explică Malko.

— Bine, vă las în faţa hotelului dumneavoastră.

Căpitanul Blanco urcă în jeep, îndreptându-se spre Malacanang. Bill şi Malko se urcară în Chevrolet-ul negru. Imediat, agentul îi spuse lui Bill.

— Aţi auzit? Unul dintre criminali este bănuit a fi plătit de Yakusa.

— Şi ce dacă?!

— Revenim la Sir Jimmy. El pare să fie pivotul afacerii. Nu ne mai rămâne decât el, dacă vrem să ajungem la capătul poveştii. Sau poate, aveţi încredere în filipinezi...

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Acolo unde suntem obligaţi să ajungem... Sir Jimmy este singurul care ne poate conduce prin filieră, este zăvorul pe care îl vom trage pentru a avea cale liberă.

— Lăsaţi-o baltă! Nu am chef să fiu dat afară. Şi vă rog să nu-i băgaţi şi pe cei doi...

— Promit! Apropo, aţi notat numele criminalilor? Mi le puteţi da?

Americanul îi întinse o hârtie cu ceva mâzgălit pe ea. În sfârşit, ajunseră la Manila Hotel. Malko era frânt de oboseală.

— Voi face bilanţul celor petrecute. Vă contactez mâine dimineaţă. Recuperaţi-mi pistolul. Ţin foarte mult la el.

— Să nu-mi faceţi vreo surpriză neplăcută, îl avertiză Bill, înainte de a se despărţi.

Între cei doi încrederea se diminuase.

*

* *

Înainte de a intra în apartament agentul traversă culoarul şi bătu la uşa celor doi. Americani. Îi deschise Chris Jones, de nerecunoscut; de fapt umbra lui, Milton zăcea trântit pe pat.

— Am sosit de vreo jumătate de oră, spuse Chris. Ne-am rătăcit, am rămas fără benzină. Lui Milton i-au furat portofelul. Credeam că nu mai ajungem. Mai ales că am uitat şi numele hotelului. Mi-e greaţă; am băut mult azi dimineaţă.

Bun început... Bineînţeles, pentru a compensa mizeriile vieţii, cei doi s-au pus pe coniac... Malko văzu pe jos o sticlă burtoasă de Gaston de Lagrange, din care se băuse zdravăn. Surâse...

— Milton, spuse el, Gaston este un coniac excelent. Dar nu este plătit de asigurările sociale.

După ce se asigură de confortul ajutoarelor sale, agentul se

grăbi să ajungă în apartament, unde Nelia îl aştepta.

— Cred că eşti foarte obosit şi intrigat de cele petrecute, îi spuse fata. Lasă-mă să mă ocup de tine.

Avea în faţa lui un înger de femeie. Îl ajută să se dezbrace de hainele transpirate şi-l conduse la duş, apoi începu să se săpunească pe tot corpul. Malko vru să facă acelaşi lucru, dar ea îl opri.

— Aşteaptă, îţi voi face un „body-massage”!

Sub jetul care-i cuprinse pe amândoi, Nelia începu să se frece de el, când cu faţa, când cu spatele, încet şi senzual, pentru a face săpunul să pătrundă în toţi porii. Apoi trecu în spatele bărbatului şi degetele-i începură un balet indiscret între picioarele lui, în timp ce-şi ondula corpul şi îi murmura obscenităţi la ureche. Trecu din nou în faţă, se aşeză în genunchi, prinzându-l cu gura. Vârful limbii desenă un traseu complicat de-a lungul sexului, până când îl înghiţi cu multă dibăcie, total. Când termină, îi dădu drumul şi-l înlănţui cu mâinile de gât.

— Eşti foarte excitat…

Cu o mişcare rapidă şi o precizie de acrobat se sui pe corpul lui Malko, punându-şi piciorul în jurul taliei lui.

— Eşti prea tare, gemu ea. O să mă răneşti.

Malko o prinse de şolduri sub jetul de apă călduţă, urmându-şi mişcarea corpului de urcare şi coborâre. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai repede. Cu spatele sprijinit de perete, cu faţa ridicată spre jetul de apă, Nelia era atât de uşoară, încât agentul avea impresia că face dragoste cu o fantomă. Foarte rapid, fata începu să strige, apoi tremură toată, cu răsuflarea tăiată. Rămaseră nemişcaţi, apoi se scuturară de apă şi se înveliră într-un prosop moale. Duşul ăsta, după toate cele întâmplate, îl relaxă pe Malko. Adormi imediat, fără a-şi da seama. Când se trezi, Nelia şuşotea la telefon şi îi făcu semn să tacă.

— Mă ocupam de problemele tale, spuse filipineza.

— Noutăţi?

— Da. De la nişte prieteni ziarişti, vom afla lucruri interesante. Din cauza cenzurii, nu pot publica tot. S-ar trezi instantaneu la Camp Crane. Îi cunosc pe cei doi care au fost plătiţi…

— Cine sunt?

— Se pare că lucrează pentru Jimmy. Doar că în raportul poliţiei nu apare nimic de genul ăsta.

Din nou Sir Jimmy, omul de legătură, omul lui Yakusa. De data

asta, contactul era prea direct. El îi trimise pe cei doi ucigaşi pentru a lichida un martor jenant. Chris şi Milton nu îi erau prea mult de folos acum. Nu aveau nici o autoritate la Manila şi nici legături cu mafia locală.

— Nu avem decât o soluţie, spuse Malko. Să-l facem să vorbească pe acest Jimmy. Să aflăm pentru cine lucrează.

— Imposibil. Nimeni nu se poate atinge de Sir Jimmy. Chiar dacă ai dovezi, este ca şi cum nu ai avea. Pentru că este prea puternic.

— Mai întâi ar fi bine să-l găsim pe prietenul meu, Ruben. Cred că numai el ar putea face ceea ce vreau. Apoi, mai vedem…

— Chiar dacă-l găseşti, Ruben nu va face nimic. Ţine la capul lui. Poate dacă i-ai oferi un milion de pesos..

— Poate că nu…

Malko îşi aminti de figura plină de ură nestăpânită a puştiului bătut crunt. Dacă ştia cum să-l abordeze, putea să-i fie un aliat solid şi de temut.

— Cunoşti pe cineva care l-ar putea găsi?

— Da…

— Hai, telefonează, te rog…

Nelia ezită, îşi luă totuşi geanta, scoase o agendă şi formă un număr. Malko nu pricepu nimic din discuţie, dar sesiză numele de Ruben de mai multe ori. După ce închise telefonul, fata îl anunţă:

— Ai întâlnire. Pregăteşte-te! După părerea mea, nu cred că va ajuta prea mult…

— Să încercăm totuşi…

Se îmbrăcară şi Malko bătu la uşa celor doi americani. Jones, înfăşurat într-un prosop, puţin mai proaspăt şi mai bine dispus ca înainte, deschise:

— Cu părere de rău, sunteţi chemaţi la datorie.

— Poate să-l cheme pe Milton mult şi bine, spuse Chris. Îi este tare rău, merge la baie din trei în trei minute.

Agentul intră în cameră. Brabeck stătea chircit pe pat, verde la faţă, cu mâinile strânse pe stomac. Îl privi chiorâş pe şef:

— Nenorocită ţară! Am fost nişte tâmpiţi că nu le-am lăsat-o japonezilor!

— Mâncaţi nişte orez şi vă veţi drege.

— Ba, o să mă otrăvesc mai tare! În plus, mi-am pierdut bagajele!

— Daaaa…, făcu Jones, punându-şi pe el o cămaşă murdară şi şifonată. Mă gândeam că dacă tot nu ştim ce să facem, cu toate

deşeurile atomice, poate ar fi bine să le încredinţăm serviciilor filipineze Airlines, poate aşa nu le mai vedem niciodată…

— Chris, vă aştept jos, peste cinci minute, vorbi Malko, fără a aştepta vreun răspuns. Vom face turism într-un loc unde nu sunt turişti. În Tondo, cel mai mare şi frumos bidonville din lume, unde şobolanii sunt mari cât o maşină şi restul pe măsura locului. Lui Milton o să-i pară rău că a ratat acţiunea. Grăbiţi-vă.

*

* *

— Ţi-l prezint pe Paul, spuse Nelia cu o voce uşoară.

Se găseau într-un bar din Tondo. O muzică asurzitoare îi proteja de orice indiscreţie. Bărbatul avea o faţă marcată de riduri şi un ten brun sub coafura afro, o privire lucioasă şi un diamant cât toate zilele la mâna dreaptă. Era îmbrăcat elegant, într-o cămaşă brodată şi nişte pantaloni albi cu manşete largi. Câteva rânduri de grăsime îi deformau cămaşa în jurul taliei. După părerea fetei, nimeni nu ştia prea bine pentru cine lucra Paul. Traficant de arme, proxenet aliat al celor din Yakusa sau duşmanul lor, omul avea pe cât se pare, mulţi bani, iar la prima vedere părea homosexual. În spatele lui, într-un separeu, un băiat cu o figură angelică aştepta clienţi. De fiecare dată când Malko întorcea capul, el zâmbea.

Paul avea gesturi blânde, mai mult feminine, dar gura lui puternică, trăsăturile grosolane şi mâinile bărbăteşti dezminţeau partea feminină a gesturilor lui. O ascultă cu atenţie pe Nelia care-i spuse că Ruben era prieten cu Malko şi că acesta avea nevoie să-l contacteze de urgenţă. Paul remarcă totuşi că agentul ar trebui să ştie cum să-l găsească, din moment ce sunt amici. Îi mai spuse că Ruben nu stătea niciodată în acelaşi loc şi poate era fie la închisoare, fie mort. În consecinţă, pentru cinci sute de dolari, el ar fi rezolvat problema. Nelia îi oferi trei sute. Paul dispăru câteva clipe, apoi reveni, şoptind misterios:

— Ruben va veni la barul Adriatica, în seara asta. Pe la opt. Trebuie să îmi daţi două sute de dolari, acum, iar restul mai târziu.

Malko făcu întocmai, gândind că aruncă banii pe fereastră. Dar era obligat să se agaţe de orice variantă. Jones, venit şi el în echipă, puţin mai înviorat, sorbea un J&B la bar, supraveghindu-i pe cei trei. Prezenţa lui îl impresionase puternic pe Paul. La Manila, persoana care avea un bodyguard de dimensiunile astea, era cineva important. Gangsterul luă banii, strânse mâna

agentului îndelung, chiar cu afecţiune, apoi îi însoţi până la ieşire. O dată în plus, Malko juca rolul ucenicului vrăjitor…

Barul sordid, ambianţa ambiguă, ca de altfel toată atmosfera din oraş, îi apăsau, făcându-l să se simtă şi mai străin printre săracii prea săraci şi bogaţii prea bogaţi.

*

* *

Abia apucă să bea dintr-un pahar cu daiquiri în care era mai multă gheaţă decât alcool, când Ruben apăru în bar. Chris Jones rămăsese la hotel, în tete-a-tete cu ce se mai afla în sticla de coniac, pentru a-l îngriji pe Milton. Ruben îşi pusese o cămaşă brodată albă peste un pantalon negru şi îşi coafase părul. Doar alura de animal sălbatic ieşea în evidenţă, printre clientela obişnuită. Barul Adriatica era mic şi elegant şi se afla în cartierul Ermita, frecventat mai ales de tineretul bogat din oraş. Ruben se aşeză la masa lui Malko şi îşi strânseră mâinile cu căldură. Pe chipul lui se vedea nedumerirea. Cu siguranţă, nu se aştepta să-l revadă pe străin.

— Mi-aţi salvat viaţa, îi spuse în engleză.

— Acum aţi putea să-mi faceţi un mare serviciu.

Malko se hotărâse să-i spună aproape tot adevărul. Oricum, ceea ce era esenţial. Puştiul deschise ochii mari când agentul îi vorbi despre CIA: i se părea că vede un film la televizor. Când străinul ajunse la rolul posibil al lui Jimmy, Ruben se contractă ca un şarpe gata de atac. Îi explică ce aştepta de la el şi băiatul îl privi cu nesiguranţă.

— Sunt gata să ofer mulţi bani pentru asta, adăugă Malko.

Ruben izbucni în râs.

— Dacă mor, la ce-mi vor folosi? Nu asta este problema.

— Dar care este?

— Vă datorez viaţa. Acum două seri, oamenii aceia au vrut să mă ucidă şi i-aţi împiedicat. Aşa că voi încerca să fac ceea ce îmi cereţi. Nu vreau nimic pentru mine, dar dacă mi se întâmplă ceva rău, aş vrea ca membrii bandei mele să ia aceşti bani. Aţi putea să le daţi două mii de dolari, adică cincisprezece mii de pesos?

— Desigur.

— Atunci suntem de acord.

Băiatul nu se atinse de băutura comandată. Nu se simţea în largul lui în acest bar elegant. Se ridică de la masă şi spuse:

— Mâine seară, spre miezul nopţii, vă aştept la Tombaka. Pe

Bangkusay Avenue, colţ cu Mabosa Street.

— Ce veţi face?

— Nu vă faceţi griji! Mă voi descurca…

Se strecură uşor afară fără să-i strângă mâna. Malko nu-şi termină de băut cocktail-ul. Acum, zarurile fuseseră aruncate. Cel puţin, găsise pe cineva la Manila care să-l înfrunte pe puternicul Jimmy. Cu condiţia ca totul să nu fi fost un bluff. Plăti consumaţia şi plecă spre hotel, unde îl aştepta cuminte Nelia.

— A venit la întâlnire, i se confesă agentul, dar încă nu-mi vine să cred.

Tânăra îl ascultă cu atenţie, apoi dădu din cap.

— Nu se ştie niciodată. Ruben îl urăşte pe Sir Jimmy. Iar Batang City Jail, banda lui, este foarte săracă. Cu două mii de dolari pot să-şi cumpere arme, deci pot deveni mai puternici şi pot câştiga zone de influenţă mai bune. Pentru moment, se mulţumesc cu gunoaiele din Tombaka pe care le triază toată noaptea. Dacă ar avea arme, viaţa lor ar fi mai bună.

— Sau poate n-ar mai fi deloc, murmură Malko, începând să aibă remuşcări.

— Puţin le pasă; continuă Nelia.

Agentul încercă să-şi înlăture din minte câteva detalii, poate neplăcute, pe care nu le discutase cu Ruben. Ca de exemplu, modul în care băiatul îl va obliga pe Jimmy să recunoască. Bineînţeles, nu va fi o conversaţie mondenă…

— Mi-e foame, spuse fata. Să mergem să cinăm. La restaurant am auzit că au lapu-lapu[40].

Malko încerca să-şi limpezească mintea. Peste douăzeci şi patru de ore, va şti dacă maşina infernală funcţionează sau planul său va reuşi. Sir Jimmy era singura persoană care putea spune cine se găsea în spatele afacerii „June Bride”.

[40] Peşte din Filipine.

Capitolul XV

Bill Carter termină de numărat cele cincizeci de bancnote de câte o sută de dolari, netezi uşor teancul aşezat pe birou şi puse o mână deasupra lui, ca şi cum ar fi dorit să-l păstreze. Ochii albaştri şi vioi de obicei nu erau deloc surâzători. Aştepta explicaţia lui Malko, privind suma pe care tocmai o aranjase. Pentru a douăzecea oară, şeful staţiei CIA Puse aceeaşi întrebare:

— Ce faceţi cu banii?

— Vreau să joc la casino. Cred că acum sunteţi liniştit.

Exista, într-adevăr, un casino la Manila. Bineînţeles, era proprietatea lui Ferdinand Marcos.

— Nu vă bateţi joc de mine! Nu sunt banii mei, ci aparţin staţiei noastre. Am nevoie de justificări reale.

— Puteţi să-i luaţi din cei şapte mii pe care vi i-am dat şi vă semnez o chitanţă. Este suficient.

Lucru perfect adevărat: arhivele CIA erau pline de iscăliturile lui, de multiple chitanţe justificatoare şi „investiţii”. Numai cei care aprobaseră şi dăduseră sumele de bani cunoşteau destinaţia şi acţiunile pentru care se foloseau.

— Sper să nu faceţi vreo prostie! aproape că strigă Bill. Aţi înţeles ceea ce v-am spus? Sir Jimmy este un cetăţean filipinez. Membru al poliţiei locale.

— Nu v-am spus niciodată că aceşti bani vor fi folosiţi într-o acţiune contra lui Jimmy. Am nevoie pentru a plăti un informator…

— Da. Vă costă cam mult…

— Nici dumneavoastră nu aţi făcut asistenţă socială atunci când l-aţi băgat pe adevăratul Vogel într-o închisoare thailandeză. Trebuie să ştiu precis dacă doriţi să opresc acţiunea sau nu. Vreau un răspuns imediat!

Un înger trecu cu aripile prinse în lanţuri.

Adevăratul Hans Vogel nu-şi va putea explica sub nici o formă încarcerarea absurdă.

De o oră, Bill Carter încerca să-l convingă pe Malko asupra, banilor şi a lui Jimmy. De la sine putere, agentul mărise „prima” lui Ruben de la două mii la cinci mii de dolari. Dacă tânărul

reuşea ceea ce îi ceruse, merita efortul. Americanul îşi termină ţigara şi spuse cu o voce solemnă.

— Dacă se întâmplă ceva rău, nu voi putea să vă ajut apelând la autorităţile locale. Aşa că vă interzic formal să-i folosiţi pe Brabeck şi Jones în alte scopuri decât propria protecţie.

— Dacă este vreo problemă; voi spune că lucrez pentru Peace Corps. Vă jur.

Într-o stare de proastă dispoziţie, Carter împinse cei cinci mii de dolari. Agentul îi băgă rapid în buzunar. Oricum, americanul era un candidat perfect la medalia de aur pentru ipocrizie.

Ceea ce îl consola pe Malko era tandreţea tinerei Nelia. Micuţa filipineză era de-a dreptul adorabilă în felul în care îl înşela cu neruşinare pe Bill, amantul legal. Exista totuşi o justiţie pe lumea asta..

— Pot s-o folosesc pe Nelia? întrebă cu perfidie agentul, fără a preciza modul de utilizare.

— Dacă doriţi…

Ieşi din biroul şefului staţiei CIA Ajuns la hotel, aştepta cu nerăbdare seara, când va afla dacă Ruben era un mitoman, sau un om de încredere. O singură întrebare îl obseda: cum va proceda puştiul? Se va descurca?

*

* *

Sir Jimmy intră în „Nipa Bar” cu o alură relaxată şi sigur pe sine. Aparent, barul semăna cu alte câteva sute din Angelos City, cartierul vecin cu Clark Field, marea bază americană Air Force din Filipine. În zonă, era cea mai mare concentrare de prostituate pe metru pătrat din lumea întreagă.

La ora aceea, nu erau mulţi clienţi în bar. Câteva fete aşteptau într-un colţ. Patroana se apropie de noul venit şi se înclină cu mult respect. Mic, cu ochelari, părul ras pe ambele părţi, urechile roşii şi clăpăuge, Jimmy nu reprezenta încrucişarea cea mai reuşită dintre rasele japoneză şi malaeză. Nu se ştia nimic despre familia lui, doar aspectul său fizic indica în mod incontestabil prezenţa sângelui japonez. Părea de şaizeci şi cinci de ani, dar nu avea decât patruzeci şi trei, însă puţin îi păsa de aspectul său. Era proprietarul barului Nipa printr-o persoană intermediară şi furnizorul principal de fete. O dată pe săptămână venea să facă socotelile împreună cu patroana barului. Aceasta îl conduse la o masă mai îndepărtată şi începură să contabilizeze.

Doi americani intrară în bar şi imediat fură întâmpinaţi de

două fete, care îi instalară pe nişte taburete înalte. Tejgheaua barului era foarte lungă şi lată. Cu zâmbete complice, animatoarele puseseră nişte şervete mari în jurul gâtului celor doi bărbaţi, asemănătoare celor folosite pentru consumul homarilor.

Două „go-go girls” foarte tinere urcară pe bar şi începură să danseze îmbrăcate doar în nişte fâşii de pânză, împletite, prin care, la fiecare mişcare, li se întrezărea sexul. Fetele dansară câteva momente în faţa celor doi, apoi se aşezară pe contoar, chiar în faţa bărbaţilor. Îşi puseră picioarele pe umerii lor, prezentându-le tot ce aveau mai de preţ. Americanii erau deja poftiţi la masă! Aceasta era marea atracţie din Angeles City. În fiecare sâmbătă se făceau concursuri „pussy-eating”. Primul care reuşea să smulgă nişte strigăte de plăcere partenerelor total frigide, avea dreptul la o sticlă de whisky japonez.

— Şiretenia lui Sir Jimmy era să folosească nişte ţărăncuţe virgine, ca după aceea să le vândă foarte scump la Mabini, unde intrau în circuitul normal, de pe la treisprezece ani. Pentru moment, poliţistul număra cu aviditate grămezile de bani, legate cu elastic. „Protecţia” îl costa scump, dar barul avea un profit net de două zeci şi cinci de mii de dolari pe lună. „Meniul” la preţ fix era de douăzeci de dolari.

Datorită vicleşugului fetelor, „masa” nu dura mai mult de câteva minute. Foarte rapid, ele învăţau să simuleze plăcerea cu diverse mişcări de contorsionare şi strigăte de pseudoplăcere, smulgând în general un bacşiş suplimentar. Evident, ambianţa nu era cea din Jockey Club. Dar de la Subic Bay la Clark Field, cei cincisprezece mii de americani de la Lucon vorbeau despre acest tip de spectacol.

Sir Jimmy îşi puse în servietă teancurile de bani. Avea de mers o oră până la Manila şi era deja târziu. Părăsi în sfârşit barul. Văzu în jurul maşinii o siluetă ce dădea târcoale. Automat, băgă mâna sub cămaşă, pentru a-şi scoate arma, calibru 38, de care nu se despărţea niciodată. Silueta înaintă în lumina neonului. Acum îl recunoscu pe Ruben, tânărul şef al bandei Jail Gang. Acesta se apropia cu mâinile goale, surâzând cu servilism. Ce făcea aici, atât de departe de „teritoriul lui”? Poate o nouă favoare?

— Ce vrei? îl întrebă pe puşti în dialect.

— Vreau să vă spun ceva, răspunse umil băiatul.

— Spune-mi repede.

— Nu am intenţii rele, continuă Ruben.

Sir Jimmy îl observă, mai degrabă enervat dar nu neliniştit. Nu avea niciodată protecţie, pentru că nimeni nu îndrăznise să-l atace. Se bucura atât de protecţia poliţiei cât şi de cea a bandei Yakusa. Se ştia de neatins. Deodată, în timp ce atenţia îi era îndreptată spre băiat, trei alţi tineri ţâşniră din întuneric, înconjurându-l rapid. Din spate, auzi o voce:

— Şefule, el este?

Jimmy încercă să-şi scoată pistolul de sub cămaşă, dar unul dintre cei trei, îi puse deja arma în stomac. Altul, mai slab, îi ordonă:

— Vino aici! îl împinseră spre propria-i maşină care nu era închisă cu cheia. Jimmy începu să se zbată, dar Ruben îl potoli, spunându-i grav:

— Dacă nu vrei să mori, să nu întrebi nimic.

Îl băgară cu forţa pe bancheta din spate. Cu ţeava pistolului în ceafă, băiatul mai slab îi ordonă:

— Întinde-te!

Ruben trecu la volan şi porni maşina. Luase servieta cu bani şi o puse lângă el. Doi dintre cei trei îl încadraseră pe Sir Jimmy, iar celălalt stătea pe scaunul din faţă şi se întorcea mereu spre grupul din spate. Mergeau spre Manila pe şoseaua cu numărul 3. Deodată, Ruben începu să fluiere şi în acel moment Jimmy începu să se nelinişteascǎ de-a binelea. Cei care-l răpiseră ştiau că nu ar fi lăsat nepedepsită o asemenea ofensă. Dacă ar fi scăpat, i-ar fi ucis torturându-i. Şi Ruben ştia acest lucru. Faptul că puştiul avea atâta siguranţă şi detaşare, însemna că se simţea protejat. Cum oare îndrăzniseră derbedeii să-l atace? Poate că lucrau pentru cineva influent. Sir Jimmy îşi spărgea creierii, căutând să afle cui nu-i fusese pe plac.

Ruben se concentră pentru a nu ieşi de pe şoseaua strâmtă, sinuoasă şi desfundată. Se încrucişa tot timpul cu maşini care rulau spre Angeles City. Încercând un ton mai grav, poliţistul strigă spre Ruben:

— Ce speri, nenorocitule?

Fără să mai aştepte răspunsul şefului său, tânărul uscăţiv îl lovi din zbor cu ţeava armei, făcând să zboare câţiva dinţi. Ameţit de durere, Sir Jimmy îşi şterse sângele cu o mână tremurândă. Acum i se făcu foarte teamă. Când erau puşi în astfel de situaţii, tinerii gangsteri erau mai răi ca animalele.

Ploaia începu să cadă. Ruben încetini. Sir Jimmy îşi dorea din

tot sufletul să nu ajungă prea repede la Manila.

*

* *

În timpul nopţii, spectacolul oferit de Tombaka era halucinant. Sute de luminiţe se deplasau fără încetare pe o imensă platformă de gunoaie care se întindea pe o suprafaţă de un kilometru, la nord de portul oraşului. Era „Muntele care fumegă”.

În fiecare noapte veneau aici câte patru, cinci sute de oameni cu saci în spate, precum nişte Moşi Crăciuni ai groazei, scotocind în resturi, în speranţa că vor găsi şi recupera ceva ce mai putea fi vândut. Spre şapte dimineaţa, la ivirea zorilor, toţi plecau spre depozitul central Espino, unde nişte cântare trucate le cântăreau cincizeci de kilograme pentru un peso şi patruzeci.

O adevărată comoară. De câteva luni, banda lui Ruben, Batang City Jail Gang domnea şi controla zona, dându-le oamenilor lor cele mai bine amplasamente, adică cele mai „bogate” şi îndepărtându-i pe „independenţi”, cu ajutorul grenadelor sau cuţitelor. Dar niciodată nu erau găsite cadavre…

Pescăruşii şi şobolani mari ca nişte mutanţi îşi împărţeau prada. Când ploua, gunoaiele degajau un miros greţos iar deasupra se înălţa un nor cenuşiu, de unde şi numele de „*Muntele care fumegă”.* Nimeni nu pătrundea în acest colţ îngrozitor, nici măcar poliţia. Maşina Datsun a lui Sir Jimmy se opri chiar în faţa colţului nordic în Bangksay Avenue. Ploaia încetase. Inima poliţistului bătea gata să-i sară din piept. Ştia unde se află şi ghicea ceea ce îl aştepta. Ruben ieşi din maşină şi ceilalţi îl împinseră jos. Omul, simţind duhoarea ce venea din Tombaka, îşi pierdu speranţa şi încrederea în sine.

— Ascultă, îi spuse lui Ruben cu o voce rugătoare, tu ştii cine sunt. Pot să te ajut să câştigi mulţi bani. Aşa încât banda ta să devină cea mai puternică din nordul oraşului. Vei fi bogat şi-ţi vei face o casă frumoasă. Îţi voi da şi nişte fete.

Puştiul îl scuipă, apoi răspunse:

— Puţin îmi pasă. Am altceva de făcut.

Se întoarse şi fluieră ascuţit. Câţiva puşti sosiră de prin grămezile de gunoi. Jimmy privi spre strada pustie. Ar fi trebuit să fugă un kilometru pentru a găsi vreun ajutor. Cu picioarele tremurânde, îl urmă pe Ruben, flancat de ajutoarele derbedeului. Genunchii i se înmuiaseră, iar picioarele i se înfundaseră în masa spongioasă a mizeriei. Se clătină; mirosul era pestilenţial.

Merseră câteva sute de metri, îndepărtându-se de strada

Bangkuyai. În zare, macaralele portului şi toate luminiţele oamenilor care scormoneau gunoiul arătau că există viaţă..

Pe o rază de trei sute de metri, era O linişte absolută. Se opriră într-un loc mai degajat, unde solul era mai tare: Aici era cartierul general: o cocioabă făcută din materiale recuperate, cu paturi unde aduceau tinere prostituate, sau se odihneau. În pământ, era săpată o ascunzătoare, unde se depozitau obiectele preţioase. Nişte butoaie goale erau înşirate delimitând zona „rezidenţială". Ruben îi ordonă lui Sir Jimmy.

— Dezbracă-te!

Omul începu să tremure, dar nu se mişcă. Ştia că dincolo de anumite umilinţe, erau obligaţi să-l ucidă, pentru a scăpa de răzbunarea lui.. Dar nu dorea să moară. Ruben scoase un cuţit.

— Vrei să-ţi scot eu hainele? Poate şi cu ceva piele?

Poliţistul începu să-şi descheie cămaşa. Se dezbrăcă încet, scoţându-şi chiar şi slipul şi pantofii.

Ruben privea cu dezgust corpul adipos şi maroniu din faţa lui. În ciuda celor patruzeci de grade, bărbatul se simţea rece ca gheaţa. Oare ce urma să-i facă?

— Legaţi-l!

Tinerii se conformară. În zonă îşi făcură apariţia şi alţi membri ai bandei. Ruben intră în camera luminată cu o lampă cu gaz. Della, iubita lui, fetiţa de treisprezece ani pe care Malko o smulsese oamenilor lui Jimmy, dormea chircită într-un colţ. Puştiul o trezi, fata se ridică, arătându-şi corpul de femeie.

— Vino, vreau să te distrezi puţin…

Fata îl urmă supusă, fără să scoată un cuvânt, frecându-şi ochii somnoroşi. Băiatul scotoci prin cameră şi găsi un bidon de benzină pe care-l târî până aproape de „arestat". Îl deschise şi vărsă o parte din conţinut peste prizonier. Pentru moment, mirosul de benzină domină pe cel al gunoaielor.

Poliţistul începu să urle. Ruben îi trase o lovitură cu piciorul în burtă. Strigătul se termină cu un horcăit şi o stare de vomă. Ruben aşteptă până când benzina începu să-i ardă puţin pielea, provocându-i nişte mâncărimi groaznice.

— Cunoşti asta? spuse el. La Camp Crane, soldaţii aplicau tratamentul prizonierilor lăsându-i în plin soare până ce pielea lor se umplea de o eczemă cumplită.

— Lasă-mă, îl rugă Sir Jimmy. Te rog, lasă-mă să plec, voi uita totul.

— Mă iei drept imbecil. Îţi voi da drumul cu o singură condiţie.

Se aplecă şi-i şopti ceva la ureche. Poliţistul crezu că îi cade cerul pe cap. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la asemenea întrebare. Totul devenea clar. Acum înţelegea de ce un derbedeu îl răpise. Şi el, la rândul lui, fusese manipulat de oameni mai ticăloşi ca el, care scoteau castanele din foc cu mâna altuia.

— Ruben, nu fii imbecil. Se folosesc de tine. Eşti manipulat. Dacă ai ştii pentru cine lucrez, m-ai dezlega imediat şi mi-ai săruta şi mâinile.

— Zi, moşule, să mă faci să-ngenunchez...

Dar „moşul" tăcu. Nu putea să facă aşa ceva. Totuşi, benzina începu să-i irite pielea. Deodată, îl văzu pe tânăr că scoate o cutie mare de chibrituri, din buzunar.

— Mai stropeşte-l niţel...

Sir Jimmy începu să urle. Puştiul aprinse un chibrit care zbură învârtindu-se şi căzu la doi metri de om.

— Am ratat, măi să fie...

Membrii bandei izbucniră în râs. Ruben aprinse un alt chibrit. De data asta, băţul ajunse mai aproape. Della râdea fericită. Un al treilea căzu mai aproape.

— Ei bine? strigă Ruben cu degetul pe cel de-al patrulea chibrit.

Sir Jimmy îşi reveni puţin. Orice, numai să nu fie ars de viu. Chiar dacă banditul ăsta voia să-l intimideze, nu-şi permitea să rişte.

— Este vorba despre Jesus Taculig! mai mult ţipă numele decât îl spuse.

De uimire, Ruben scăpă cutia din mână..

— Ţi-am cerut o informaţie! Nu o imbecilitate! Mai stropiţi-l cu benzină.

În depărtare, se auzea o sirenă de vapor. Era singurul zgomot al lumii exterioare.

— Îţi jur că este adevărul-adevărat, se căina poliţistul.

Ruben torturase destui oameni. Ştia foarte bine să recunoască minciuna, dar răspunsul era atât de neaşteptat, încât dorea să ştie mai mult.

— De ce?

— Nu ştiu nimic altceva, urlă isteric Sir Jimmy. Lui nu i se pot pune întrebări.

Era adevărat. Ruben reflectă un moment cu degetul pe chibrit, gata să-l aprindă din nou. Omul se zvârcolea protestând, într-o stare de semiinconştienţă:

— Ţi-am spus tot. Dezleagă-mă, acum…

Din păcate, vocea lui avea un ton de comandă, lucru ce nu-i plăcu de fel micului derbedeu.

— Ei bine, ai fost ascultător!

Degetul i se destinse, lovind uşor vârful cu fosfor. Chibritul se aprinse şi zbură în forma unui arabesc, descriind o curbă graţioasă, mai înaltă decât precedentele, înainte de a coborî. Sir Jimmy începu să urle continuu, cu gura larg deschisă, ca şi cum ar fi vrut să înghită băţul aprins. Della îşi înfipse unghiile în braţul amantului. Era un spectacol mai ceva ca la cinema. Traiectoria chibritului părea că durează o eternitate. Şi totuşi, nu trecură mai mult de câteva fracţiuni de secunde până îşi atinse ţinta.

Ruben se miră de propria-i măiestrie. Câtă precizie!

Chibritul căzu pe umărul stâng al victimei, lângă scobitura claviculei.

Capitolul XVI

Sutele de puncte luminoase care se deplasau fără încetare pe muntele de gunoi semănau cu un oraş văzut din avion. Malko îşi parcase Toyota pe strada Bangkusay, la locul indicat de Ruben. Lăsase acasă ajutoarele, pentru a nu le compromite, fiind însoţit doar de Nelia. Îşi spuse că în locul ăsta, chiar şi şobolanii ar fi trebuit să poarte mască de gaze. Duhoarea din Tombaka, amestecată cu cea a abatoarelor din apropiere, se infiltra peste tot, în ciuda geamurilor închise ale maşinii.

Aştepta de o jumătate de oră. Nu avea nici un semnal din Batang City Jail Gang. Din când în când, câte o umbră apărea în jurul vehiculului, apoi dispărea. Deodată, o lumină mult mai mare decât cele din împrejurimi, străluci peste gunoaie. Chiar în faţa lor... Nelia ciuli urechile şi tresări cu o expresie îngrozită.

— Mi s-a părut că cineva a strigat. Malko lăsă în jos geamul şi glasul pe care-l auzi îi îngheţă sângele în vine: nişte urlete inumane ca şi cum un animal ar fi fost strivit de un camion.

— Cineva este omorât!

Cei doi traversară strada Bangkusay în fugă şi luară cu asalt grămezile de mizerie... Strigătele continuau iar flacăra era încă destul de puternică pentru a-i îndruma. Nu se aflau prea departe de locul respectiv, când mai multe siluete formară un zid. Erau cinci sau şase băieţi înarmaţi cu bare de fier şi cuţite. Malko înaintă şi le strigă:

— Suntem prietenii lui Ruben!

Unul dintre ei se întoarse şi plecă în grabă. După câteva minute apăru şi şeful bandei, care le făcu semn ajutoarelor să se îndepărteze.

— Ce s-a întâmplat?

— Un accident...

Se aşezară pe terenul în care solul era tare. Mirosul era cumplit. Din Sir Jimmy nu mai rămăsese decât o carcasă înnegrită, chircită lângă bara de care fusese legat.

— Am vrut să-l fac să vorbească, explică Ruben. Nu mi-am calculat bine ţinta. L-am stropit cu benzină numai ca să-l intimidez. Am aruncat câteva chibrituri aprinse, dar unul a fost prea aproape. Vă jur pe capul mamei mele că nu am făcut-o

intenţionat.

Dar nu-i preciză că mama lui murise de foarte mult timp. Della se apropie şi, fără un cuvânt, scuipă peste ceea ce mai rămăsese din victimă. Acesta fu discursul funebru. Agentul privea resturile arse cu un amestec de uşurare şi dezgust. Chiar dacă nu fusese un accident....

— A spus ceva înainte de a muri?

— Da. Lucra pentru Jesus Taculig.

— Cine este personajul?

— Unul dintre cei mai bogaţi şi puternici din Manila. Singurul care are un Rolls Royce. Mai are un elicopter şi o clădire imensă pe Ayala Avenue, la Makati. Locuieşte într-o casă superbă, în Forbes Park, cu un garaj pentru zece maşini.

— Cum de avea o legătură cu Sir Jimmy?

— S-a spus mereu la Manila că Jesus Taculig este adevăratul patron al celor din Yakusa... Când preşedintele Marcos a hotărât să lupte împotriva bandelor, Jesus a fost însărcinat să facă un contact cu lumea interlopă. Merge adesea la Malacanang.

Agentul se simţea din ce în ce mai rău. Mirosul morţii îi pătrunse în vine. Ajunsese spre sfârşitul anchetei şi, culmea, dăduse peste un prieten intim al lui Ferdinand Marcos. Poate că Bill Carter avusese dreptate când îi spunea să nu se amestece prea mult.

— Cum vei scăpa de cadavru?

Ruben zâmbi şmechereşte şi îi arătă cu mâna grămada de gunoaie.

— Nici o problemă. Nimeni nu-l va găsi vreodată. Oamenii mei nu vor vorbi.

Agentul scoase din buzunar plicul cu cinci mii de dolari şi i-l dădu puştiului. Acesta îl luă, îl cântări din priviri cu surâsul pe buze. Ceilalţi î| observau în tăcere, iar el nu scoase nici un cuvânt.

— Nu te temi de urmări? întrebă agentul.

— Cu aceşti bani, ne vom cumpăra arme şi ne vom face respectaţi. Şi apoi, un Colt 45 valorează, o mie de pesos aici şi o mie de dolari la Tokyo. Vom câştiga mult...

Malko nu mai insistă. Viaţa la Tombaka nu se desfăşura după regulile normale.

— Eşti sigur că informaţia este bună?

— SIGUR. Îi era prea frică să mintă. Sunt deja obişnuit să recunosc adevărul.

Îi întinse mâna lui Malko şi îi ordonă unuia dintre oamenii lui să-i însoţească până la maşină. Coborâră coasta din Tombaka escortaţi de câţiva membrii ai clanului.

*

* *

Bill Carter asculta şi nu credea povestea.

— Sper ca nimeni să nu afle niciodată ce s-a întâmplat. Pentru că nu aş putea să vă apăr... O răpire urmată de torturi şi de o moarte în condiţii înfiorătoare. Este un lucru sordid. Este o ruşine.

— Dar a obliga o fetiţă de treisprezece ani să se prostitueze nu este o ruşine? Faptul că Sir Jimmy nu a fost niciodată pedepsit pentru tot ce a făcut, mi se pare şocant.

— Bine, dar nu este un argument legal, spuse Carter. Doar nu suntem nişte mafioţi.

Malko zâmbi rece.

— Să analizăm situaţia. Am sosit la Manila pentru a mă infiltra într-un complot împotriva lui Marcos, preşedintele ţării. Misiunea mea a reuşit, pentru ca, în ciuda unor evenimente nedorite, să ajung la vârful piramidei. Ştiu că o echipă formată din Jesus Taculig, Sheilah Calampang şi părintele Conrado au hotărât să-l asasineze pe Marcos, la cincisprezece iunie, cu ajutorul unui ucigaş plătit. Ce veţi face mai departe? Eu nu voi putea să continuu misiunea împotriva acestui Jesus, nu-ştiu-cum. Veţi lăsa lucrurile aşa?

— Sigur că nu, răspunse Bill Carter oarecum jenat. Informaţiile dumneavoastră sunt foarte preţioase, în ciuda modului în care le-aţi obţinut. Din nefericire, nu au o bază legală. Mărturia lui Ruben despre cele recunoscute de Sir Jimmy ar fi fost cu greu acceptată de tribunal, chiar şi în lumea a treia.

— Deci mi-am riscat viaţa pentru nimic, conchise Malko.

— Nici vorbă. Dar din păcate, acuzaţiile aduse lui Jesus Taculig, un prieten foarte apropiat preşedintelui Marcos, sunt foarte greu de prezentat în mod oficial. Totuşi, intenţionez să fac un raport despre ancheta dumneavoastră, raport pe care-l voi transmite generalului Ver, patronul NISA.

— Cu bănuielile care planează asupra lui Jesus?

— Acest lucru o să i-l spun personal. Este imposibil să-l scriu. Ar putea avea consecinţe foarte neplăcute. Dar cred că voi putea să-i transmit verbal totul despre Taculig. Va fi suficient să-l facă să-şi schimbe părerea. Aşa că rămâne ca autorităţile locale să

hotărască ce au de făcut.

— Unde se află Jesus Taculig, acum?

— Vom afla imediat.

Apăsă pe interfon şi ceru secretarei să se intereseze. Cei doi bărbaţi aşteptară în tăcere, fiecare cu gândurile proprii. La scurt timp, vocea secretarei anunţa prin interfon:

— Mr. Taculig este în spital de ieri. La Filippine General Hospital. Are un accident cardiac. Este la reanimare.

— Ar putea fi o „boală diplomatică", întrebă agentul. Curioasă coincidenţă.

— Puţin probabil, pentru că nu putea afla ieri ce urma să i se întâmple lui Jimmy. Sau există altceva... Oricum va fi greu de verificat.

— Bine, admise Malko, dar Taculig pentru cine lucrează?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Jesus Taculig este filipinez, cunoaşte bine politica ţării. Or, ne găsim în faţa unui complot care are ca scop dispariţia lui Marcos, deci înlocuirea... Jesus beneficiază de multe privilegii în acest regim. Pentru a se gândi la răsturnarea lui Marcos, îi trebuiau mulţi giranţi. Deasupra lui se află altcineva. Cel care doreşte cu adevărat asasinarea preşedintelui, pentru a-i lua locul, având şanse rezonabile de reuşită. Cine corespunde profilului?

Un înger trecu, dar făcu cale-ntoarsă, teribil de jenat.

Malko şi Bill Carter se priviră, gândindu-se la aceeaşi persoană. Candidaţii puteau fi număraţi pe degetele unei mâini. Şi intrau pe un teren foarte minat...

— Bănuiţi pe cineva? întrebă agentul.

— Nu. Generalii de aici ştiu bine că nu am tolera un putch stil Pinochet.

Îngerul trecu din nou, din ce în ce mai ruşinat.

— Nu mai rămâne decât o singură persoană care se potriveşte descrierii. Şi aşa se explică multe lucruri!

— Vă rog să nu vorbiţi! Este o ipoteză exagerată, excentrică. Oricum mă întâlnesc cu generalul Ver peste o oră. Vreţi să ne vedem după aceea?

— Cu plăcere, răspunse Malko puţin surprins.

*

* *

Era patru după-amiază când ploaia cotidiană începu, alungându-l pe Malko din „Filipino Market", transformată într-o

baltă de noroi. Cumpărase o grămadă de feţe de masă pentru recepţiile din castelul de la Liezen. Bill Carter îl întâmpină cu un surâs călduros.

— Vă transmit felicitările generalului Ver, începu el. A apreciat ancheta dumneavoastră ca fiind remarcabilă.

— Mulţumesc. Dar cum va folosi rezultatele?

— Sincer să fiu, nu ştiu. De acum înainte este treaba lor. Au fost preveniţi.

— I-aţi vorbit despre Jesus Taculig?

— Da.

— Şi ce spune?

— Nu mare lucru. I se pare ciudat. Taculig nu s-a amestecat niciodată în politică şi nici nu are alura unui om de stat. Pentru moment, este imposibil să fie interogat. Vor încerca mai târziu. Este o pistă de supravegheat...

Tonul lui Carter devenise mai uşor, mai destins, ca şi cum toate nu mai prezentau importanţă. Malko avu impresia că visează. Riscurile, toţi acei morţi, evenimentele neplăcute, toate astea pentru un raport predat birocraţiei filipineze. În plus, vedea sabia lui Damocles deasupra capului preşedintelui... Marcos. Era de necrezut. Deschise gura să-l întrebe ceva, dar Bill i-o luă înainte:

— Aşadar, când plecaţi spre Europa?

Ochi albaştri ai americanului deveniseră serioşi. Agentul înţelese imediat. Subiectul era deja „clasat” de CIA, din cauze pe care le ignora sau pe care le ghicise. La ce bun să mai insiste? Nu trebuia să fie mai catolic decât Papa...

— Nu ştiu încă. Mai întâi mă voi duce la Air France, să mă interesez când pleacă primul avion, apoi....

— Ţineţi-mă la curent. Eu voi pleca spre Singapore, dar voi reveni mâine la sfârşitul zilei. Să nu plecaţi înainte de a mă vedea.

*

* *

Nelia era veselă ca o vrăbiuţă. Plecarea lui Bill îi permitea să petreacă noaptea cu Malko. Tocmai terminaseră de cinat în salonul strălucitor al hotelului Manila. Nişte lustre imense din cristal, un grup folcloric cam anemic şi un peşte specific filipinez acceptabil...

Tânăra purta o tunică albă, transparentă şi nişte pantaloni asortaţi. Agentul nu reuşea să se destindă. Misiunea asta,

terminată în coadă de peşte îi lăsa un gust amar. Era nervos, mai ales pentru că nu putea să ia legătura nici cu Alexandra, nici la Liezen. Simţindu-l încordat, fata se descălţă şi-l călcă uşor cu piciorul pe sub masă.

— La ce te gândeşti?

— La persoana care se află în spatele complotului.

— Lasă... Nu are importanţă... Au fost zeci de tentative împotriva lui Marcos. Multe au fost descoperite încă de la început, iar altele nu au fost organizate serios. S-ar putea să fie chiar el în spatele afacerii, pentru a determina populaţia să creadă că este ameninţat. Sau poate prima doamnă, sau chiar unii generali... Aici totul este foarte complicat, iar preşedintele este extrem de puternic. Jesus Taculig este prietenul lui şi cred că de fapt este un joc. Unul dintre acele jocuri dure ale căror secrete sunt cunoscute doar în Asia. În ciuda numelor spaniole, ne aflăm în Asia, unde viaţa celor care execută ordinele nu contează; nişte furnici pe care le striveşti. Important este să ieşi cu faţa curată.

Nici un ziar nu amintea de dispariţia lui Sir Jimmy. Rămânea ca afacerea să se clarifice în zonele obscure ale Manilei şi, probabil, alte cadavre urmau să fie îngropate în Muntele care fumegă.

— Nu doreşti să-ţi cunoşti viitorul? întrebă Nelia.

— De ce?

— Vino cu mine, cunosc un loc în care se află un vrăjitor foarte priceput. Şi chiar şi o muzică bună.

Malko semnă nota de plată, amuzat. Cunoştea stilul superstiţios al filipinezilor.

*

* *

Taxiul îi lăsă pe o străduţă mică din Mabini, în care se mai simţea aerul cald al zilei. O firmă cu neon roz anunţa: „Coco-Banane”. Coborâră la subsol, de unde se auzea o muzică răsunătoare şi sincopată. Câteva cupluri dansau pe un ring pătrat, înconjurat de canapele din palmier, aşezate în semiîntuneric. Ceva îl uimi totuşi pe Malko: cu rare excepţii, în bar erau numai bărbaţi.

— Cred că este un loc pentru homosexuali, nu-i aşa?

— Da, dar este teribil de amuzant.

Câţiva bărbaţi fermecători, cu ochii uşor machiaţi, aşteptau în picioare, în jurul ringului, atingându-l uşor şi dansând pe loc. Cu stupoare, recunoscu pe unul dintre diplomaţii ambasadei

americane, într-un jeans mulat alb şi o cămaşă mov.

— De ce m-ai adus aici?

— Pentru a ne vedea cu cineva anume. Ai răbdare…

Muzica se opri. Spectacolul începu. Din culise apăru o creatură uimitoare. Jumătate bărbat, jumătate femeie, foarte mică de statură, deghizată în pisică, arbora un machiaj stil „Portocala mecanică". Întoarse spatele la spectatori şi începu să îşi onduleze şoldurile într-un mod total obscen, apoi se strecură de la un colţ la altul al scenei cu strigăte sălbatice şi mimând o pasiune diabolică. Nelia nu privea spectacolul, ci scruta sala. Deodată se ridică şi porni spre bar, apoi reveni şi îl trase pe Malko de mânecă.

— Hai să-ţi prezint pe cea mai bună prezicătoare din Filipine.

— O prezicătoare?

— Vreau să ştiu ce ţi se va întâmpla. Vino!

Agentul o urmă la bar. O tânără îmbrăcată într-o rochie foarte mulată din mătase roşie, foarte scurtă, descoperind un piept uimitor, o cascadă de păr negru pe umeri, cu faţa extrem de machiată, îi întinse o mână moale şi învăluitoare.

— Ţi-o prezint pe Yaboute, îi spuse Nelia.

Rapid, discutară ceva în dialect. Yaboute luă mâna stângă a lui Malko şi i-o aşeză pe bar.

— Ce curioasă înşiruire de linii… zise filipineza, foarte mulţumită.

Prezicătoarea îşi puse unghia lăcuită în roşu carmin pe linia vieţii şi îi spuse cu o voce mai puţin gravă:

— Sunteţi în pericol. O femeie vă doreşte răul. Este periculoasă. Văd moartea deasupra dumneavoastră.

— Va muri? întrebă Nelia stins.

— Nu sunt sigură. Are o linie a vieţii de excepţie. Are multă vitalitate..

Yaboute se aplecă peste mână apoi dădu din cap.

— Este prea mult zgomot aici, nu pot să mă concentrez.

— Să mergem sus…

Yaboute trecu înainte, ondulându-şi trupul mulat în roşu, chiar în faţa lui Malko. Sus, într-un soi de verandă unde domnea căldura umedă a nopţii, se aşezară pe nişte fotolii confortabile. Prezicătoarea nu-i spuse mare lucru în plus, părând fascinată mai mult de privirea aurie a bărbatului. După un timp vorbi în tagaiog cu Nelia, care traduse:

— Dacă vrei să-ţi spună mai mult, trebuie să se concentreze şi

să vină cu noi la hotel. Ce zici?

Malko era curios de ce Nelia nu era geloasă pe făptura provocatoare din faţa lor. În plus, nu credea în predicţii…

— Sunt obosit, poate altă dată…

Yaboute înţelese, dar nu plecă. Dimpotrivă, scoase o ţigară de marihuana din decolteu, o aprinse, trase un fum şi o dădu Neliei. Agentul simţea transpiraţia curgându-i pe ceafă şi pe piept. Nu dorea decât un duş, dar vrăjitoarea asta nu părea hotărâtă să renunţe.

— Sunt multe prezicătoare în Filipine? întrebă Malko, mai mult pentru a sparge liniştea.

— Este ca o industrie. Toată lumea are pe cineva care-i spune despre viitor. Multe dintre prezicătoare câştigă foarte bine. Toate persoanele influente le consultă. Preşedintele Marcos însuşi nu face nimic fără sfatul lor.

— Interesant…

— Marcos are o prezicătoare pe care o vede în ziua de cincisprezece ale fiecărei luni.

În mintea lui se produse un declic. Cincisprezece era ziua fixată pentru June Bride.

— De ce tocmai acea zi?

— Pentru că este o dată magică. Anul acesta cade exact înaintea alegerilor. Şi vrea să ştie dacă va fi reales. Oricum, fiind singurul candidat, neliniştile sale par de prisos.

— Cine este femeia care-i spune viitorul? Mi-ar face plăcere să o consult. Unde locuieşte?

Yaboute se făcu că nu aude şi privirea îi rămase în gol, trăgând din ţigara de marihuana. După câteva fumuri, se ridică.

— Unde pleacă? întrebă agentul.

— Coboară la bar. Se simte ofensată.

— Bine! Să mergem la hotel, să-mi prevadă viitorul.

— Oh, mulţumesc! Ţin atât de mult să-l ştiu şi eu.

Instantaneu, Yaboute îşi recăpătă zâmbetul. În stradă, agentul o preveni pe Nelia:

— Vreau cu orice preţ să ştiu cine este şi unde locuieşte prezicătoarea preşedintelui…

— Tu ai mai multe şanse decât mine să afli.

— De ce?

— Este un bărbat în travesti…

— Dar ce vrea de la mine?

Fata nu avu timp să-i răspundă. Yaboute îi ajunse din urmă,

ondulându-se mai mult ca înainte. Malko bombănea CIA care-l băgase mereu în situaţiile cele mai extravagante.

*

* *

Yaboute traversă holul hotelului Manila, încântat. Agentul, în schimb, îşi plecă privirea de ruşine. În apartament, Nelia puse muzică pentru a destinde atmosfera, iar „prezicătoarea” se aşeză cu timiditate pe marginea unui fotoliu, fixându-l pe bărbat. Acesta îi întinse palma.

— Ce vedeţi în ea?

Travestitul se aplecă, o suci peste tot şi îi mărturisi că nu vede nimic, cel puţin deocamdată. Fluidul i se risipise. Trebuia să se concentreze mai bine, să intre într-o stare mediatică pentru câteva clipe. Nelia se ridică şi-l trase pe Malko în cealaltă cameră.

— Să-l lăsăm singur...

Apoi îi descheie cămaşa cu nerăbdare. Agentul o opri.

— Nu acum, aşteaptă să fim şi noi singuri.

— Bine, dar nu va pleca aşa de repede...

— De fapt ce vrea?

— Vrea să ne vadă că facem dragoste, asta-i tot. Spune că eşti foarte frumos. După aceea, o să-ţi dea toate amănuntele pe care le doreşti.

Tot vorbind, fata continua să-i scoată hainele. Îl împinse pe pat, se aşeză în genunchi în poziţia obişnuită şi-l prinse cu gura. Malko se lăsă în voia senzaţiei plăcute, legănat de muzică, cu ochii închişi.

Deodată, ghici prezenţa cuiva. Deschise ochii. Yaboute îi observa arzător, stând în picioare, lângă pat. Lui Malko i se păru că Nelia îşi schimbă puţin felul de a acţiona. Se întrerupea, urcând de-a lungul torsului, lingându-l puţin câte puţin. Travestitul privea cu lăcomie ceea ce făcea fata, apoi începu să-l privească intens pe Malko. Acesta îşi spuse că nu este cazul să-l tenteze prea mult. Dintr-o mişcare o prinse pe Nelia de mijloc, o întoarse cu spatele şi o penetră brutal. Fata părea extrem de excitată de prezenţa celuilalt. Îşi strânse picioarele pentru a-i permite lui Malko o mişcare mai uşoară. Yaboute se uita cu ochii ficşi, respirând greu, cu o mână pusă peste rochie. Deodată, se auziră cuvinte răguşite. Nelia se întoarse cu o mişcare suplă de reptilă, oferindu-i şoldurile cambrate. Yaboute nu mai rezista; cu un glas răguşit, îi strigă lui Malko:

— *Fuck, fuck her in the ass!*

Malko îi ascultă sfatul, cu o brutalitate neaşteptată, penetrând-o dintr-o singură mişcare. Nelia era într-o stare de excitare totală şi părea că nu simte vreo suferinţă. Yaboute scoase câteva gemete ca şi cum el se afla în locul lui Malko. Agentul explodă, risipindu-se în corpul minunat al fetei. În acelaşi timp, travestitul chiţăi ca un şoricel şi se destinse, asemeni unui resort care se rupe. Se ridică şi dispăru în camera alăturată. Nelia îşi întoarse capul spre Malko, rămas în aceeaşi poziţie.

— M-am simţit minunat. De obicei, nu mă simt prea bine în felul ăsta.

— Din cauza prezenţei lui, nu-i aşa? Eşti o ticăloasă mică…

— Aş fi vrut ca tu să-l… La asta m-am gândit. Eu v-aş fi privit.

Iată ce visează tinerele… Se simţea total jenat. Lucrurile, astea îi provocau o stare îngrozitor de neplăcută.

Yaboute stătea liniştit în living-room. Văzând-o pe Nelia, îi spuse:

— Mâine o să-ţi telefonez şi îţi voi da numele prezicătoarei. Până atunci mă voi informa.

Apoi părăsi camera. Malko nu-şi regretă deloc „performanţa”. În meseria lui, nu există niciodată coincidenţe. Chiar de la începutul misiunii se întrebase cum puteau fi atât de siguri aceşti conjuraţii să-l găsească pe Marcos, într-un anumit loc, la o anumită dată. Probabil, Yaboute deţinea răspunsul.

După părerea lui Bill Carter, nu mai exista nici un pericol. Dar Malko avea experienţa misiunilor din Asia şi se temea de apele calme care sapă adânc. Ferdinand Marcos avea, poate, întâlnire cu moartea pe data de cincisprezece iunie. Adică peste două zile!

Capitolul XVII

Carlos Bubi îşi ţinu puţin respiraţia, potrivindu-şi ochiul în vizorul armei şi apăsă pe trăgaci. Detunătura seacă se repercută lung în malurile râpoase ale canionului, acoperite de jungla de nepătruns. Acolo, la două sute de metri, bucata de lemn care înlocuia un cap de om se înălţă într-o jerbă de apă, înainte de a cădea în râu. Bărbatul, fixat cu o sfoară de marginea malului, nu risca să fie luat de apă. Carlos îşi şterse picăturile de sudoare ce-i curgeau pe lângă ochi, deplasă luneta cu un milimetru, apoi trase al doilea foc.

Cimentul micului baraj era fierbinte sub pieptul lui. Păsările din preajmă fugiseră din cauza zgomotelor prea puternice; nu mai rămăsese decât un carabao. O pasăre melancolică, pe trei sferturi cufundată în apă, indiferentă la şedinţa de tir.

Carlos nu era în pericol de a fi deranjat. Îşi alesese special acest loc aflat la o jumătate de oră de campusul militar, care proteja intrarea de nord în Zamboanga, aflat la sud-vest de insula Mindanao. Din cauza rebelilor nimeni nu venea aici, în afară de el şi de câţiva muncitori care întreţineau barajul.

Carlos mai trase cinci focuri, lovindu-şi ţinta de fiecare dată, apoi se ridică, scoase încărcătorul şi se îndreptă spre camionetă. În sfârşit, după doi ani de frustrări, sosise momentul răzbunării. Şi încă ce răzbunare.

Îşi puse arma alături şi porni maşina. După o jumătate de oră ajunse acasă. Locuia într-o căsuţă de lemn, care stătea pe nişte stâlpi, în apropierea campusului militar, de-a lungul râului. Casa avea o verandă circulară, trei camere mobilate foarte sumar şi, ca lux suprem, un frigider care funcţiona pe bază de alcool. Îşi turnă o bere. Savurându-şi ultimele momente de linişte. I se strângea inima gândindu-se că urma să părăsească locul. Trăia singur, din când în când mai aducea câte o femeie din Zamboanga pe care a doua zi o trimitea înapoi.

După ce îşi bău berea făcu un duş, se uscă, îşi aranjă părul negru şi lung şi-şi netezi mustaţa deasă de sub nasu-i galben şi aplatizat. Îşi puse un pantalon negru şi o cămaşă barand tagalog, brodată. Scoase de sub pat o sacoşă din pânză veche, în care puse câteva lucruri, apoi demontă arma şi o înveli într-o

cuvertură. Puse alături două încărcătoare pline şi două grenade cumpărate de la un soldat din campus. Acum era gata de drum.

*

* *

Pentru inaugurarea staţiei de epurare a apei din Zamboanga, autorităţile de la „Water District” hotărâseră să organizeze o mare sărbătoare. Dansatorii amatori evoluau pe ringul improvizat pe pajişte, în căldură, în timp ce femeile îmbrăcate în costume elegante hispanice îşi făceau vânt cu evantaiele. Erau prezente cam o sută de persoane şi muzica se auzea din toate părţile ca la un banchet adevărat. Carlos Bubi ezită în faţa meselor ocupate, intimidat. Deodată, o siluetă înaltă se apropie de el:

— *Carlos, viene aqui.*

Dialectul vorbit în Mindanao era foarte apropiat de spaniolă. Bărbatul îl urmă pe părintele Tomino Roca, unul dintre preoţii „de şoc” din Zamboanga, arestat deja de două ori de trupele guvernamentale. Avea o statură de boxeur, ochii negri înfundaţi în orbite şi un crucifix care se bălăngănea pe sutana uzată. Era unul dintre puţinii care puteau să plece pe jos prin munţi fără să rişte întâlniri periculoase. În afară de primarul localităţii care era total împotriva lui Marcos, părintele Roca era figura cea mai importantă din Zamboanga. La masa lui se mai afla cineva: un bărbat cu părul grizonat, cam gras, cu ochii vioi şi cu statură de muncitor, cu umerii laţi şi curbaţi.

— Carlos, ţi-l prezint pe preotul Conrado. Ai auzit de el?

— *Si, si...*

Conrado îi strânse mâna cu putere şi îl privi foarte intens.

— Despre el mi-ai vorbit, Roca?

Tomino Roca înclină din cap. Dansul încetase şi toată lumea se năpusti spre mâncare. Pe fiecare masă era câte o sticlă de whisky. Roca turnă în trei pahare şi se ridică.

— Să bem.

Pe pajişte erau aşezaţi mai mulţi porci fripţi. Bubi luă o bucată de carne şi puţin orez cu ardei. Şoriciul tare îi trosnea în dinţi. Bău o înghiţitură de whisky pentru a şterge gustul cam greţos. Muzica începu să se audă din nou. În Filipine, nu exista loc fără muzică. Părintele Conrado mânca în linişte, cu grăsimea curgându-i pe barbă:

— V-aţi gândit bine? întrebă deodată.

Carlos dădu din cap, aprobator, cu gâtul sugrumat de emoţie.

— Si, padre...

Carlos nu pronunţă „father” ca în tagalog. De doi ani se gândea la acest moment. Din ziua în care o unitate Southern Command năvălise în satul natal căutând partizani NPA. Soldaţii erau furioşi şi beţi. Tocmai pierduseră nişte tovarăşi într-o ambuscadă. Au început să tragă peste tot, la întâmplare. Soţia lui, însărcinată, a fost împuşcată. Copilul a murit pe loc, iar mama se chinuia cu coloana vertebrală sfărâmată.. Băiatul cel mare, dorind s-o protejeze, a fost împuşcat drept în cap, iar fetiţa cea mică, în timp ce fugea, a fost ucisă de o lovitură puternică de picior. Carlos, atins de un glonţ în picior, cu tibia sfărâmată, căzuse la pământ. Se prefăcuse mort, stând nemişcat mai multe ore, în timp ce soldaţii jefuiau şi omorau tot ce le ieşea în cale, chiar şi animalele. Doar spre seară reuşi să scape, fugind la nişte veri. Timp de câteva zile, rămase într-o stare de prestaţie, încercând să înţeleagă ceva. Nu făcuse politică niciodată şi puţin îi păsa de guvernul de la Manila. Rana i se vindeca foarte greu şi rămăsese şchiop. Apoi venise la Zamboanga şi părintele Tomino Roca îi găsise un loc de maistru la construcţia unei staţii de epurare a apei.

Carlos Bubi îşi ridicase de unul singur căsuţa din mijlocul munţilor şi începuse să se antreneze la tir, deşi nu pusese mâna pe o armă niciodată în viaţă. În câteva luni devenise trăgător de elită, capabil să ucidă un om la două, trei sute de metri. Când avea câteva zile libere, se alătura bandelor NPA şi devenea un ucigaş periculos.

Din cauza piciorului şchiop, nu putea să-i însoţească pe camarazii din NPA în campaniile lor nenumărate. Dar lângă Armalita sa devenea o maşină de ucis de temut...

Părintele Tomino Roca îl cunoştea. De aceea se gândise imediat la Bubi când se întâlnise cu părintele Conrado la Manila, cu o săptămână în urmă. Acesta îi spusese despre problema lui: trebuia să găsească un înlocuitor şi asta foarte repede.

Cei doi preoţi făceau parte din aceeaşi facţiune militantă a clerului, aliată cu comuniştii din dezgust faţă de justiţie şi de brutalităţile comise de armată. Renunţaseră la instrumentele preoţeşti pentru a lupta cu sabia. Cu riscul vieţii....

În ochii lor, asasinarea lui Marcos era o operă de binefacere. Părintele Conrado simţea că acest Carlos era un bărbat puternic. Îl privi cu intensitate.

— Vom pleca în noaptea asta, cu avionul, la ora patru. Ai tot

ce îţi trebuie?

— *Si, padre.*

— Ştii că eşti în mare pericol?

— *Si, padre.*

— Poţi să ţinteşti o persoană la două sute de metri?

— Poate, *padre.*

Tomino Roca răspunsese în locul lui. Apoi se aplecă la urechea lui Carlos Bubi.

— Înainte de plecare să vii la mine să te spovedeşti. Numai Dumnezeu ştie când ne vom mai vedea.

Bărbatul îşi înăbuşi teama care-l cuprinse. Nu fusese niciodată la Lugon, marea insulă din nord şi nici la Manila. Cel mai mare oraş pe care-l ştia era Davao City, în Mindanao. Dar ardea de nerăbdare să-şi răzbune familia. Gândul că ar putea muri, nu-l preocupa prea mult. Niciodată nu va mai simţi durerea aceea cruntă, arzătoare, pe care o încercase în faţa cadavrelor celor dragi.

— La Manila totul este în ordine? întrebă Roca..

— Da, cel puţin aşa sper, vorbi Conrado. Au fost mai multe încurcături. Nici nu ştiu dacă acest om, Carlos, va avea timp să fugă.

— Numai Dumnezeu îl poate apăra. Ceea ce va face îi va deschide calea raiului. Mă voi ruga pentru el şi pentru noi, toţi. Voi asculta radioul. Doriţi să rămâneţi la prezbiteriu şi în seara asta?

— Dacă se poate...

Apoi cei doi reveniră la masă. Pentru cursele aeriene interne bagajele nu erau controlate. Sheilah Calampang îi aştepta la Manila, iar după aceea dispuneau de o ascunzătoare sigură, până la ora atentatului. Toate elementele operaţiunii „June Bride” erau bine puse la punct.

*

* *

Nelia răspunse la telefon: era Yaboute, prezicătorul. Fata ascultă, apoi notă o adresă pe o bucată de hârtie.

— Am veşti formidabile, dragul meu, spuse bucuroasă. Preşedintele Marcos se întâlneşte azi, la ora patru, cu prezicătoarea la ea acasă. În Harvard Road, numărul 12, în Forbes Park North. O cheamă Yasmina şi este foarte cunoscută.

Era chiar cincisprezece iunie, ziua destinată operaţiunii. Auzind vestea, Malko se gândi imediat la Bill Carter, pe care

trebuia să-l prevină, indiferent de situaţie. După ce se îmbrăcă, se repezi la ambasadă. Carter, de curând revenit de la Singapore, era într-o conferinţă, dar părăsi sala pentru a-l primi. Agentul îi prezentă ipoteza lui. Deşi americanul nu părea să mai considere afacerea ca una prioritară, păru foarte impresionat de raţionament.

— Îl anunţ imediat pe căpitanul Blanco. Numai el poate lua măsurile concrete.

În timp ce secretara chema palatul prezidenţial, Bill se chinuia în van să afle de unde proveneau informaţiile, dar fără succes..

În sfârşit, Bill vorbi cu ofiţerul filipinez, expunându-i toate detaliile. Malko văzu cum obrazul americanului îşi schimbă culoarea, apoi îl auzi, scuzându-se jenat. Carter închise aparatul, înjurând printre dinţi şi-l fulgeră pe agent cu privirea.

— M-aţi făcut să trec drept un imbecil! Astăzi nu este prevăzută nici o deplasare a preşedintelui. V-au minţit... Blanco a verificat prin şeful securităţii..

— Îmi pare nespus de rău, bâigui agentul.

— Oricum, eu i-am pus în gardă despre un pericol de atentat. Noi nu mai putem face nimic altceva şi aş dori ca dumneavoastră să nu mai fiţi la Manila, în ziua în care va fi găsit cadavrul lui Sir Jimmy.

— Plec mâine, dacă am confirmarea rezervării de la Air France.

— Mai sunt şi alte curse spre Europa..

— Dar ţin mult la Air France. Sunt singurii care fac doar două escale.

Malko detesta să fie învins în modul ăsta. Părăsi ambasada furios. Episodul cu Sir Jimmy îi lăsase o impresie proastă. Ajuns la hotel, îşi vărsă furia asupra Neliei, care suporta reproşurile fără a spune nimic.

— Sunt sigură că Yaboute a spus adevărul. Foarte adesea, Marcos decide să plece în ultimul minut. Există o singură cale să aflăm: să mergem la faţa locului.

— Bine, dacă vrei neapărat, să mergem! spuse Malko pe un ton acru.

Intrarea în Forbes Park, cel mai vechi ghetou de lux din Manila, se găsea în sudul zonei Makati. Erau aceleaşi alei curate, cu vile luxoase, cu acoperişuri curioase din tablă ondulată. Harvard Road era o alee dreaptă la marginea zonei Park, străjuită de construcţii mai modeste. Agentul se opri în faţa

numărului 12, o casă plată şi albă, cu o grădină mică! Sună la uşă şi în prag apăru o servitoare. Nelia i se adresă în dialect, îi spuse că doreau o consultaţie şi că bărbatul este un străin foarte bogat aflat în trecere prin oraş. Servitoarea dispăru şi reveni după câteva minute cu un aer dezamăgit; stăpâna nu putea să-l primească decât după ora şase. Pentru că înainte avea o altă întâlnire. Cu părere de rău, fata îi răspunse că la ora şase era prea târziu şi se îndreptară spre maşină. După un timp, în capătul străzii apăru un vehicul. Doi poliţişti inspectară zona, iar unul dintre ei se apropie de Malko.

— Nu puteţi rămâne aici, domnule.

— Dar de ce?

— Preşedintele Marcos trebuie să sosească peste câteva minute. Strada va fi degajată.

Malko îşi ascunse bucuria. Deci Yaboute avusese dreptate. Dintr-un motiv necunoscut, Serviciul de Securitate minţise. Ferdinand Marcos venea la ora patru la prezicătoare! Organizatorii atentatului fuseseră bine informaţi.

Gândindu-se la conexiunea dintre membrii complotului şi securitate, îşi dădea seama că doar o jumătate de oră îl mai desparte de crimă.

Capitolul XVIII

Imensul Rolls Royce negru încetini doar în faţa postului de pază de la Golf Club. Automat, gărzile salutară fără să verifice cine era în interior. Se distingea vag silueta şoferului şi a unei femei. La Manila exista numai un Rolls Royce şi acesta aparţinea lui Jesus Taculig, membru de drept al Clubului „Polo” şi al anexei din „Golf”. Maşina care venea în urmă era un Nissan mic oprit pentru controlul obligatoriu al portbagajului şi al călătorilor. Din cauza psihozei generate de atentatele cu bombe, poliţiştii controlau tot ce le ieşea în cale, mai puţin pe turiştii străini. În interiorul Rolls-ului, Sheilah Calampang zâmbea satisfăcută.

— Gata, am trecut!

Era trei şi jumătate. Aveau destul timp la dispoziţie. Boala lui Taculig era cât pe ce să le rateze operaţiunea.

Cu puţin timp în urmă, Sheilah îl întâmpinase la Manila pe părintele Conrado. Omul era nervos, iar Carlos era complet dezorientat. Dacă nu reuşeau să pătrundă în golf, totul era pierdut. Sheilah şi-a adus aminte la timp că exista o legătură de chei pentru Rolls, într-o cutie magnetică. O recuperase în timpul nopţii, apoi se prezentă cu detaşare la miliardar acasă, afirmând că acesta i-a împrumutat maşina. Servitorii, văzând cheile, nu au mai îndrăznit să se opună. În fond, cine putea fura aşa ceva? Mai departe, îl luă pe Carlos Bubi şi-i înfundă cascheta de şofer pe cap, punându-l la volan. Cu inima gata să le sară din piept, amândoi porniră spre Country Club. Din cauza căldurii excesive, în zonă se afla puţină lume.

— Ia sacul, îi ordonă Sheilah lui Carlos.

Omul deschise portbagajul şi scoase un sac de golf pe care şi-l puse pe umeri. Ameţit de ceea ce vedea, privea cu uimire instalaţiile somptuoase, gazonul impecabil, servitorii îmbrăcaţi în alb, parchetul de teck lustruit din restaurantul luxos. Era ceva deosebit: nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva.

Carlos şchiopăta uşor în spatele femeii. Ocolind clădirea se îndreptară spre terenurile de golf, fără ca nimeni să îi observe. Pe teren nu se vedea nici un alt jucător. Sheilah îşi şterse broboanele de sudoare care-i curgeau pe obraz.

— Vezi casele de acolo? Numără patru începând de la stânga.

Vila aceea albă, joasă, cu perdele mari, galbene la una din ferestre…

— O văd.

— Acolo este..

Mărginind terenurile, un şir de vile aveau vederea direct spre teren. Toate erau plate, prevăzute cu antene de televiziune. Aici se întindea extremitatea zonei Forbes Park North.

Rămaseră tăcuţi câteva secunde. Carlos Bubi privea intens vila. Călătoria lui se termina aici. Cunoştea bine sfârşitul. Nu avea nici o şansă de a fugi într-o zonă atât de platâ, ca-n palmă. Vor trage în el ca într-un iepure. Ideea nu-i făcea nici o plăcere.

Sheilah îşi consultă ceasul de aur şi îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau şi vocea i se schimbase.

— Este trei şi patruzeci de minute. Peste douăzeci de minute Marcos va veni, va intra în camera ascunsă de perdelele galbene şi va cere să fie trase.

Carlos se uita uimit la femeie.

— De unde ştiţi?

— Asta face parte din informaţiile care ne-au permis să organizăm acţiunea. Lui Marcos îi este teamă că cineva se poate apropia de el fără să fie văzut. În grădină vor fi soldaţi. Nu-ţi face griji. Nu vor privi aici. Doar o fereastră te va separa de ţintă. Crezi că poţi s-o atingi?

Cu sprâncenele încruntate, Carlos examină situaţia. Palmele îi erau umede. Transpirase peste tot. O ascultase pe femeie cu mare atenţie pentru a nu scăpa nici un amănunt.

— Da, cred că da. Trebuie să încerc.

— Atunci, încearcă.

Sheilah era la fel de nervoasă ca şi el. Bubi luă sacul şi cu mare grijă scoase arma şi încărcătorul. Sheilah se uita spre Club House, neliniştită. Numai de nu i-ar zări cineva! Bărbatul se lungi la pământ, lângă o movilă mică ce marca numărul 9 şi luă poziţia. Contactul cu arma îl linişti. Şterse luneta cu batista, îşi lipi ochiul de lentila lunetei. De îndată, în faţă îi apărură perdelele galbene, uşor depărtate. Căută să-şi imagineze înălţimea unui om, plecând de la pământ. Nu era nici o problemă: putea ţinti:

— Cred că merge.

— Foarte bine, surâse Sheilah. Pune totul la loc. Am măsurat distanţa: sunt două sute şaptesprezece metri cu exactitate, dacă vrei să-ţi reglezi puşca. Începând din clipa în care se trag

perdelele, ai la dispoziţie cel puţin o jumătate de oră. O să lovesc câteva mingi de golf, în cazul în care cineva m-ar observa.

Carlos nu-şi stăpâni surâsul când femeia, din cauza nervilor, mai mult lovea în pământ decât în minge. Nu se pricepea deloc la golf, dar i se părea ciudat şi fragil acest sport. Mingea următoare zbură în iarbă şi Sheilah plecă în căutarea ei. Carlos o urmă cu sacul greu pe umăr. Privirea îi revenea mereu spre casa cu perdele galbene. Spera să nu rateze!

*

* *

Malko zări o cabină telefonică de unde formă numărul ambasadei americane. Bill Carter ieşise din birou. Încercă să îl găsească pe căpitanul Blanco la palatul Malacanang, dar firul era ocupat. Era patru fără un sfert. În sfârşit, găsi linia telefonică liberă, dar căpitanul nu răspunse. Nu avea timp să meargă la palat. Va trebui să-l oprească pe Ferdinand Marcos înainte ca acesta să ajungă la întâlnire, sau cel puţin să-l prevină.

Urcă în maşină, alături de Nelia şi porni spre Ayala Avenue. Nu făcu nici o sută de metri, că auzi sirena poliţiei. Doi motociclişti se aşezară în faţa lui, făcându-i semn să oprească. Un convoi trecu în viteză: preşedintele, se ducea, totuşi, la întâlnire. Malko apăsă pe accelerator şi porni în urmărirea maşinilor din convoi. Dacă era un atentat, ce metodă ar fi putut folosi un ucigaş plătit? O bombă, un comandou? Se mai gândea încă la stilul de luptă, când intră în Forbes Park. Pe lângă obişnuitele gărzi, se mai aflau şi alţi soldaţi. Harvard Avenue era în stare de asediu! Nu se putea intra! Peste tot erau soldaţi înarmaţi până-n dinţi, care interziceau accesul. Nişte securişti în civil supravegheau casele vecine şi strada. Tot ce mişca! Doi dintre, ei se îndreptară spre Toyota.

— Ce doriţi?

— Vreau să-l văd pe preşedinte, răspunse Malko, cu candoare, sau pe căpitanul Blanco, de la securitate.

— Preşedintele nu este aici, iar căpitanul Blanco nu ştim unde poate fi. Circulaţi, vă rog!

Chiar dacă ar fi fost o încercare de atentat, părea compromisă. Agentul se simţi dintr-o dată ridicol. Se întoarse, oarecum liniştit. Totuşi ceva îl tracasa: organizatorii complotului prevăzuseră această desfăşurare de forţe.

— De partea cealaltă, spre ce dau casele astea? o întrebă pe Nelia.

— Spre terenul de golf. Este foarte căutat, deşi nu sunt cele mai moderne terenuri din oraş.

— Se poate intra uşor?

— Nu, sunt foarte scumpe. Doar oamenii bogaţi şi străinii îşi pot permite un asemenea lux.

— Cum ajungem?

Porniră spre McKinley Road şi ajunseră la intrare. Paznicul în uniformă, văzându-l pe Malko, nu-l scotoci nici măcar în maşină. Totul era luxos: peluzele bine tăiate, somptuosul Club House în lemn de teck, aleile îngrijite. În parcare, atenţia agentului fu atrasă de ceva care nu distona cu ambianţa de vis: un Rolls Royce negru, înmatriculat la Manila. Dar îşi aduse aminte de remarca lui Ruben. Cel care avea aşa ceva, era Jesus Taculig, presupusul creier al operaţiunii. Coborî din maşină şi inspectă Rolls-ul; dar nu remarcă nimic anormal. Era încuiat cu cheia.

— Unde este Harvard Avenue?

Nelia îl duse aproape de Club House. La vreo şase sute de metri se zărea o înşiruire de case. Terenurile de golf păreau pustii din cauza căldurii. Totul era normal. Teoretic…

— Încearcă să afli cui aparţine maşina. Credeam că Taculig este la spital.

— Poate că a împrumutat-o cuiva. Mă duc să văd.

Rămânând singur, Malko examina zona. În grădina uneia dintre case distinse mai multe siluete: probabil erau soldaţi. Dar pentru terenurile de golf nu se luase nici un fel de precauţie. Era tulburător, enervant, dar logic: pământul plat ca o farfurie reprezenta un loc sigur.

Nelia reveni de la Club House cu sufletul la gură:

— Au fost văzuţi un bărbat şi o femeie. Bărbatul era şoferul şi purta pe umăr sacul de golf. Tocmai au început partida.

— O femeie… Cum arăta?

— Brună…

Dar erau milioane de filipineze brune. Prea multe indicii care concordau pentru ca agentul să dea înapoi, chiar dacă oficial misiunea lui se încheiase. Cât despre cele două „gorile", Chris Jones şi Milton Brabeck, aceştia plecaseră să viziteze insula Corregidor, în afara oraşului, unde avuseseră loc lupte în cel de-al doilea război mondial. Malko se hotărî pe loc. Prefera să rişte, decât să regrete apoi toată viaţa.

— Merg să văd ce se petrece, îi spuse Neliei.

Capitolul XIX

Carlos Bubi înălţă o rugăciune în gând, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Culcat, în plin soare, pe movila de pământ ce mărginea gaura cu numărul 9, avea impresia că se află într-un cuptor. Ţeava armei depăşea uşor creasta de pământ, fiind îndreptată spre fereastra cu perdele galbene. Soldaţii din grădină stăteau cu spatele la el. Carlos se întoarse. Sheilah Calampang dispăruse, după ce îl avertizase că îl va supraveghea. Acum, aflându-se la locul stabilit, nu se mai putea mişca.

Trebuia să respire cu calm şi să se concentreze cât mai mult. În mod surprinzător, se simţea bine, chiar destins. Era atent şi grăbit să vadă perdeaua trasă. Începu să-şi mângâie încet arma. Calculase că ar putea să tragă patru gloanţe în mai puţin de trei secunde. Ţinta, Ferdinand Marcos, nu ar fi avut timp să se deplaseze. Un singur glonţ în cap ar fi fost suficient, în ciuda ţevii relativ scurte, puşca era foarte precisă.

Carlos mişcă puţin, încercând să aranjeze grenada ataşată de centură. Era apărarea lui personală. Dacă totul mergea bine, urma s-o recupereze, punându-i ştiftul la loc. Dacă nu, nu-l mai interesa nici măcar propria-i viaţă.

Deodată, creierul i se mobiliză. Perdelele se mişcau! Îşi concentră privirea. Încet, fereastra se descoperea total. Carlos Bubi închise ochii câteva secunde: orbit de reverberaţia violentă a aerului foarte cald, nu mai distinse nimic în interiorul casei, nici măcar prin lunetă. După ce trecură mai multe secunde, se obişnui, în sfârşit găsi ceea ce căuta. La dreapta văzu o femeie, apoi o masă şi cineva aşezat de cealaltă parte: Ferdinand Marcos.

Bărbatul îşi înăbuşi o înjurătură: unul dintre soldaţii din grădină se afla exact în linia de ochire, acoperindu-l în totalitate pe preşedinte. Soldatul nu se mişca deloc.

Carlos făcu un calcul rapid. Putea să tragă un glonţ în spatele soldatului, să-l facă să cadă la pământ, apoi să-şi potrivească al doilea foc pentru bărbatul aşezat pe scaun! Dar depindea de o mişcare greşită, poate, a degetului, sau de mişcarea rapidă a victimei. După aceea, totul era pierdut. Unul dintre soldaţi începu

să se mişte şi asta îi dădu speranţe. Trebuia să mai aştepte. Ştia că Marcos rămânea o jumătate de oră. Pentru aşi odihni vederea, îşi propuse să nu privească prin lunetă decât din timp în timp. Cu ochiul liber putea să supravegheze mişcările celorlalţi.

Aşteptarea devenise insuportabilă. Transpiraţia îi curgea pe spate, lipindu-i cămaşa de piele, iar gura îi era uscată de sete: Se simţi deodată abandonat, ar fi vrut s-o cheme pe Sheilah, dar nu îndrăzni, pentru a nu atrage atenţia. Din fericire, denivelările terenului de golf îl acopereau şi-l ascundeau vederii celor din Club House.

*

* *

Sheilah Calampang scoase un strigăt de furie când îl recunoscu pe Malko. Gândurile începură să i se învârtească în cap. Cum venise până aici? Cine îi denunţase? Nu mai înţelegea nimic. Un lucru era sigur: trebuia să-l împiedice să intre în miezul operaţiunii. Aparent, agentul n-o văzuse pe femeie. Şi ea avea un sac de golf pe umăr, dând impresia unei jucătoare adevărate. Îşi stăpâni emoţia şi se opri, ca şi cum ar fi pregătit o lovitură. Îşi puse pistolul la centură, în partea din faţă. Din spate nu se vedea arma şi, dacă o va recunoaşte, oricum va fi prea târziu. Sheilah începu să balanseze crosa, supraveghindu-l cu colţul ochiului: agentul se apropia. Nu se aştepta să-l revadă.

Femeia lovi mingea care sări foarte departe: bun început. Apoi luă altă minge din sac, scoţând o exclamaţie înfundată: perdelele galbene erau trase, dar nu se auzea nimic. Ce se petrecea? De ce Carlos nu acţiona?

Furioasă, simţi că-i vine să urle. Era prea târziu să se mişte. Cu inima nebună de durere, îl pândea pe bărbatul pe care dorea să-l ucidă.

*

* *

Nelia îl urmărea pe Malko. Îl văzu cum înaintează în iarbă şi avu o senzaţie bizară. Nu se vedea decât o jucătoare de golf pe teren. O femeie. Probabil cea cu maşina Rolls Royce. Şoferul nu se mai zărea, ceea ce o intrigă. De ce juca pe căldura asta? Necunoscuta era întoarsă cu spatele. Mică, firavă, cu părul negru, strâns în coc.. Nelia îşi întoarse privirea, căutându-l pe Malko. Acesta era acoperit în parte de ridicăturile de pământ de pe teren. Începu să se roage pentru el. Câmpul mare, verde şi

pustiu, în ciuda liniştii care domnea, o îngrozea.

*

* *

Malko se găsea la cincizeci de metri de jucătoarea care se pregătea să lovească o nouă minge. Între timp, observă că şoferul dispăruse, ceea ce era bizar. Îşi modifică traiectoria, urcând pe o moviliţă de pământ pentru a examina terenul din faţă. Brusc, văzu bărbatul întins pe iarbă, strângând o armă îndreptată spre fereastra prezicătoarei. Tot la fel de îngrozit, realiză că nu-şi luase pistoletul cu el.

Jucătoarea, mirată că nu-l mai vede, se întoarse. În ciuda distanţei, agentul nu mai avu nici un dubiu: era Sheilah Calampang! Ăsta era sfârşitul. Instinctiv, începu să fugă spre bărbatul întins, făcând un ocol pentru a o evita pe Sheilah.

Femeia îi strigă ceva lui Carlos, ce Malko nu înţelese, apoi întinse braţul în direcţia lui. Agentul văzu gestul cu câteva fracţiuni de secundă înainte de a auzi detunătura. Se trânti în iarbă pentru a evita proiectilul. Nici unul dintre soldaţi nu părea să fi auzit împuşcătura. Dar dacă ar fi continuat să tragă, ar fi riscat să fie văzut. Demară ca un sprinter la cursa de o sută de metri, plonjând pe panta verde. O văzu pe Sheilah ochindu-l cu arma. Auzi împuşcătura şi glonţul zbură pe lângă ureche, ceea ce însemna că nu era prea aproape. Mai avea de făcut vreo douăzeci de metri, apoi ieşi din raza ei de acţiune.

Începu să-l distingă şi mai bine pe bărbatul întins pe jos, cu arma îndreptată spre casa unde se afla preşedintele Marcos. De data asta, avusese dreptate până la capăt. Îl găsise, în sfârşit, pe cel care îl înlocuise. Continuă să fugă spre trăgător. Nu înţelegea de ce nu trăgea.

Iarba îi amortiza zgomotul paşilor şi spera că-l va putea surprinde pe ucigaş înainte de a fi prea târziu. Deodată, bărbatul întoarse capul. Se găsea prea departe pentru ca agentul să-l vadă clar, dar era sigur că îl putea recunoaşte mai târziu.

*

* *

Carlos Bubi simţea o gheară uriaşă care îi strângea gâtul. Detunăturile îl făcuseră să tresară dar spera că Sheilah va putea opri pe oricine i-ar fi încurcat planurile. Nu cerea decât două-trei minute de răgaz. Soldatul care-i blocase vederea urma să se mişte totuşi. „Trebuia” să se mişte.

Deodată, văzu un individ care alerga spre el. Nu putea fi decât un poliţist. Ezită. Era uşor să-l doboare cu Armalita, dar împuşcătura era mult mai puternică decât cea de pistol şi risca să dea alarma. Simţea că îi plesneşte capul. Nu fusese pregătit pentru o situaţie atât de complicată. De emoţie, începu să strige:

— Sheilah, Sheilah!

Nici un răspuns. Ori femeia fugise, ori nu-l mai auzea. Se întoarse spre ţintă. Nu se mişcase nimic. Ferdinand Marcos stătea aşezat pe scaun, acoperit de acelaşi soldat. Singura pe care ar fi putut s-o împuşte era prezicătoarea.

Carlos îşi dădu seama că începe să tremure. Nu era momentul! Nu avea la dispoziţie mai mult de două secunde pentru a se hotărî. Bărbatul care fugea spre el era la mai puţin de cincizeci de metri. În mai puţin de douăzeci de secunde, nu ar mai fi putut îndeplini misiunea. Îşi lipi ochiul de lunetă şi zări cu uşurinţă spatele soldatului. În câteva fracţiuni de secundă degetul său atinse trăgaciul. Apoi se auzi o detunătură seacă. Reculul armei îl făcu pe Carlos să-şi piardă ţinta. Când îşi lipi din nou ochiul de lunetă, văzu soldatul clătinându-se. Tot pe axa ferestrei... Era sigur că-l nimerise în mijlocul spatelui. Neluându-l în seamă pe bărbatul care se apropia, aştepta.

La fel ca într-un film, două lucruri se petrecură în acelaşi timp: soldatul căzu şi perdelele începură să se închidă peste tot.

Bubi nu mai avu timpul necesar să-l vadă pe Ferdinand Marcos. Trase din instinct în locul unde s-ar fi putut afla preşedintele. Nu putea să verifice dacă l-a atins: perdelele se închiseră total. De furie, mai apăsă o dată pe trăgaci, puţin mai spre dreapta, sperând să-l ucidă pe Marcos, dacă acesta s-ar fi deplasat. Mai mult nu putea face. De altfel, în grădină începu o agitaţie dementă. Militarii speriaţi se puseră la adăpost, cu faţa la terenul de golf, iar cel căzut fusese deja tras într-o parte. Câteva împuşcături se auziră din nou. Instinctiv, Carlos se rostogoli pe o pantă, punându-se la adăpost. Se aşezase pe spate, cu faţa la cel care alerga spre el. Transpiraţia îi inundă faţa. Cu arma în mână, ţinti şi trase.

*

* *

Malko simţea că respiră foc. Plămânii îl dureau, picioarele parcă aveau plumb la tălpi, dar fugea ca un automat. Se apropie de trăgătorul culcat pe iarbă. Era la vreo treizeci de metri, când auzi mai multe focuri în jurul său. Văzu soldatul împuşcat în

spate şi perdelele închizându-se, ucigaşul rostogolindu-se la pământ şi pregătindu-se să tragă din nou. În acelaşi moment, un glonţ îi zbură pe lângă ureche. Asta era culmea: soldaţii îl luaseră drept ţintă. Instinctiv, se aplecă înainte, sprijinindu-se pe umăr, chiar în clipa în care Carlos Bubi trase. Urmă o explozie surdă şi un nor de fum se ridică de la locul în care se găsea teroristul. Carlos fu azvârlit înapoi de suflul exploziei, apoi trântit la pământ, chircit, cu mâinile pe burtă.

Agentul se ridică şi parcurse ultimii metri care-i mai despărţeau. Ceea ce auzise semăna cu explozia unei grenade. De unde venea vacarmul?

Se apropie de bărbat Sudoarea curgea pe faţa omului şi era livid. Gemea încetişor şi nu făcu nici un gest de apărare. Malko îi îndepărtă uşor mâinile crispate de pe burtă. Bărbatul avea stomacul sfârtecat. Aşa cum se întâmplă adesea, în cazul rănilor foarte grave, victima nu mai suferă pentru că este anesteziată de şoc. Sângele se scurgea în iarbă. Încetul cu încetul, capul i se lăsă pe piept, iar privirea deveni sticloasă.

Carlos îl privise fără să-l vadă şi încercă să-i spună ceva. Agentul se aplecă şi prinse unele cuvinte:

— Padre Tomino, padre Tomino.

Tulburat, Malko se uita atent în jurul lui. Nu se mai trăgea. Zeci de militari risipiţi pe terenul, de golf înaintau spre ei. Un elicopter zbura deasupra locului în mare viteză.

Carlos Bubi nu mai simţea nimic. Avea impresia unei greutăţi enorme deasupra stomacului, dar nu mai avea dureri, în schimb, îi era foarte frig. Ce idiot fusese să uite grenada agăţată de el! Din cauza agitaţiei, nu auzise şuieratul caracteristic al aprinzătorului. Explozia i-a prins stomacul, dar puţin îi păsa. Era sigur că va muri. Un lucru era important: să ştie dacă reuşise. Ridică puţin capul spre necunoscutul de lângă el şi reuşi să articuleze:

— L-am ucis? L-am ucis pe Marcos?

Văzu privirea clară şi aurie a lui Malko şi auzi o voce vorbindu-i în engleză:

— Da, l-aţi ucis!

Carlos Bubi închise ochii. Nu mai avea nici o durere în corpu-i sfârtecat. O pace adâncă se lăsă peste gândurile lui. Într-o stare de semiinconştienţă revăzu pentru ultima dată colinele acoperite de junglă, de la Mindanat.

*

* *

Când Nelia ajunse pe terenul de golf, escortată de mai mulţi soldaţi înarmaţi până-n dinţi, Carlos Bubi era mort. Pe cer apăru al doilea elicopter, bâzâind ca un bondar imens. Nelia explică militarilor ceea ce se petrecuse şi cine era Malko.

— Preşedintele a fost atins?

Un ofiţer dădu negativ din cap.

— Nu. Numai un soldat. Preşedintele a plecat imediat spre Malacanang.

Agentul porni spre Club House. Îi lăsă pe soldaţi să se ocupe de terorist. O întrebă pe Nelia dacă o găsise pe Sheilah Calampang. Nimeni nu o mai văzuse. În panica stârnită, femeia avusese timp să fugă.

Soldaţii şi ofiţerii soseau din toate părţile. Corpul lui Carlos Bubi fu aşezat pe o targă. Oamenii Securităţii nu-şi mai reveneau din uimire, întrebându-se de ce ucigaşul, fiind totuşi atât de aproape de reuşită, nu trăsese mai devreme. Era un mister care va fi îngropat odată cu el. Cum ştiuse că preşedintele cerea întotdeauna să se tragă perdelele de la fereastră? Cum aflase ora întâlnirii care fusese ţinută în secret, chiar şi faţă de Securitate?

Malko privi Rolls-ul negru al lui Jesus Taculig, aflat în parcare. Ce rol jucase acest personaj? De ce se găsea maşina aici? Se apropie de Rolls şi se opri brusc. Observă că mânerele uşilor aveau o poziţie schimbată, ceea ce însemna că uşile nu erau închise.. Cineva venise la maşină. Deschise o uşă din spate. Zări ceva negru pe jos, un braţ întins, un chip convulsionat de ură. Nu avu timp să se tragă înapoi. Explozia îi cuprinse faţa. Primi un şoc puternic la cap, în special la ceafă. Picioarele i se înmuiaseră, cerul deveni negru şi căzu cu mâinile înainte.

Capitolul XX

Chipul zâmbitor şi luminos al Alexandrei îl fixa, zburând parcă în aer. Malko închise ochii şi, când îi deschise din nou, femeia dispăru. Simţi o mână ce o strângea pe a sa şi se gândi că Alexandra ajunsese foarte repede la Manila. Nu-şi mai amintea foarte bine ce se întâmplase. Văzu o mână care i se întindea, dar îşi simţi creierul gol.

— A deschis ochii.

— Alexandra…

Malko strânse puternic o mână şi o voce îi răspunse în engleză:

— Totul va fi bine! Nu vă mişcaţi!

Era curios că Alexandra nu-i vorbea în germană. Făcu un efort şi privi pe cea care se găsea alături de patul lui. Văzu un obraz triunghiular, părul negru a la Ioana D'Arc şi nişte trăsături orientale..

— Cine sunteţi dumneavoastră? Unde este Alexandra?

Simţi din nou că se scufundă. Încercă să-şi mişte capul dar o durere îngrozitoare în ceafă îl ţintui la loc. Câteva persoane intrară în salon. Câteva infirmiere şi un medic îl înconjurară. Auzi nişte voci blânde care îl linişteau, rugându-l să nu se agite şi să nu se enerveze. Malko îşi strigă din nou iubita. Auzi pe cineva care întreba cine era Alexandra. Agentul voia să le spună, să le explice că totul era foarte limpede în mintea lui, chiar şi numărul ei de telefon. Mai făcu un efort şi brusc căzu într-o stare de inconştienţă. Iubita nu se afla acolo. Ea nu ştia nici că era într-o stare jalnică. Era atât de departe, tot mai departe…

Bill Carter se afla pe culoarul spitalului în compania chirurgului american de la Subic Bay, specialist în traumatologie de război care-l operase pe Malko..

— Ce credeţi, doctore?

Medicul îşi scoase mănuşile de cauciuc.

— A avut o şansă extraordinară. Glonţul i-a intrat prin obraz şi i-a ieşit prin ceafă, fără a-i atinge nimic esenţial. Cu doi centimetri mai sus, ar fi pătruns în bulbul rahidian. Este adevărat că s-a ales cu o gaură în obraz, cu o rană la ceafă şi câteva săptămâni de odihnă. Este slăbit şi din cauza sângelui pe care l-a

pierdut. Dar se va reface.

Operaţia durase patru ore. Din fericire, elicopterul filipinez îl transportase imediat la spitalul american de la Subic Bay, echipat cu aparatură ultra-modernă şi fusese operat în cele mai bune condiţii. Bill Carter ţinuse piept isteriei Serviciilor de Securitate Filipineze. Preşedintele Marcos, revenit la palat nu decolă imediat, iar în Manila începu o căutare asiduă şi la întâmplare a complicilor posibili. Sheilah Calampang murise în explozia din Rolls, sub un potop de proiectile, luând cu ea secretul în mormânt. Ucigaşul nu fusese încă identificat. Nimeni nu înţelegea de ce Rolls-ul era acolo, în timp ce Jesus Taculig era la reanimare. Bill îşi şterse fruntea. Încă-i mai tremurau picioarele. Trecuse pe lângă o catastrofă…

— Cine este această Alexandra? întrebă medicul. Trebuie să aflăm pentru că deocamdată nu este transportabil.

— Promit că mă voi interesa, spuse Bill Carter.

*

* *

Malko îşi reveni după patru ore de la operaţie. Nelia era lângă el, îi surâse larg.

— Eşti mai bine. Acum.

Era un mod de a vorbi. De fapt, era plin de tuburi peste tot, cu capul ras şi bandajat, iar gâtul imobilizat.

— Ce-am păţit?

— Sheilah s-a ascuns în maşină şi a tras. Soldaţii au sosit imediat şi au ucis-o. S-a terminat. Bill este foarte mulţumit.

— Nelia îi spuse că rana nu era foarte gravă şi că va scăpa fără sechele. Apoi cu o voce timidă, adăugă:

— Adineauri ai strigat un nume de femeie. Alexandra. Cred că Bill o va chema aici. L-am auzit telefonând. Să nu-ţi faci griji. Voi pleca înainte de a sosi, dar aş vrea să te revăd mai târziu.

Nelia era adorabilă cu adevărat. Malko îi strânse mâna cu destulă putere. În cele din urmă, rana lui avea şi o parte bună: urma s-o revadă pe Alexandra. Era sigur că va veni. Poate era cotitura vieţii lui. Se simţea foarte obosit. Durerea domolită de morfină şi antibiotice nu-l mai tracasa. Simţea mai degrabă o înţepeneală a minţii şi a corpului. Cineva bătu la uşă. Erau Chris Jones şi Milton Brabeck. Fiecare ţinea de un pachet:

— Este o cămaşă, spuse Milton. Pentru când veţi ieşi din spital… Suntem al naibii de fericiţi că aţi scăpat cu viaţă.

— Mulţumesc, răspunse Malko. Plecaţi?

— Da, peste două ore ne întoarcem în Europa.

Agentul îşi luă la revedere destul de emoţionat şi privi trist cum cei doi închideau uşa cu toată blândeţea de care erau capabili.

*

* *

Bill Carter îşi pusese cravată şi era încântat. Pe marginea patului aşezase o enormă cutie cu bomboane de ciocolată.

— Mă duc s-o întâmpin pe prietena dumneavoastră, Alexandra. Soseşte de la Paris, cam într-o oră, cu Air France. Sper că nu va fi obosită.

Malko surâse, era prea emoţionat pentru a vorbi. Nelia se volatilizase cu o oră înainte. Obrazul îi ardea şi prefera să nu se vadă în oglindă. Totuşi, număra minutele.

— Aş vrea să mă spăl pe dinţi…

— Desigur.

— Şi operaţiunea „June Blide”?

Bill scutură din cap.

— Nu vom şti niciodată. Am impresia că filipinezii nu vor să scormonească prea adânc. Este evident că cineva foarte apropiat preşedintelui a dat toate informaţiile şi se pregătea să preia puterea…

— Vă gândiţi la…

— Bineînţeles. Dar îşi vor spăla rufele murdare în familie. Iar dumneavoastră aţi lucrat foarte bine. Apropo, vreau să vă anunţ o veste mare.

— Care?

— Mă voi căsători cu Nelia. Este, într-adevăr, o fată minunată.

— Vă doresc multă fericire, spuse Malko.

Îl privi pe american ieşind. Închise ochii şi revăzu imaginea Alexandrei.

SFÂRŞIT

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....21
Capitolul III.....28
Capitolul IV.....36
Capitolul V.....48
Capitolul VI.....55
Capitolul VII.....62
Capitolul VIII.....71
Capitolul IX.....79
Capitolul X.....86
Capitolul XI.....92
Capitolul XII.....97
Capitolul XIII.....105
Capitolul XIV.....115
Capitolul XV.....123
Capitolul XVI.....131
Capitolul XVII.....141
Capitolul XVIII.....147
Capitolul XIX.....151
Capitolul XX.....157
Cuprins.....160